

BOUQUET

Griekse kerstromance

FLEUR VAN INGEN

Tijd voor jezelf... tijd voor Harlequin!

Bij Harlequin vind je altijd wat je zoekt - of je nu zin hebt in romantisch, feelgood, ontroerend of spannend.

Om je te laten kennismaken met onze brede collectie doen we je dit e-book cadeau. Smaakt het naar meer? Neem dan vooral eens een kijkje op www.harlequin.nl en ontdek wat Harlequin allemaal voor je heeft.

Lees je liever van papier? Harlequin-pockets zijn te koop in onder meer het tijdschriftenschap van je supermarkt of boekhandel en in diverse webwinkels, zoals www.harlequin.nl

We wensen je veel leesplezier toe met dit gratis e-book!

Korte inhoud

Griekse kerstromance
FLEUR VAN INGEN

Een heerlijk kerstcadeau dat ze niet mag uitpakken...

Essie is voor de kerstvakantie naar het Griekse Kalamáta gereisd om meer te weten te komen over haar vader, die ze nooit heeft gekend. Onderweg in het vliegtuig heeft ze een aanvaring met een arrogante, maar adembenemend knappe man. Later ontdekt ze dat dit Xander Mylona is, erfgenaam van het beroemde Mylona-wijnhuis en... haar achterneef!

Ze ontmoet Xander nog een paar keer en het is al gauw overduidelijk dat ze zich erg tot hem aangetrokken voelt. Maar ze mag vanwege de familieband natuurlijk nooit toegeven aan haar gevoelens voor de Griek. Bovendien is hij verloofd en dus ook om die reden verboden terrein. Xander is het mooiste pakje onder de kerstboom, maar hij is niet voor haar bestemd. Dan doet ze een ontdekking waardoor alles verandert...

Hoofdstuk 1

'Ladies and gentlemen, you can unfasten your seatbelts,' klonk de prettig in het gehoor liggende stem van de gezagvoerder uit de luidsprekers boven de hoofden van de passagiers. 'Het is toegestaan om uw plaats te verlaten en uw benen te strekken. *Enjoy your flight!*'

Een pingelmuziekje beëindigde de oproep, waarna Andy Williams zachtjes *The most wonderful time of the year* inzette.

Vlucht 737 was zojuist opgestegen van Londen City Airport en aan zijn bijna vier uur durende reis naar het Griekse Kalamáta begonnen. Aan boord van het middellangeafstandstoestel hielpen de stewards en stewardessen de passagiers met het bijstellen van hun stoelen of brachten versnaperingen en drankjes rond.

In het vliegtuig heerste een feestelijke stemming. De passagiers waren uitgelaten en konden niet wachten om hun geliefden met wie ze de naderende feestdagen zouden doorbrengen in de armen te sluiten.

Ofschoon er vanwege de veiligheid geen kerstversieringen mochten worden opgehangen in de cabine, slaagde het personeel er toch in om de kerstsfeer uit te dragen. Enkele stewards en stewardessen droegen rood-witte Santa Clausmutsen met grote pompons, terwijl anderen weer goudkleurige hesjes droegen met op de rug de tekst: HAVE A WONDERFUL CHRISTMAS TIME!

Naast de trap naar de vip lounge zat Essie Davis. Zij was absoluut niet bezig met de komende feestdagen. Integendeel zelfs! Ze voelde zich allesbehalve feestelijk of uitgelaten.

Op haar schoot lag een document, maar ze keek er niet naar. In plaats daarvan staarde ze diep in gedachten verzonken voor zich uit.

Telkens weer speelde zich de film af in haar hoofd. Een film die geen film was, maar de onthutsende werkelijkheid.

Onthutsend, ja. Omdat ze niet had gedacht ooit de waarheid te zullen horen. Toch was dat nu gebeurd. Alleen jammer dat de

aanleiding daartoe zo verdrietig was geweest. Liever had ze het helemaal nog niet geweten, want dan zou haar moeder nog hebben geleefd...

Essie sloot haar ogen en zag zichzelf opnieuw aan het sterfbed van haar moeder zitten, nu enkele weken geleden.

Ava Davis, eens een sterke en trotse vrouw, was niet meer dan een schim van de vrouw die zij eens was geweest. De afschuwelijke ziekte die haar lichaam volledig had gesloopt, had haar in korte tijd nagenoeg onherkenbaar gemaakt. Alleen haar hemelsblauwe ogen hadden hun eeuwige twinkeling behouden.

Essie deed haar ogen weer open en slikte een brok in haar keel door. Het was allemaal nog zo vers, het verdriet lag nog zo dicht aan de oppervlakte. De begrafenis was pas twee weken geleden geweest. Te kort om te kunnen wennen aan het idee dat ze haar moeder voor altijd kwijt was, maar te lang om zich geen illusies te maken. Verstandelijk wist ze dat haar moeder was overleden, maar gevoelsmatig was ze nog lang niet zover om dit te accepteren.

Buiten haar moeder had Essie kind noch kraai op de wereld. Ze was het enige kind van een alleenstaande moeder. Haar grootouders leefden allang niet meer en verdere familie was er niet.

Althans, dat was wat haar moeder haar altijd had verteld. Nu echter bleek de waarheid toch anders te zijn. Want er was wel degelijk iemand die ze familie mocht noemen: haar biologische vader.

Essie keek naar het document op haar schoot. BIRTH CERTIFICATE stond in grote zwarte drukletters boven de lap tekst. Halverwege het document stond haar naam, Esmeralda Davis –

Essie, of Es, voor haar moeder en haar vrienden. Onder haar naam stonden die van haar moeder en de man die haar had verwekt, maar verder nooit in beeld was geweest.

Ava Angelina Davis, Brighton, Engeland.

Ionnis Mylona, Kalamáta, Griekenland.

Het was allemaal zo onwerkelijk. Hoe vaak had ze haar moeder wel niet naar hem gevraagd? Hoe vaak had ze niet gehoopt dat haar vader op een dag voor haar zou staan? Niet eerder had haar

moeder haar vragen willen beantwoorden. Dat was beter zo, had ze altijd beweerd. Beter? Voor wie?

Dat het onderwerp uiterst gevoelig lag, was wel gebleken toen Essie een paar jaar geleden had durven doorvragen. Ava was dusdanig van slag geraakt dat Essie op dat moment had besloten het verder te laten rusten. Als het verleden zulke diepe wonden had geslagen en zoveel verdriet veroorzaakte, was het misschien inderdaad beter om er niet meer over te beginnen.

Maar het gevoel van het niet weten wie haar vader was, was altijd aan haar blijven knagen. Wie was hij en wat kon de oorzaak zijn waarom haar moeder met geen woord over hem wilde praten? Waarom was het zo'n pijnlijk onderwerp voor haar?

'Miss?'

Essie had zich er eigenlijk al bij neergelegd dat Ava Davis haar geheim met zich mee het graf in zou nemen, maar enkele dagen voor haar overlijden had ze haar dochter eindelijk toch willen vertellen wie hij was.

Hij was een vakantieliefde die ze in Griekenland had ontmoet. Een oudere man, maar door zijn charme en charisma was Ava destijds als een blok voor de knappe Griek gevallen.

Ionnis Mylona. Uit Griekenland. Notabene haar favoriete vakantieland!

Tot Ava's grote schrik bleek Ionnis echter getrouwd te zijn en een gezin te hebben. Vol afschuw en verbijstering had ze meteen een einde aan de relatie gemaakt. Eenmaal terug in Engeland bleek echter al snel dat hun romance niet zonder gevolgen was gebleven.

Ava was zwanger van hun kind.

In eerste instantie had Ava Ionnis niet over haar zwangerschap willen vertellen, maar toen Essie eenmaal was geboren had ze hem toch van het bestaan van hun dochter op de hoogte gesteld. Volgens haar moeder was hij blij verrast geweest met haarkomst en had hij ook zijn verantwoordelijkheid willen nemen door haar als zijn kind te erkennen.

'Miss?'

De stem van de steward drong wel tot haar door, maar ging verloren in haar gedachten.

Ionnis had haar financieel willen ondersteunen, deel willen uitmaken van het leven van zijn dochter, maar daar had Ava niets van willen weten. Zij wilde zijn leven niet ontwrichten – hij was immers getrouwd en had een dochter – en ze wilde zeker niet afhankelijk zijn van zijn geld of medelijden. Dus had Ava het contact opnieuw verbroken, maar wel zijn naam op de geboorteakte laten staan. Het feit dat hij verder nooit naar haar had geïnformeerd, sterkte Essie in haar vermoeden dat hij het zo wel goed had gevonden.

Toch was ze nieuwsgierig naar hem en was, nu ze zijn naam eenmaal kende, naar hem op zoek gegaan op het internet. Zo kwam ze erachter dat Ionnis ruim vijftien jaar geleden bij een verkeersongeval om het leven was gekomen. Sindsdien bestierde zijn weduwe, Alessia, het familiebedrijf, dat kwaliteitswijnen op de markt bracht, met straffe hand. Daarbij werd zij bijgestaan door haar dochter, Noëlla, en een achterneef van haar man Ionnis, Xander Mylona.

‘Miss Davis?’

Nu hoorde Essie de stem wel en keek op. ‘Yes?’

Naast haar stond een jongeman in het uniform van de vliegtuigmaatschappij. De steward deed een beetje denken aan de Amerikaanse acteur Tom Holland. Jongensachtig, warrig blond haar en met een ondeugende blik in zijn blauwe ogen. Hij droeg zijn goudkleurige kersthesje met flair.

‘Wilt u misschien iets drinken, *miss*?’ vroeg hij haar vriendelijk.

De beelden van haar moeders sterfbed verdwenen naar de achtergrond. Het had geen zin om stil te blijven staan bij het verleden. Waarom aan zoiets verdrietigs blijven denken, terwijl het stervensproces maar een klein onderdeel van een rijk leven was? Ze moest dankbaar zijn voor alle jaren die zij en haar moeder samen waren geweest, en vooruitkijken. Niet stil blijven staan in het moment. Dat zou haar moeder ook zeker niet hebben gewild.

Met het oog op de komende feestdagen had Essie besloten Engeland achter zich te laten en er voor een korte adempauze tussenuit te gaan. En waar kon ze dat beter doen dan in haar favoriete Griekenland, in Kalamáta, een mooie historische stad in

Messina op de Peloponnesos? Goed, dat dit nu toevallig ook de streek was waar haar vader had gewoond, had daar niets mee te maken.

Nou ja, dacht ze, terwijl ze naar de steward opkeek. Dat klopte natuurlijk niet helemaal. Gewoonlijk bracht ze haar vakantie door op Zakynthos, omdat ze nu eenmaal verknocht was aan het eiland. Daar was ze bekend, er woonden vrienden van haar en ze wist in welke restaurants en hotels het goed toeven was.

Maar dit vliegtuig bracht haar rechtstreeks naar het vliegveld van Kalamáta. Ze wilde er de sfeer proeven, dezelfde lucht inademen die haar vader had ingeademd, zien waar hij had gewoond en misschien zelfs zijn graf bezoeken...

Uit alles wat Essie over de Mylona's had gelezen, was haar wel duidelijk geworden dat hun invloed en macht tot diep in de binnenlanden van Griekenland reikte. Daarom zou ze voorzichtig te werk moeten gaan. De familie mocht absoluut niet het gevoel krijgen dat ze naar Kalamáta was gekomen om haar rechtmatige plek als lonnis' buitenechtelijke dochter op te eisen. Dat ze aanspraak kwam maken op het familiekapitaal.

Haar mondhoeken plooiden tot een glimlach. Ze was een succesvol modeontwerpster en eigenaresse van haar eigen modehuis: ESSIES CREATIONS. In vooraanstaande modebladen werd ze geroemd om haar creativiteit en durf. Haar shows waren altijd spectaculair en trokken veel bekijks, vooral van beroemde Hollywoodsterren. Kate Moss mocht ze een vaste klant noemen, en ook George Clooney kwam regelmatig langs voor iets nieuws.

Vaak werd haar modehuis in één adem genoemd met andere klinkende namen, zoals Dior, Karl Lagerfeld en Ralf Lauren, om er maar een paar te noemen. Vanwege het grote succes waren er nu zelfs plannen om zaken te openen in Monaco, New York en Frankrijk.

Nee, voor het geld hoefde ze het echt niet te doen.

'Mag ik van u een latte macchiato?'

'Natuurlijk, *miss*. Verder nog iets?'

'Nee, dank u.'

‘Eén latte komt eraan.’ De steward draaide zich om en ging op weg naar de pantry om de bestelling door te geven.

Om haar heen stonden de passagiers op uit hun zetels. Nu blijven zitten niet langer noodzakelijk was, maakten enkele van hen van de mogelijkheid gebruik om de benen te strekken.

Geen slecht idee, vond Essie. De vlucht duurde dan misschien niet zo lang, het was wel fijn om wat rond te kunnen lopen. Dus maakte ze haar gordel los en kwam overeind.

Uit de luidspreker klonk de kerstklassieker *White Christmas*, maar dan gezongen in het Grieks.

Onwillekeurig moest Essie even lachen. Een witte kerst in Kalamáta zat er waarschijnlijk niet in. Kalamáta had een mediterraan klimaat, wat betekende dat de zomers er heet en droog waren en de winters zacht.

‘Miss, where is my coffee?’

De donkere, norse stem schalde door de cabine en deed niet alleen Essie opkijken naar de ingang van de vip lounge, maar ook andere passagiers.

Het was een man.

Maar wat voor een man!

In eerste instantie had Essie hem willen vragen wat hem in hemelsnaam bezielde om zo tekeer te gaan, maar de woorden bleven in haar keel steken en de boosheid in haar ogen verdween als sneeuw voor de zon. Een reactie die door vele andere vrouwen in het gezelschap werd gekopieerd. Zelfs enkele heren waren aangenaam verrast door zijn verschijning.

De man, die met een strenge blik de cabine in keek, was zonder twijfel een van de knapste mannen die ze ooit had ontmoet. Hij was een Griek, en de intense blik die hij haar zond voelde ze tot diep in haar onderbuik en resoneerde door haar hele lichaam.

Wow, wat een man!

Knap was echt een understatement! Het deed de beschrijving van de man absoluut geen recht. Adembenemend. Onweerstaanbaar. Ja, dat waren precies de woorden die ze zocht. Adembenemend en onweerstaanbaar knap.

Hij had een brede borst die als een V toeliep naar zijn smalle middel. Zijn donkerbruine haren vielen in golven langs zijn hoofd en de hoekige kin was ongeschoren. Een kin met een kuiltje erin, stelde ze verheugd vast.

Hij droeg een witte skinny broek met daar overheen een blauw long mesh-shirt, waarvan de bovenste drie knoopjes open waren. Zijn blote voeten waren gestoken in lichtbruine sneakers.

De stewardess die hij had aangesproken en halverwege het looppad stond te praten met een klein meisje, stak haar hand op. 'Ik kom zo bij u, *sir*...'

'Nu graag!' eiste hij. 'En schiet een beetje op. Ik heb meer te doen!'

De stewardess kleurde, stamelde een verontschuldiging in zijn richting en liep snel weg. Ook het meisje was onder de indruk en zocht snel haar ouders op.

Ofschoon het haar helemaal niets aanging vond Essie dat hij het recht niet had om zo onaardig te doen. Voor ze erop bedacht was, reageerde ze: 'U bent niet de enige aan boord die meer te doen heeft, *sir*. Het personeel doet wat het kan om het de passagiers naar de zin te maken.'

Hij richtte zijn donkere ogen op Essie en keek haar koel aan. 'Vroeg ik je soms iets?'

Het klonk arrogant, aanmatigend, uit de hoogte. Essie zag alle superlatieven in haar hoofd voorbijkomen en waarschijnlijk vergat ze er zelfs een paar. Maar ze waren stuk voor stuk op hem van toepassing.

'Nee, dat niet,' antwoordde ze, terwijl ze vriendelijk probeerde te blijven. 'Maar zoals u ziet zijn alle plaatsen bezet en –'

Hij stak gebiedend zijn hand op. Zijn ogen fonkelden fel, een teken dat hij zich ergerde. 'Het interesseert me niet wat jij te zeggen hebt, *lady*. Bemoei je er niet mee!' Hij draaide zich om en verdween weer in de viplounge.

Essie was perplex. Nou moe, waar was dat nu goed voor?

Ze besloot het voorval te vergeten en overlegde met zichzelf wat ze kon doen om de tijd te doden. Ze kon op haar iPhone een paar spelletjes doen, maar daar had ze nu echt even geen zin in. Ze was altijd met dat ding in de weer. Haar mails doornemen was ook zoiets.

Ze was op vakantie. Ze kende zichzelf goed genoeg om te weten dat, wanneer ze eenmaal haar mailbox had geopend, ze niet zou stoppen tot ze de allerlaatste mail had doorgenomen. Nee, haar iPhone was uit den boze.

Lezen. Ja, daar hield ze van. Op haar mobiel had ze een app waarop ze de nieuwste Nicci French of Fleur van Ingen kon downloaden en...

Essie werd kriegel van zichzelf. Ze had toch juist besloten om haar iPhone niet te gebruiken? Ze was toch niet zo verslaafd aan dat ding dat ze zich zonder het toestel niet kon vermaken?

Een film kijken dan? Hm. Nu het jaar op zijn einde liep, zouden er alleen van die zoetsappige kerstfilms te zien zijn. Romantische films vol clichés, te knappe hoofdrolspelers en liefde-op-het-eerste-gezicht-verhalen. Niet echt haar ding! En onzinnig ook, vond ze. Liefde op het eerste gezicht? Hallo! Dat gebeurde in romans of in dat soort Amerikaanse zwijmfilms, maar niet in het echte leven!

Lezen bleef door haar hoofd spoken. Op London City Airport had ze wat lectuur willen kopen, maar daar was geen tijd meer voor geweest omdat de taxi een omweg had moeten maken vanwege een verkeersopstopping.

Maar wacht eens. Aan boord van elk vliegtuig waren tijdschriften, wist ze. Ze kon iemand van het personeel vragen om haar een paar te brengen.

Ach nee, het personeel had het druk genoeg. Die moest ze verder niet belasten. Natuurlijk kon ze zelf ook naar wat tijdschriften op zoek gaan. Hier in de economyclass zou dat niet zo gemakkelijk zijn, maar in de vip lounge zou ze zeker iets van haar gading aantreffen.

Maar ja, dan liep ze wel de kans om de man tegen het lijf te lopen die zo nors tegen haar had gedaan. Aan de andere kant had ze niets met hem te maken, zoals hij daarstraks ook zo treffend had opgemerkt.

Ze zou snel wat tijdschriften kunnen pakken en dan weer meteen verdwijnen. Een kwestie van nog geen paar seconden. In en uit. Als ze snel was, zou hij haar aanwezigheid niet eens opmerken. En anders maar wel. Dat was niet haar probleem!

De viplounge deed denken aan een kleine zaal, waarvan de glanzend zilverwitte wanden een gewelfd plafond vormden. De comfortabele stoelen, de salontafels en de rest van de meubels waren modern en strak van vorm en grotendeels helderwit van kleur, met hier en daar een lichtblauw accent. Alleen de zittingen, de laagpolige tapijten en de gordijnen voor de ramen waren koningsblauw van kleur. In de wanden tussen de ramen waren kleine spots aangebracht, die de ruimte verlichtten. Scheidingswanden van witte kunststof tussen de zitjes zorgden voor privacy.

Toen Essie de ruimte betrad, zag ze dat er maar twee mensen in de viplounge aanwezig waren. Een man en een vrouw. Ze zaten aan een tafeltje voor een raam. De man die ze kort daarvoor had gesproken, zat met zijn rug naar haar toe, de vrouw trok bedenkelijk een wenkbrauw op toen ze Essie zag binnenkomen. Ze was duidelijk Grieks, had lang, donker, krullend haar en was gekleed in een wit kokerjurkje met splitmouwen. Verveeld bladerde ze in een roddelblaadje.

Essie knikte haar vriendelijk toe, voordat ze een hoektafeltje in het oog kreeg waarop een stapel tijdschriften lag. Snel liep ze naar het tafeltje en keek of er iets bij zat dat haar interesseerde. Hm, wat modebladen waarop ze zelf geabonneerd was en het decembernummer van het miljonairsblad Forbes. Niet echt veel soeps, vond ze.

‘Wel, wel, wel! Als dat de dame uit de economyclass niet is!’

De donkerfluwelen stem van de man bezorgde haar kippenvel, en de snerende ondertoon ontging haar beslist niet.

Ze had gehoopt niet opnieuw de confrontatie met hem aan te hoeven gaan, maar het zag ernaar uit dat hij haar geen andere keus liet. Nou ja, even door de zure appel heen bijten, hield ze zich voor, en dan snel weer terug naar haar plek. Ze rechtte haar rug en draaide zich naar hem toe.

Hij zat achterstevoren in zijn stoel en zag er in haar beleving nog knapper uit dan hij eerder al had gedaan.

‘Wat doe je hier?’ vroeg hij in het Engels, dat nagenoeg perfect was.

De gedachte spatte in duizenden brokjes in haar hoofd uiteen en langzaam keerde ze weer terug op aarde.

‘Ik zocht wat lectuur,’ antwoordde ze.

Hun blikken kruisten en heel even meende ze te zien dat zijn donkere ogen zich iets verwijdden. Alsof hij haar monsterde...

Het moment duurde misschien maar een enkele seconde en toen was het alweer voorbij.

De donkere, misprijzende blik was nu weer helemaal terug. ‘Die kun je beneden ook vinden.’ Zijn stem was diep en aangenaam. ‘Je hebt hier niets te zoeken.’

‘Pardon?’

‘Je hebt hier niets te zoeken,’ herhaalde hij korzelig. ‘Dit is de first class.’

Essie kreunde inwendig. Die man was werkelijk niet te geloven. Wat een ongelooflijke kwal! Een buitengewoon knappe kwal, dat wel, maar desalniettemin een kwal!

Ze bleef echter vriendelijk. Ze kreeg wel vaker te maken met dit soort figuren die dachten dat ze zich alles konden permitteren of mochten zeggen. ‘Nee, dit is de viplounge. In dit soort toestellen is er geen first class meer.’

Zijn ogen fonkelden van ergernis. ‘Je bent een brutaaltje, nietwaar?’

‘Niet brutaal,’ kaatste ze terug. ‘Netjes, vriendelijk. Iets waarvan u nog iets kunt leren!’

Aan zijn hele houding kon ze afleiden dat hij niet het soort man was dat gewend was tegen te worden gesproken.

‘Uw norske houding is nergens voor nodig.’

Zijn ogen vernauwden tot spleetjes. ‘Met mijn houding is niets mis!’ Hun blikken kruisten opnieuw.

‘Daarover verschillen wij dan van mening.’ Essie probeerde nonchalant te klinken, maar hoe langer ze in zijn ogen keek, hoe meer ze merkte dat haar hart sneller begon te kloppen. Want ook al deed hij nors en afstandelijk, hij liet haar beslist niet onberoerd.

Ze voelde een lichte huivering toen ze zag dat hij haar ook met iets meer dan normale belangstelling bekeek.

Zijn ogen gleden waarderend over haar lichaam. Over haar lange benen in de strakke spijkerbroek, de ronding van haar heupen en slanke taille en bleven even rusten op de welving van haar stevige borsten onder het getailleerde overhemd. Vervolgens keek hij in haar heldere blauwe ogen.

Ondanks zijn misnoegen verscheen er een vaag glimlachje om zijn lippen. Hij wilde iets zeggen, maar werd onderbroken door zijn Griekse metgezel.

‘*Ti léei?*’ vroeg ze, omdat ze blijkbaar het gesprek niet kon volgen.

Voordat hij echter iets kon zeggen, was Essie hem al voor. ‘*Me enochleï i stási tou fílou sas, kyra*. Ik stoor me aan de houding van uw vriend, mevrouw.’

‘Nu moet jij eens goed naar me luisteren,’ snauwde hij haar toe. ‘Ik...’

De vrouw keek Essie op en neer aan met een blik die weinig sympathie uitstraalde. ‘Mijn verloofde heeft gelijk,’ zei ze in gebrekkig Engels. ‘Jij hebt hier niets te zoeken.’

Essie besloot dat het geen zin had om verder in discussie te gaan met de twee. Dat leidde immers tot niets? Bovendien was ze niet van plan om haar eerste vakantiedag door hen te laten vergallen. Als ze nog langer in hun gezelschap verbleef, zou dit zeker gebeuren. ‘*Whatever!* Ik wens u verder een aangename reis.’ Hoofdschuddend en zonder het stel nog een blik waardig te keuren verliet Essie de viplounge.

‘Nee maar!’ riep de Griekse verbolgen uit. ‘Ze laten tegenwoordig ook iedereen toe tot de viplounge!’

Xander Mylona keek Essie na tot ze uit zijn blikveld was verdwenen. Normaal gesproken liet hij zich door niemand ongestraft de les lezen, maar om de een of andere reden kon hij Essies houding wel waarderen. En dat intrigeerde hem. ‘Laat nou maar, Sophia,’ suste hij zijn verloofde. ‘Ze is al weg!’

‘Blij toe,’ zei ze hautain, en bladerde verder in haar tijdschrift.

Xander grinnikte zachtjes. Hij was gewend in alles zijn zin te krijgen, dat de mensen zich het vuur uit de schenen liepen om het hem naar de zin te maken. Maar die blonde schoonheid...

O, la, la! Wat een bijzondere vrouw. En mooi ook. Ja, buitengewoon mooi. Hij was een kenner van vrouwen en als het aan hem had gelegen, had hij graag nog wat langer willen genieten van zijn vrijgezellenbestaan. Dan had hij zeker werk van de Engelse gemaakt.

De glimlach verdween plotseling van zijn gezicht toen hij zich herinnerde dat die onbezonnen tijd vanaf nu achter hem lag. Tante Alessia had hem onder druk gezet. Gechanteerd was misschien een beter woord. Zijn oudtante had hem gechanteerd om hem weer in het gareel te krijgen en daar was zijn verloving met de beeldschone maar saaie Sophia Corados een direct gevolg van...

Hoofdstuk 2

Het Grand Hotel bevond zich aan de Navarinou 37 in de stad Kalamáta. De kustplaats vormde tevens de belangrijkste haven van het departement Messinia op de Peloponnesos.

Het gebouw met zijn sneeuwwit bepleisterde muren en hoge ramen en deuren omlijst door zwart metalen kozijnen, bestond uit twee verdiepingen waarover drieëntwintig luxesuites verspreid lagen. Elke kamer van het prestigieuze hotel was voorzien van een balkon met een sierlijk hekwerk van gedraaide gietijzeren staven, die poederzwart waren geschilderd.

Volgens hun website bood het Grand Hotel Kalamáta accommodatie met een fitnesscentrum, was er gratis parkeergelegenheid en een gemeenschappelijke lounge. Verder kon men gebruikmaken van een restaurant dat geleid werd door een Michelinsterchef, een café en was er bovendien gratis wifi in alle ruimtes.

Maar bovenal werd de gast luxe beloofd, en Essie moest toegeven dat daar geen woord van gelogen was. Het vijfsterrenhotel ademde niet alleen luxe uit maar ook stijl en sfeer. Oké, misschien een beetje te eclectisch naar haar smaak omdat ze zelf van strak en modern hield, maar voor de komende dagen was dit prima.

Nadat Essie door een taxi bij het hotel was afgezet en had ingecheckt, was ze door een piccolo naar haar suite gebracht. Die bevond zich op de eerste verdieping en droeg de veelzeggende naam Junior Suite City View.

Omdat het een hoekkamer betrof, waren er twee openslaande deuren met balkons. Het ene balkon bood uitzicht op de levendige binnenstad van het pittoreske stadje met zijn kleurige gebouwen en weelderig aangelegde parken. Vanaf het andere balkon had de gast een adembenemend uitzicht op het azuurblauwe water van de Golf van Messinia, waar luxe passagiersschepen gestaag aan de stad voorbijvoeren.

De lichte suite werd gedomineerd door een groot tweepersoonsbed met een hoofdbord dat bijna net zo hoog was als Essie lang. Aan weerskanten van de openstaande balkondeuren hingen crèmekleurige gordijnen, die in plooiën op de lichte vloer vielen en zachtjes in de wind bewogen.

Hoewel het volgens de geologische kalender nu hartje winter in Europa moest zijn, voelde de temperatuur hier in de Griekse badplaats buitengewoon aangenaam.

In het slaapgedeelte was een zitje gesitueerd aan het voeteneinde van het bed. Op tafel stond in een sierlijke pot een minikerstboom vol gouden ballen en witte lichtjes, die vrolijk aan en uit knipperden.

De opening naast een grote kast vormde de doorgang tot de ruime badkamer, waar zich niet alleen een regendouche en een *his and hers* wastafel bevonden, maar ook een groot ligbad, dat bijna de helft van de ruimte in beslag nam. Tegenover het bed hing een grote ledtelevisie aan de muur.

Essie zette haar laptop en koffer op de vloer en keek op haar gemak rond. Ze opende een kledingkast en bromde tevreden. Er was genoeg ruimte voor haar spullen. In de badkamer rook het subtiel naar magnoliabloesem.

‘Alles naar wens, *kyria*?’ vroeg de piccolo, een man van middelbare leeftijd met een beginnend buikje, in gebroken Engels. Met een uitgestreken gezicht hield hij zijn rechterhand op.

Essie gaf hem een briefje van vijf euro. ‘Uitstekend. Alsjeblieft. Voor de moeite.’

De man glunderde van oor tot oor en boog als een knipmes. ‘*Sas efcharistó, kyria*,’ bedankte hij haar. Daarna verliet hij de suite.

Dat gaf Essie de gelegenheid om haar koffer uit te pakken en haar kleren uit te hangen in de hoge kast. Daar was ze bijna mee klaar toen naast het bed de telefoon op het nachtkastje begon te rinkelen. Op de display zag ze RESEPSIÓN opflitsen. Iemand van de receptie probeerde haar te bereiken.

Ze nam de hoorn op. ‘Ja?’

‘*Kyria Davis*?’ Ze herkende de stem van de receptionist die haar had ingecheckt.

‘Daar spreek je mee.’

‘Met Akil,’ antwoordde de receptionist. Hij sprak vloeiend Engels, vrijwel accentloos. ‘Manon van de keuken is op weg naar u toe met de lunch. De scooter kunt u naast het hotel ophalen.’

Toen Essie het hotel had besproken, had ze meteen een scooter laten vastleggen. Zo kon ze op haar gemak de omgeving verkennen. De lunch had ze besteld bij aankomst. Sinds haar vertrek uit Londen had ze niets meer gegeten en tijdens de vlucht was er geen lunch geserveerd. Dus had ze gevraagd iets kleins naar boven te laten brengen. Dat gaf haar de gelegenheid om haar koffer uit te pakken en zich wat op te knappen. ‘Dank je wel, Akil. Zodra ik klaar ben kom ik naar beneden.’

‘Tot straks.’

Essie legde de hoorn op de haak en liep naar de deuren die toegang gaven tot het balkon met uitzicht op de stad. Vanuit de binnenstad drongen allerlei geluiden tot haar door en toen ze de balkondeuren verder openduwde, werd ze begroet door de stralende zon, die zich van haar beste kant liet zien.

Ze stapte het balkon op en wierp een blik op de feestelijk versierde straten. Guirlandes van dennentakken, waarin strengen gekleurde lampjes aan en uit knipperden, waren tussen de lantaarnpalen opgehangen.

Het was druk op straat. Kinderen vergaapten zich aan de prachtig versierde etalages, volwassenen deden opgewekt hun kerstinkopen. Veel van hen liepen in korte broek en T-shirts, slechts een enkeling droeg een lange broek of een jas. Een gezette man in de klassieke Coca Cola-kerstmanoutfit liep tussen het publiek en vroeg met zijn koperen bel aandacht voor de minderbedeelden in de samenleving.

Essie was met sneeuw uit Brighton vertrokken. In Londen had het grondpersoneel zijn handen vol gehad aan het sneeuwvrij maken van de startbanen zodat de vliegtuigen op tijd konden vertrekken of landen. Het was er koud en guur, maar hier in dit prachtige stukje Griekenland verwarmde de zon haar gezicht.

Wat een contrast met het koude, winterse weer in Engeland en de rest van Europa!

Er werd op haar kamerdeur geklopt. ‘Roomservice!’ klonk een heldere vrouwenstem in gebroken Engels.

Manon bleek een gezette vrouw van eind dertig, die haar taak als keukenhulp zeer ernstig opvatte. De serveerwagen die ze voor zich uit de suite in duwde, bezweek bijna onder het gewicht van de etenswaren.

Essie hield haar hart vast. Ze had iets kleins besteld, maar lieve help, wat Manon binnenbracht was genoeg voor een heel weeshuis!

Binnen no-time stond de kleine salontafel tjokvol met schaaltjes vol broodjes, vleeswaren, diverse soorten fruit, hartigheden en thermoskannen met koffie, thee en sinaasappelsap. De minikerstboom kreeg een mooi plekje op een van de nachtkastjes.

‘Het lijkt veel,’ glimlachte Manon bij het zien van de verbijsterde blik in Essies ogen. ‘Maar het zijn kleine porties. Mocht u nog iets anders wensen, dan belt u maar. Bon appétit!’ Na een kort knikje verliet de keukenhulp de suite zodat Essie in alle rust kon eten.

Tot haar eigen verbazing had ze toch meer trek dan verwacht, en ze liet zich alles dan ook goed smaken. Vooral de schalen met vers fruit en hartigheden moesten het ontgelden. Manon had gelijk. De porties waren niet al te groot, zodat de meeste bakjes al snel leeg waren.

Na de lunch friste Essie zich wat op in de badkamer. In de grote ronde spiegel, die in het midden van de twee wastafels was opgehangen en van een prachtig gebeeldhouwde goudkleurige lijst was voorzien, inspecteerde ze zichzelf met een kritische blik. Ze was tevreden met wat ze zag.

Essie was lang en slank. Ze had een figuur waarvan menige vrouw droomde; een figuur waarmee je met gemak fotomodel of mannequin zou kunnen worden. Ze droeg haar lange, goudblonde krullen in een staart, geen make-up en had het getailleerde overhemd vervangen door een babygeel haltertopje met daaroverheen een vaal spijkerjasje. Zilverkleurige enkellaarsjes completeerden het geheel.

Onder de kraan maakte Essie een washandje vochtig en depte daarmee haar voorhoofd en haar wangen. Met een zachte handdoek droogde ze daarna haar gezicht.

Opnieuw keek ze in de spiegel. ‘Niets meer aan doen,’ besloot ze opgewekt.

Het werd tijd om Kalamáta en het omliggende gebied te gaan verkennen. Ze was met name benieuwd naar de wijngaard van de familie Mylona. Daarvoor was ze immers naar deze streek gekomen? Wat zou ze doen als ze het adres had gevonden? vroeg ze zich af, terwijl ze haar spullen bij elkaar zocht. Ze kon toch moeilijk aanbellen en zeggen dat ze de buitenechtelijke dochter van de overleden heer des huizes was? De familie zag haar al aankomen. Nee, ze zou iets anders moeten verzinnen.

Maar dat kwam nog wel. Eerst moest ze Mylona Krasiá maar eens zien te vinden. Daarna zag ze wel verder.

Essie stond bovenaan de wenteltrap en keek omlaag naar de open lichte ruimte, waar zich niet alleen de receptie van het hotel bevond maar waar de gasten ook konden loungen. Bij aankomst had ze er niet speciaal op gelet, maar nu nam ze daar even de tijd voor.

Recht tegenover de ingang bevond zich aan de overkant van de hal de receptiebalie: een langwerpige toonbank met daarachter een brede kast, die tot aan het plafond reikte. Zowel de balie als de kast waren voorzien van zwarte en taupekleurige tegels, die in volsteensverband waren aangebracht op de ombouw. De messing vloerplint en de lijst rond het tafelblad gaven de balie een luxe uitstraling, evenals de lichtbak die in het verlengde boven de balie hing en een aangenaam schijnsel verspreidde. Taupekleurige jaloezieën waren tot halverwege de ramen neergelaten; de zwarte gordijnen aan weerskanten van elk raam reikten tot aan het plafond en vielen in plooiën op de witmarmeren vloer, die hier en daar werd onderbroken door glimmend zwarte tegels in een ruitpatroon. Er waren diverse loungeplekken, met crèmewitte banken en stoelen waarop robijnrode kussens lagen. In het glanzend witte plafond waren spots aangebracht, die perfect waren afgesteld en de hal nog groter deden lijken dan ze al was.

Hoge deuren met glimmend zwarte kozijnen gaven beneden toegang tot het restaurant, het terras, de bar, de spa en de fitnessruimte.

De wenteltrap slingerde langs een taupekleurige wand omhoog, die deels achter een zwart gordijn met gouden spikkels verdween.

Essie was diep onder de indruk van het geheel. En zij niet alleen, zag ze, toen ze de wenteltrap afdaalde. Meerdere gasten keken hun ogen uit en bromden goedkeurend bij het zien van al die luxe.

Halverwege de trap bleef Essie even staan om naar het grote portret te kijken van een serieus uitziende man, die vanachter het dikke glas van zijn monocle op de hal en de gasten neerkeek. Ze vermoedde dat dit de oprichter van het hotel moest zijn.

Opeens voelde ze een ferme duw tegen haar schouder, waardoor ze bijna haar evenwicht op de trap verloor. Ze kon zich nog net op tijd vastgrijpen aan de reling.

‘Hé!’

De rijzige gestalte in het zwarte motorpak die haar een duw had gegeven, daalde de trap af zonder om te kijken of iets te zeggen.

Essie masseerde haar schouder, die pijnlijk aanvoelde. ‘Nou moe!’ Ze zag hem de hal doorlopen en naar buiten gaan. Wat dacht die vent wel niet? Maar het had geen zin om langer bij het voorval stil te blijven staan. De man was weg en waarschijnlijk zag ze hem toch niet meer terug. En dan nog zou ze hem toch niet herkennen, bedacht ze, terwijl ze de trap afdaalde. Ze had hem immer alleen op zijn rug gezien?

Essie liep naar de balie, waar receptionist Akil haar met een innemende glimlach verwelkomde. ‘Aha, *kyria* Davis. U komt voor de scooter?’

‘Ja, én ik kom zeggen dat de lunch voortreffelijk was.’

Akil, een twintiger met donker, golvend haar en iets wat op een snorretje leek maar nog niet tot volle wasdom was gekomen, overhandigde haar de sleutel van de scooter. ‘Ik zal uw complimenten doorgeven aan de chef en Manon zeggen dat ze kan afluimen.’

Essies aandacht werd getrokken door een stapeltje folders op de balie. Tegen een achtergrond van druivenranken en onder het familiewapen met een gevleugelde eenhoorn stond te lezen in lichtblauwe letters: *Wijnhuis Mylona Krasiá heet u welkom! Wij nodigen u uit deel te nemen aan onze wijnproeverij.*

Hoe toevallig was dat? Ze zocht een reden om naar de wijngaard te gaan en nu werd die reden haar zomaar in de schoot geworpen!

Nieuwsgierig pakte ze een folder en sloeg deze open. De tekst was zowel in het Engels als in het Grieks en Frans gedrukt. De lezer werd hartelijk uitgenodigd om een wijnproeverij bij te wonen met aansluitend een lunch. Verder waren er foto's van velden vol wijnranken, arbeiders die de druiven oogsten en een schuur vol houten fusten waarin de wijn rijpte. Op de achterkant waren het telefoonnummer en de adresgegevens van de wijngaard genoteerd.

‘Bent u in een proeverij geïnteresseerd, *kyria*?’ vroeg Akil nieuwsgierig.

Ze knikte zonder op te kijken. ‘Ja, het lijkt me wel wat...’ Ze wist nu waar ze zijn moest, ze had zelfs een telefoonnummer!

‘Als u wilt, kan ik voor u een afspraak regelen,’ zei de receptionist behulpzaam. Hij pakte een lijst uit een lade.

Essie keek op en dacht even na. Ze had zelf op onderzoek uit willen gaan, maar dit was veel beter. Op deze manier zou ze geen argwaan wekken. Tijdens de proeverij zou ze misschien op eigen houtje wat rond kunnen kijken en als ze werd betrap, zou ze gewoon de onschuldige toerist uithangen.

‘Voor morgenvroeg is er nog een plekje,’ zei Akil. ‘Mylona Krasiá staat hoog aangeschreven in Griekenland, en zelfs in de wereld. Hun wijnen zijn zeer speciaal. Ik kan u de proeverij dan ook van harte aanbevelen.’

Ze was zelf geen wijndrinker, maar dat hoefde de receptionist niet te weten. ‘Goed, Akil,’ besloot ze. ‘Zet me maar op de lijst. Ik ben reuzebenieuwd naar wat ik daar zal aantreffen.’

En daar was geen woord van gelogen!

De scooter die buiten klaarstond, was een Senzo RivaLux R. De crèmekleurige retroscooter zag er stijlvol en een tikje robuust uit.

‘Precies zoals ik me voel,’ lachte Essie tegen Akil, die met haar mee was gelopen om de scooter aan te wijzen. Naast het hotel, onder een afdakje, stonden meerdere scooters en fietsen, waarvan de hotelgasten gebruik konden maken.

De receptionist overhandigde haar de sleutel. ‘Heeft u vaker op een scooter gereden?’

‘Op Zakynthos.’

‘Dan hoef ik u niets uit te leggen over...’

Niet ver van hen vandaan werd op dat moment een zware motor gestart. Het dreigende geronk zwol aan tot een bulderend en allesoverheersend kabaal, zodat Essie Akil amper kon verstaan. De receptionist hield op met praten omdat hij beseftte dat het geen zin had. Beiden wachtten tot de motor wegreed.

De motor bleek een Harley Davidson te zijn; een Road Glide Special, helemaal zwart. Mat. Alleen het logo op de tank en de uiteinden van de uitlaten waren chroomkleurig en schitterden in het daglicht.

De eigenaar was gekleed in een zwart motorpak. Toen de man wegreed wierp hij Essie en Akil vanachter het vizier van zijn helm een kille blik toe, waarna hij nog meer gas gaf en het terrein af spoot.

Iets in zijn houding kwam Essie bekend voor. Lang, gespierd, een brede rug. En ineens wist ze het weer. Dit was de man die haar bijna van de trap had geduwd!

‘Dat is de jongste telg uit de Mylona-dynastie,’ merkte Akil op.

‘Pardon?’

‘De wijnproeverij?’ hielp hij haar herinneren. ‘Mylona Krasía? Hij is de achterneef van de eigenaresse, Xander Mylona.’

Wel, wel, het werd steeds interessanter! Ze was nog geen anderhalf uur in Kalamáta en ze had al tweemaal een aanvaring gehad met een lid van de Mylona-familie.

Niet lang daarna liet Essie de laatste uitlopers van de stad achter zich en volgde ze een slingerweg door de prachtige natuur, die haar volgens de aanwijzingen van Akil rechtstreeks naar de wijnstreek bracht waar zich de wijngaard van de familie Mylona bevond.

Het glooiende, bergachtige landschap werd gekenmerkt door velden vol olijf- en sinaasappelbomen, exotische planten en bomen en bloeiende bougainville, die ondanks het late najaar nog steeds in allerlei verschillende kleuren de landstreek opfleurde.

Het aroma van bloeiende bloesem vermengd met een vleugje zilte zeewind hing zwaar in de lucht. Op het gestaag brommen van de scooter na was het nagenoeg stil om haar heen.

Af en toe bleef Essie op een heuvel staan om zich te oriënteren en van de rust en de adembenemende uitzichten om haar heen te

genieten. De prachtige natuur met zijn grote verscheidenheid aan fauna en het azuurblauwe water dat zich naar alle kanten leek uit te strekken zover het oog reikte, gaven haar een heerlijk en vrij gevoel.

Ergens had ze gedacht dat alle Griekse streken op elkaar leken, maar dat was beslist niet waar. Zakynthos kon zich qua toerisme meten met eilanden als Rhodos, Kreta of Korfoe, maar overal zag het er toch anders uit. En hoewel de toeristen Kalamáta ook wisten te vinden, scheen het haar toe dat het toerisme hier nog niet zo'n vlucht had genomen als in de rest van het land.

In ieder geval had Kalamáta haar aangenaam verrast en als ze niet een missie had gehad, had ze er waarschijnlijk nog meer van kunnen genieten.

Missie... Ja, zo kon je het wel noemen. In deze streek had haar vader gewoond en zijn familie woonde hier nog steeds. Ze wist dat ze geen verwachtingen mocht hebben, maar diep in haar hart hoopte ze toch dat er een mogelijkheid was om haar familie te ontmoeten. Morgen zou ze meedoen aan de proeverij, maar de kans was niet erg groot dat ze dan een familielid ontmoette.

Essie stuurde de scooter tussen een groepje verspreid liggende rotsblokken door, waar de weg tussendoor kringelde. Grote manshoge blokken graniet die waarschijnlijk ooit eens van de berg omlaag waren gerold en waar men de weg omheen had geleid om het een toeristische trekpleister te laten zijn. Halverwege boog de weg iets schuin omhoog.

Ze gaf meer gas. De scooter reageerde onmiddellijk en schoot vooruit.

Op het moment waarop Essie de laatste rots achter zich liet, doemde er voor haar een grote schaduw op. In een reflex kneep ze de handremmen tot op het stuur in en gaf ze een ruk naar rechts in de hoop het voorwerp te omzeilen. De wielen blokkeerden en kregen even geen grip op het grind onder de banden. De scooter schoot door.

Met moeite lukte het Essie om het voertuig in bedwang te houden. Ze bleef de handremmen ingedrukt houden tot de scooter eindelijk halverwege de berm tot stilstand kwam. Grind spatte hoog achter het spatbord op.

‘O!’

Met een diepe zucht zakte ze over het stuur en probeerde het wilde bonken van haar hart onder controle te krijgen. Lieve help, dat was op het nippertje!

Maar waar was ze nu precies voor uitgeweken?

Het geblaat van geiten deed haar opkijken. En toen zag ze het.

In de berm, niet ver van haar af, stond een oude, roestige tractor die ooit eens fonkelnieuw en helderrood van kleur moest zijn geweest. Het gehavende voertuig helde links aan de voorkant sterk voorover en Essie zag dat de reden daarvoor een lekke voorband was.

Maar de tractor was niet waarvoor ze was uitgeweken. Nee, dat was de aftandse aanhangwagen die in het midden van de weg op zijn kant lag. Omgeven door plukken stro, waarvan de meeste zich in de zachte wind over het terrein verspreidden. De achterklep van de wagen was afgebroken en lag onder de tractor.

Zes geitjes dartelden speels en uitgelaten over de weg, alsof er niets aan de hand was en ze dagelijks op de snelweg vertoefden.

Een kleine, gedrongen man in een korte, vale broek en hemdsmouwen probeerde de geitjes te vangen. De dieren waren echter te snel voor hem. Elke keer als hij zich op een van hen stortte, hipte het dier onder zijn maaiende armen door en zette het op een lopen. Maar de dieren waren niet zo driest dat ze ver van de tractor en de geitenboer afdwaalden. Instinctief begrepen ze dat hun kansen beter waren als ze bij de boer in de buurt bleven.

De zes geitjes dromden bij elkaar, terwijl ze de geitenboer en Essie schichtig in de gaten hielden.

Essie vermoedde dat de tractor een klapband had gekregen. Door de klap was de aanhangwagen losgeschoten en op de weg geraakt. Daarbij was de wagen omgeslagen, de achterklep losgeschoten en zo hadden de geiten kunnen ontsnappen.

‘Tóte voíthisé me!’ riep de man haar vertwijfeld toe. Help me dan toch!

Ja, ze moest hem helpen, besloot Essie. In zijn eentje ging het hem niet lukken om de geitjes te vangen en in veiligheid te brengen.

‘Laten we eerst de aanhangwagen overeind zetten,’ zei ze, terwijl ze afstapte. ‘Daar moeten die geiten weer in.’

‘*Kaló Schédio!*’ vond de geitenboer, die zich afvroeg waarom hij daar zelf niet eerder op was gekomen.

Het was even een gedoe, maar enkele minuten later stond de aanhangwagen weer op zijn wielen en zat hij ook weer vast aan de tractor. De klep werd gebruikt als loopplank, zodat de geitjes ongehinderd in de aanhangwagen konden komen. Op de bodem lag nu weer een laag stro.

De geitenboer krabbelde zich op zijn achterhoofd, terwijl hij naar de zes geitjes keek, die nog steeds bij elkaar stonden en Essie en hem nieuwsgierig in de gaten hielden.

‘En nu het moeilijkste gedeelte van de operatie,’ verzuchtte hij. ‘We moeten de geiten weer in de wagen zien te krijgen. En snel ook. Tot nu toe mogen we van geluk spreken dat er nog geen verkeer is langsgekomen, maar dit is anders een drukke weg en....’

Met de rug van haar hand veegde Essie het zweet van haar voorhoofd. Ze rook het aroma van geitenmest dat als een zwaar parfum om haar heen hing. Maar dat was van later zorg. Eerst moesten de geitjes terug in de aanhanger.

‘Heeft u iets eetbaars waarmee we ze kunnen lokken?’ vroeg ze de boer.

Die haalde zijn schouders op, stak zijn handen in zijn broekzakken en haalde er een aantal suikerklontjes uit. ‘Die zijn voor mijn paard, maar misschien lusten de kleintjes ze ook wel.’

Hij overhandigde Essie de helft van de suikerklontjes en toen gingen ze aan de slag.

De dieren waren nerveus en trappelden met hun pootjes op het grind, maar bleven staan.

‘Goed zo,’ suste Essie. ‘We doen jullie geen kwaad, hoor. Kijk eens wat ik voor jullie heb?’

Ze sprak Engels, maar de geitenboer begreep wat ze bedoelde en sprak de dieren ook geruststellend in het Grieks toe.

Een geitje deed nieuwsgierig een stap naar voren en wilde het suikerklontje pakken dat Essie op haar handpalm voor haar hield. Ze

deed een stap achteruit en lokte het dier zo met zich mee. 'Ja, goed zo! Kom maar.'

De twee andere geitjes volgden haar ook, nieuwsgierig naar wat ze in haar hand hield, en wat zo interessant rook. Het voorste geitje blaatte en maakte een sprongetje in de lucht.

'Ja, kom maar!' spoorde Essie de geitjes aan. Vanuit haar ooghoek zag ze dat het de geitenboer ook lukte om de geiten te lokken. Twee trippelden achter hem aan, maar eentje bleef achter in de berm.

Essie bereikte de aanhangwagen en lokte de geitjes de loopplank op. Blijkbaar hadden de dieren schoon genoeg van hun hachelijke avontuur, want zodra ze het stro onder hun hoeven voelden lieten ze zich op hun knieën zakken. Ze gaf ze alle drie een suikerklontje. 'Die hebben jullie wel verdiend!'

De geitenboer kwam aanlopen met de twee geitjes onder zijn armen. 'Ze lieten zich zomaar oppakken,' bromde hij opgelucht. 'Alleen...' Hij knikte naar het achtergebleven geitje in de berm. '...dat kleintje blijft op afstand. Het dier is doodsbang.'

Essie was al onderweg. Ze konden het geitje niet aan haar lot overlaten, dat zou het niet overleven.

Voorzichtig liep ze op het geitje toe, dat haar angstig in de gaten hield, klaar om weg te sprinten als het nodig mocht zijn.

'Kijk eens.' Essie liet het geitje twee suikerklontjes zien. 'Die zijn voor jou.'

Het geitje mekkerde zachtjes, maar deed geen stap vooruit.

Essie besloot iets anders te proberen. Ze gooide een klontje voor het dier in het zand neer. 'Proef maar eens, kleintje. Je zult het vast lekker vinden.'

In de verte klonk het lage, dreigende geronk van een motor die snel dichterbij kwam, maar Essie was zo gefocust op het geitje dat ze er nauwelijks iets van meekreeg.

De geitenboer hoorde het echter wel en keek spiedend rond.

Het suikerklontje had een onweerstaanbare aantrekkingskracht op het geitje, maar aan de andere kant vertrouwde ze het ook niet echt. Toch was ze te nieuwsgierig om niet even aan het klontje te ruiken. Ze drukte er met haar neus tegenaan en snoof het zoete aroma op. Met het puntje van haar tong likte ze er voorzichtig aan...

‘Hebbes!’

Met een triomfantelijk gebaar tilde Essie het geitje in één snelle beweging van de grond. Het dier protesteerde hevig en probeerde zich te verzetten, maar ze hield haar stevig vast.

‘Rustig, liefje,’ suste ze, terwijl ze het geitje het suikerklontje in de bek stopte. ‘Alles is goed. Ik breng je veilig naar je zusjes en broertjes...’

Het volgende ogenblik schoot een zwarte schaduw tussen de rotsen vandaan.

Essies hersenen registreerden een motor. Het monster kwam recht op haar af! Het lawaai was oorverdovend, ze hield haar adem in. Intuïtief drukte ze het geitje nog dichter tegen zich aan en sloot haar ogen.

Ze zette zich schrap voor de klap, die ongetwijfeld zou komen...

Hoofdstuk 3

Essie trok het geitje nog steviger tegen zich aan. Het dier mekkerde verontwaardigd door zoveel menselijke genegenheid.

Nu kwam de klap! Ze zou vol geraakt worden door de motor, ze had geen schijn van kans.

Maar de klap bleef uit. Het gebrul van de motor brak abrupt af, tot er een grommend geprutteld overbleef dat uiteindelijk ook wegstierf.

Ze voelde geen pijn. Of was het allemaal zo snel gegaan dat ze niet de tijd had gekregen om de pijn te voelen?

‘Den boreís na prosécheis?’

De stem klonk aantrekkelijk, donker en zacht als fluweel, maar woedend. In haar hoofd veranderde de zin in het Engels.

‘Kun je niet uitkijken?’

Voorzichtig deed ze haar ogen open. Voor haar, een indrukwekkende zwarte motor tussen zijn gespierde bovenbenen klemmend, stond een man. Hij was lang, goedgebouwd en droeg een zwart motorpak. Achter het vizier van zijn helm kon ze de boosheid in zijn donkere ogen zien vlammen.

‘Ik had je kunnen aanrijden!’ snauwde hij haar toe. ‘Dan had je het niet meer kunnen navertellen. Waarschijnlijk wij beiden niet...’ Toen ze niet meteen reageerde, knikte hij minzaam. ‘Natuurlijk, je bent een domme toerist. Je verstaat me niet.’ In het Engels voegde hij eraan toe: ‘Wat in vredesnaam denk jij dat je aan het doen bent? Hier, midden op een snelweg?’ Meewarig schudde hij het hoofd. ‘Jij bent een gevaar op de weg! Je hebt hier niets te zoeken. Er had ik weet niet wat kunnen gebeuren, als ik niet op tijd had geremd!’

Essie wist niet wat ze hoorde. Zij was een gevaar op de weg? En hij dan? Als hij niet als een gek had gereden, dan... Wat dacht hij wel niet?

Ze overhandigde het geitje aan de geitenboer voor ze zich tot de man richtte. ‘Ik een gevaar op de weg?’ herhaalde ze in het Grieks. ‘Is het niet juist andersom? Je hebt gelijk, ik heb hier niets te zoeken,

maar ik hielp deze man om zijn geiten te vangen. Jij daarentegen...' Ze monsterde hem van top tot teen. Iets in zijn houding kwam haar bekend voor, maar ze was te boos om daar helemaal zeker van te zijn.

'Kyria?' waarschuwde de geitenboer haar. Hij schudde zijn hoofd en gebaarde dat ze stil moest zijn.

Maar Essie liet zich niet stoppen. Zij had misschien ook beter moeten uitkijken, maar hij had onverantwoord hard gereden.

'Jouw snelheid was veel te hoog,' zei ze, nu in het Engels omdat ze zich daar toch beter in kon uiten. Ze wees naar het groepje rotsen op de weg. 'Als jij je snelheid had aangepast had je kunnen zien wat er hier aan de hand was en daarop kunnen anticiperen.' Ze knipperde met haar wimpers als een filmster uit een oude film. 'Je weet toch wel wat anticiperen betekent? Of is dat woord soms te moeilijk voor je? Maar ja, als zo'n domme toerist als ik het wel weet...'

De blik in zijn ogen verhardde nog meer. Hij ziedde nu van woede. Hij maakte de gesp onder zijn kin los en trok de helm van zijn hoofd. 'Nu moet jij eens goed luisteren, *dâskalos!*' begon hij dreigend. 'Ik –'

'Jij was fout,' onderbrak Essie hem. Haar stem sloeg een octaaf over, want nu herkende ze hem. Hij was de man die in het vliegtuig zo vervelend tegen haar had gedaan. Maar hij moest niet denken dat ze bang voor hem was. Ze zou hem, hij met zijn juffie! 'Wees een man en geef het toe!'

Ondanks haar woede kon ze één gedachte niet onderdrukken. Wat was hij knap! In het vliegtuig had hij indruk op haar gemaakt, maar toen had hij ook al zo akelig gedaan.

'Ik ga niet met jou in discussie,' antwoordde de man op minzame toon. Hij zette zijn helm weer op.

Essie snoof. 'Nee, dat dacht ik wel.'

Hij keek haar vernietigend aan, maar zweeg verder. Hij startte de motor en manoeuvreerde om haar en de geitenboer heen.

'Rijd voortaan een beetje voorzichtiger!' riep Essie hem na.

'Als ik advies wil, vraag ik dat wel aan mijn moeder!' Hij gaf gas en spoot weg, waarbij hij om de aanhangwagen met de geitjes zigzagde.

Verbluft keek Essie de motorrijder na. Binnen luttele ogenblikken was hij nog maar een stip aan de horizon.

‘Nou ja, nu vraag ik je. Die man spoort toch niet?’ Dit was de derde keer dat ze hem nu zag. In het vliegtuig, bij het hotel en nu weer hier.

De geitenboer haalde zijn schouders op. ‘Zo ken ik hem helemaal niet. Hij is anders altijd zo vriendelijk en voorkomend.’

Essie keek hem vragend aan. ‘U kent hem dus?’

‘Ja, zijn naam is Xander Mylona,’ luidde het antwoord, terwijl hij het geitje naar de aanhangwagen bracht.

Ja, natuurlijk. Dat was zijn naam. Xander Mylona. Zo, deze norse man was dus familie van haar. En dat niet alleen. Hij was haar achterneef!

Niet lang daarna zette Essie haar tocht voort door het adembenemende landschap. De geitenboer bleek niet zo ver weg te wonen en besloot, ondanks de lekke voorband, naar huis te rijden. Hij verzekerde Essie dat hij het voorzichtig aan zou doen en bedankte haar hartelijk voor haar hulp.

Terwijl Essie de weg volgde, dacht ze terug aan haar ontmoeting met Xander. Viermaal had ze hem nu gezien en ze moest toegeven dat hij beslist geen positieve indruk op haar had gemaakt. O, fysiek was er niets op hem aan te merken, maar qua omgang viel hij beslist in de categorie neanderthaler!

Ze glimlachte om die vergelijking. Misschien was ze wat te voorbarig met deze conclusie, misschien had hij gewoon zijn dag niet.

Maar goed, dan nog had hij zich wel wat vriendelijker kunnen gedragen. Zij had ook een moeilijke periode achter de rug, en in wezen zat ze daar nog steeds middenin, maar zij reageerde haar frustraties niet af op anderen.

Essie reed door een glooiend landschap, dat gekenmerkt werd door olijfbomen en cipressen. De temperatuur was nog steeds aangenaam en leende zich uitstekend voor een ritje op de scooter.

Xander was haar achterneef, of moest ze het misschien zo niet zien? Maar hoe anders dan? Een verre verwant, misschien?

Ach, wat maakte het ook uit? Ze was niet naar Kalamáta gekomen om moeilijkheden te krijgen of te veroorzaken. Ze was nieuwsgierig

naar haar afkomst, dat was alles. Ze wist nu wie haar vader was. Het zou leuk zijn om wat meer informatie over hem te krijgen, maar als dat niet gebeurde, was dat ook goed.

De weg maakte een scherpe bocht langs de kust en bood uitzicht op een stille baai, waar enkele luxe plezierjachten voor anker lagen. Op het strand speelden tieners een spelletje volleybal, terwijl hun ouders op klapstoeltjes van een glas gekoelde champagne genoten. De temperatuur was er warm genoeg voor.

Haar gedachten dwaalden opnieuw af naar Xander. Op de een of andere manier scheen hij toch meer indruk op haar te hebben gemaakt dan ze aanvankelijk had gedacht. In het vliegtuig had ze zich ondanks zijn aanmatigende houding tot hem aangetrokken gevoeld, en hij had haar het gevoel gegeven dat hij haar ook wel zag zitten. Maar hij was verloofd. De Griekse die bij hem was geweest, was de vrouw met wie hij ging trouwen!

Essie schudde het hoofd. Ze moest hem van zich af zetten. Xander mocht dan misschien een goddelijk lijf bezitten, zijn houding liet veel te wensen over! Nee, dan liet ze hem graag over aan zijn verloofde.

Ze stuurde de bocht uit en wilde gas geven, toen ze voor haar op de weg iets zag liggen.

Het was groot, massief en donker. Sommige onderdelen waren van chroom en schitterden in het zonlicht. Toen haar ogen zich focusten zag ze dat het een motor was, die op zijn rechterkant lag. Het was een Harley Davidson. Ook zag ze een grillige, zwarte streep op het asfalt, die halverwege de weg begon en stopte bij de plek waar de motor was omgevallen.

Een akelig gevoel bekreep haar terwijl ze op de motor toe reed. Xander had op een Harley gereden! Ze had verder niemand voorbij zien komen, dit moest hem zijn! Ze had hem nog zo gewaarschuwd dat hij het rustiger aan moest doen, maar het zag ernaar uit dat hij niet naar haar had geluisterd.

Naarmate ze dichterbij kwam, zag ze dat de zwarte strepen op het asfalt donkerder van kleur werden. Om zulke remsporen te maken, moest Xander de handremmen stevig hebben aangetrokken.

Essie liet de scooter naast de Harley stoppen. Onder het logge voertuig lag een plas olie.

Ze schakelde de scooter uit en keek speurend om zich heen. Waar was Xander? Was hij ongedeerd en na het ongeval weggelopen? Of was hij tijdens het remmen van de Harley af geslingerd en lag hij nu ergens in de berm, bewusteloos en misschien zelfs wel gewond?

Ze ging op de pedalen staan om meer te kunnen zien. Als het zo was gegaan als ze dacht, dan moest hij hier ergens liggen...

Haar ogen speurden de directe omgeving af. Aan haar linkerkant bevond zich een smalle berm, waarachter de rotswand steil omlaag in het op en neer deinende water van de Golf van Messina verdween. Voor haar kringelde de weg zich door het adembenemende landschap vol citrusbomen, olijven en cipressen. En aan haar rechterkant bevond zich een grote, dorre vlakte, slechts hier en daar onderbroken door een struik of een graspol. Het landschap hier helde iets naar beneden, zodat de zanderige ondergrond lager lag dan de rest van het terrein.

Juist in dat laatste gedeelte trok een trage beweging haar aandacht. Ze concentreerde zich op de plek en hield haar adem in toen ze een in het zwart geklede gestalte in het zand zag liggen.

‘Xander!’

Ze sprong van haar scooter en rende op hem af.

Xander lag op zijn buik en probeerde overeind te komen, maar hij voelde zich groggy door de klap die hij had gemaakt en was zijn oriëntatie volkomen kwijt. Bovendien voelde hij een hoofdpijn opkomen.

‘Xander?’

Essie knielde naast zijn hoofd en stelde tot haar opluchting vast dat hij nog steeds zijn helm droeg. Die was wel beschadigd, maar niet geknapt. Dat was in ieder geval iets. ‘Kun je je bewegen?’ vroeg ze in het Grieks. *‘Boreis na metakinitheís?’*

Zijn ogen richtten zich op haar gezicht, en hij kreunde zachtjes. *‘Páli esý?’*

Jij weer? Hij mocht van geluk spreken dat ze in de buurt was om hem te helpen! Maar vermoedelijk bedoelde hij het niet zo. Waarschijnlijk was zijn ego gekwetst omdat hij haar goede raad in de wind had geslagen, dus liet ze de opmerking van zich af glijden. ‘Ja,

ik ben het weer,' reageerde ze luchtig op zijn vraag. Vervolgens hielp ze hem omhoog, zodat hij kon gaan zitten. 'Wat is er gebeurd?'

'Ik raakte de controle kwijt,' bromde Xander zacht. Het lukte hem om de kinband los te maken en hij trok de helm van zijn hoofd. Toen dat was gelukt, bewoog hij zijn hoofd in een poging zijn donkerbruine haren los te schudden. Dat had hij beter niet kunnen doen, want het verergerde zijn hoofdpijn alleen maar. Hij kreunde binnensmonds en sloot voor een kort ogenblik zijn ogen.

'Gaat het?' vroeg Essie bezorgd.

Hij grimaste. 'Alleen als ik lach. Ik heb een knallende hoofdpijn. En voor je begint, ik reed niet te snel.'

'Niet?' herhaalde ze ongelovig.

'Nee.' Hij opende zijn ogen en keek haar indringend aan, alsof hij haar van zijn gelijk wilde overtuigen. 'Ik reed niet te snel. Alleen –'

'Je vloog alleen wat laag?'

Hij kon niet om het grappe lachen. 'Er stak een haas de weg over.' Hij haalde zijn schouders op, terwijl hij de helm naast zich op de grond zette. 'Ik zag hem te laat, maar mijn...'

'...snelheid was te groot,' maakte Essie de zin voor hem af.

Hij zou willen dat het niet waar was, maar ze had gelijk. Hij h  d te hard gereden!

Het dier was ineens op de weg verschenen. Als in shock was de haas precies in het midden van de weg blijven zitten. In een poging het dier te ontwijken had hij een ruk aan het stuur gegeven, maar was tegelijkertijd ook vol in de remmen gegaan. De haas was weggesprongen, waardoor hij opnieuw een ruk aan het stuur had moeten geven.

Maar toen wat het al te laat geweest. Door het remmen waren de wielen geblokkeerd en was de motor abrupt tot stilstand gekomen. Een geweldige klap was het gevolg geweest. Het had hem de macht over het stuur doen verliezen. Zijn handen hadden hun grip verloren en hij was van de motor af geslingerd. Wat er daarna was gebeurd, was een zwart gat in zijn geheugen.

'Kai,' knikte hij schuldbewust. 'Ik reed inderdaad te snel.'

Daar keek Essie van op. Ze had niet verwacht dat Xander zijn fout zou toegeven.

‘Ik voel me dizzy,’ zei hij in het Engels.

‘Denk je dat je kunt staan?’

‘Ja, dat zal wel lukken.’ Hij deed een poging, waarbij Essie hem bij zijn arm pakte om hem te helpen opstaan. ‘Nee, het gaat wel. Dank je.’

Maar zodra hij op zijn benen stond werd het mistig voor zijn ogen en dreigde hij zijn evenwicht te verliezen.

Essie greep hem vast bij zijn middel. Even raakten zijn vingers haar armen.

‘Rustig maar. Ik heb je vast.’

Hun blikken kruisten.

‘Dat zie ik...’

Ze voelde zijn diepe, donkere stem in haar buik resoneren. Ze zag de flonkering in zijn diepbruine ogen; ogen die haar waarderend opnamen. Blijkbaar voelde hij zich toch nog goed genoeg om haar beter te bekijken, stelde ze geamuseerd vast. Ze was het wel gewend om door mannen bekeken te worden, maar dat gold andersom natuurlijk ook.

En Xander was het bekijken meer dan waard!

Vooraf die ogen van hem! Ogen waarin je als vrouw dreigde te verdrinken als je niet uitkeek! Ze kreunde inwendig. Hoe kwam ze daar nu weer bij? Ze reageerde precies zoals die vrouwen over wie ze had gelezen in doktersromans. Vrouwen die in katzwijn vielen zodra ze een eerste blik op de hoofdrolspeler in het verhaal wierpen.

Verlegen sloeg ze haar ogen neer en liet hem weer los. Waarom ging haar hart zo tekeer? Ze had toch wel vaker een knappe man gezien? Oké, zo knap misschien niet, maar... Hopeloos! flitste door haar hoofd. Jij bent een hopeloos geval, Essie Davis!

Voorzichtig keek ze Xander door haar lange zwarte wimpers aan. ‘Gaaf het nu weer een beetje?’ Haar stem klonk zacht en zelfs een beetje hees. OMG! Was die stem werkelijk van haar?

Haar blik benam Xander voor een ogenblik de adem. Hij voelde zijn hartslag versnellen toen hij in haar helderblauwe ogen keek. Een goudblonde lok gleed over haar wangen voor haar ogen. Ze probeerde de lok weg te blazen, maar dat lukte niet.

Op de een of andere manier wond deze handeling hem geweldig op. Althans, voor een fractie van een seconde, want hij herstelde zich snel. Waar was hij mee bezig? Hij was verloofd met Sophia en hier stond hij rare gedachten te hebben over een vrouw die hij niet kende...

‘Kan het zijn dat ik je eerder heb gezien?’ vroeg hij, omdat ze hem ergens toch bekend voorkwam. ‘Ik bedoel, ik zag je daarstraks natuurlijk met die geitenboer in de weer, maar ik heb het gevoel dat ik je daarvoor ook al heb gezien.’

‘Dat klopt,’ bevestigde ze zijn vermoedens. Ergens was ze teleurgesteld door zijn vraag; zij had in het vliegtuig op hem dus niet dezelfde indruk gemaakt als hij op haar. ‘Driemaal eerder zelfs.’

Met zijn hand streek hij door zijn haar. ‘O?’

‘In het vliegtuig naar Kalamáta verboden jij en je verloofde me de toegang tot de viproom, en in het Grand Hotel Kalamáta duwde je me bijna van de trap. Daarna reed je weg op je motor en in het voorbijrijden wierp je me een... laten we zeggen... een onvriendelijke blik toe.’

Hij leek te schrikken. ‘Heb ik dat gedaan?’

‘Ja.’

Ineens kon hij zich het voorval in het vliegtuig weer herinneren. Zij had enkele tijdschriften willen pakken, en hij had gezegd dat zij niets in de viproom te zoeken had. Hm, niet bepaald een van zijn beste momenten, moest hij toegeven. En Sophia had daar nog een schepje bovenop gedaan. Hij was fout geweest, dat had hij toen ook al geweten, maar ja, hij had niet lekker in zijn vel gezeten. Dat zat hij nog steeds niet, maar dat had hij niet op haar mogen afreageren. Het voorval in het hotel zei hem echter niets.

‘Het spijt me,’ verontschuldigde hij zich voor zijn gedrag. ‘Mijn verloofde en ik hadden het recht niet om je weg te sturen. Ik kan wel zeggen dat wij momenteel veel aan ons hoofd hebben, maar dat geeft ons en zeker mij niet het recht om jou of wie dan ook af te blaffen. Wat er precies in het hotel is gebeurd, daar staat me niets van bij. Maar als jij het zegt...’

‘Het is je vergeven, hoor,’ lachte ze hem vergoelijkend toe. Ik had ook best was sympathieker kunnen reageren.’

Hij schonk haar een innemende glimlach, die ze tot diep in haar binnenste voelde. Het was een aangename lach, eentje die misschien dan wel van ver moest komen – hij had haar immers gezegd dat hij veel aan zijn hoofd had – maar wel speciaal voor haar was bedoeld.

‘Dat is grootmoedig van je.’

‘Zo ben ik nu eenmaal,’ verklaarde Essie luchtig. ‘Miss grootmoedigheid zelve.’

‘Ik duwde je bijna van de trap?’ vroeg Xander. Hij masseerde zijn pijnlijke slapen. Daarbij voelde hij zich een beetje licht worden in zijn hoofd. De klap was toch harder aangekomen dan hij had gedacht.

Essie knikte. ‘Je schouderde me, maar liep door. Waarschijnlijk was je zo in gedachten verzonken dat je het niet eens hebt gemerkt.’

Hij knikte met gesloten ogen, terwijl hij zijn slapen bleef masseren. ‘Ook dat spijt me dan. Ik kan me er niets meer van herinneren.’

Hij verstapte zich en dreigde te vallen, maar Essie had hem alweer vast om zijn middel.

‘Jij moet naar een dokter,’ vond ze. ‘Grote kans dat je een hersenschudding hebt.’

Hij hief afwerend een hand op. ‘Nee, geen dokter. Ik wil gewoon naar huis, een paar aspirines nemen en naar bed. Morgenvroeg ben ik weer zo fris als een hoentje...’ Hij wierp een mistroostige blik op de Harley. De plas olie onder de motor was nog groter geworden.

‘Daarop ga je het niet redden,’ zei Essie resoluut. Ze liet hem los en wees op de scooter in de berm. ‘Ik kan je thuisbrengen.’

Hij keek haar aan. ‘Waarom zou je dat doen? Je kent me niet eens. Bovendien heb je helemaal geen reden om aardig tegen me te zijn.’

‘Je hebt je excuses aangeboden,’ antwoordde ze eenvoudig. ‘Dat is voor mij genoeg.’

Hij keek haar met een schuine blik aan. ‘Je bent een merkwaardige vrouw. Ik bedoel, we hebben ons nog helemaal niet aan elkaar voorgesteld.’

‘O, maar dat is zo opgelost.’ Ze stak haar hand uit. ‘Esmeralda Davis, Essie voor vrienden.’

Hij schoot in de lach. 'En val ik in die categorie, Essie Davis?' Hij had meteen alweer spijt van die vraag. Ze zou het als flirten kunnen opvatten en dat was beslist niet zijn bedoeling... Toch? Nee, natuurlijk niet!

Essie voelde haar hartslag opnieuw versnellen. Was hij met haar aan het flirten? Maar dat mocht niet, dat kon niet! 'Laten we zeggen dat ik mijn mening over jou heb herzien,' zei ze.

'Daar ben ik blij om.'

Hij nam haar hand in de zijne, die warm en zacht aanvoelde. Ze had het gevoel alsof hij haar onbedoeld onder stroom zette, maar het was niet een onaangenaam gevoel. Integendeel. Het voelde heerlijk aan, maar het verwarde haar ook.

'Mijn naam is Xander,' stelde hij zich voor. 'Xander Mylano. Xan voor vrienden,' liet hij er met een knipoog op volgen. Inwendig kreunde hij. Waarom deed hij dat nou? Hij was verloofd en na vandaag zou hij Essie toch niet meer terugzien.

Het lukte hem om zich te herpakken. Daarbij schudde hij zijn hoofd om dat weer helder te krijgen, maar dat had een averechts effect. Daarmee wakkerde hij de pijn in zijn hoofd alleen nog maar meer aan. Hij kreunde opnieuw.

Essie legde bezorgd een hand op zijn arm. 'Wordt het erger?'

'Nee, ik moet alleen mijn hoofd niet schudden.'

Hij probeerde te glimlachen, maar ze beseftte dat hij het deed om haar gerust te stellen.

'Ik breng je naar huis,' zei ze resoluut. 'Waar woon je?'

Natuurlijk wist ze wie Xander was en waar hij woonde, maar dat hoefde hij niet te weten. En hij hoefde evenmin te weten dat zij er een dubbele agenda op na hield.

'Ken je Mylona Krasiá?'

Ze besloot zich van de domme te houden. 'Mylona Krasiá?' herhaalde ze. 'Is dat een luxe woonwijk in Kalamáta?'

Ondanks zijn hoofdpijn voelde hij een onbedaarlijke lachbui opkomen, die hij met moeite wist te onderdrukken. 'Nee, geen luxe woonwijk,' hikte hij. 'Alhoewel, mijn appartement bevindt zich wel op het terrein waar Mylona Krasiá is gevestigd. Drink je wijn?'

‘Ik drink wel eens een rosé. Maar verder ben ik niet zo’n wijndrinker. Waarom?’

‘Mylona Krasiá is een vooraanstaande wijngaard in Griekenland. Onze wijnen worden overal ter wereld gedronken.’

Essie haalde haar schouders op. ‘Nee, het zegt me niets. Onze wijnen, zeg je? Jij bent een wijnboer?’

‘Wijnboer? Ja, zo zou je het kunnen noemen...’ Hij grimaste. De hoofdpijn maakte hem misselijk.

‘Kom mee,’ zei Essie. ‘Dan breng ik je naar Mylona Krasiá. Als jij me aanwijzingen geeft, zal dat best wel lukken.’ Met haar vrije hand pakte ze de helm van de grond. ‘Steun maar op mij,’ zei ze.

Opnieuw sloeg ze haar arm om zijn taille en trok hem naar zich toe. Hij was nu zo dichtbij dat ze zijn kruidige aftershave kon ruiken, vermengd met het aroma van leer, motorolie en zijn eigen mannengeur. De zinnenprikkelende combinatie deed haar voor een ogenblik vergeten waar ze was en wie hij was. Als de omstandigheden anders waren geweest, ja dan...

Maar de omstandigheden waren niet anders, stelde ze nuchter vast. Hij was niet alleen een ver familielid van haar maar stond ook nog eens op het punt om te trouwen! Die vaststelling werkte uiterst ontnuchterend en ze besloot om er geen seconde meer over na te denken. Dat leidde immers tot niets?

‘Jij ruikt naar geit,’ merkte hij op.

‘En jij naar motorolie,’ kaatste ze terug. ‘Je hoort mij toch ook niet klagen?’

Ze liepen in de richting van de scooter.

‘Ik klaag niet,’ zei Xander snel. ‘Het valt me alleen op.’

‘Mooi, dan hebben we vastgesteld dat we allebei stinken,’ antwoordde Essie. ‘Nog iets anders, *kýrie* Mylona, of kunnen we gaan?’

Hij zag aan haar gezicht dat ze een grapje maakte. Hij wierp een blik op de motor. ‘We kunnen gaan, *kyría* Davis. De motor laat ik straks wel ophalen. Ik zal me verder gedragen.’

‘Dat is je geraden!’

Xander slikte. Hij had het gevoel alsof hij haar lach vanbinnen voelde. *Agapití voítheia!* Wat overkwam hem toch? Hij had beloofd

zijn leven te beteren en zich serieus te concentreren op zijn aanstaande huwelijk met Sophia. Alleen dan zou hij het roer over het Mylona-imperium over kunnen nemen.

Dat was de afspraak die hij met zijn oudtante, Alessia, had gemaakt en tot die ochtend was hij ook vast van plan geweest om zich daaraan te houden. Maar nu hij naast Essie liep, die hem stevig vasthield, kon hij zijn gedachten niet stoppen.

Sophia zag er leuk uit, maar vergeleken met Essie was zij een muurbloempje. Ze kenden elkaar nog van vroeger. Hij vond haar aardig maar meer dan dat ook niet. En dat wist zijn tante.

Toch had juist zij aangedrongen op een huwelijk. Niet omdat ze zo begaan was met het geluk van het stel. Nee, haar enige motivatie was de bruidsschat die Sophia's vader, Alexis Corados, in het vooruitzicht had gesteld. Zodra Sophia zijn ring om haar vinger had, zou Xander een tiental hectares Corados-land op zijn naam krijgen.

Land dat Alessia wilde hebben. Door haar gekonkel stond hij nu met zijn rug tegen de muur!

Hoofdstuk 4

De rit door de prachtige Griekse natuur ging finaal langs Essie heen. Hoewel ze haar best deed om zich op de weg voor haar en de aanwijzingen die Xander haar gaf te concentreren, merkte ze dat zijn aanwezigheid uiterst verontrustend op haar gestel werkte. Dat hij zijn armen om haar heen had geslagen en zichzelf stevig tegen haar aandrukte, maakte het er niet beter op. En toen hij tijdens het rijden ook nog eens zijn hoofd tegen haar rug drukte, had ze het helemaal niet meer.

‘Alles goed daarachter?’ vroeg ze bezorgd, omdat hij al een poosje niet meer had gesproken.

‘Ik heb een knallende hoofdpijn,’ antwoordde hij in haar nek.

Essie gaf nog een snufje gas bij. Ze reden langs een poel, waarvan het water zo blauw was als de zee achter de rotsen. Een rossige man dook vanaf de kant in het water en verdween kopje onder. ‘Moeten we nog ver?’

‘Nee, achter die bomen voor ons begint Mylona Krasiá. De toegangspoort zal je zo wel zien.’

Essie voelde zich gespannen. Hoewel ze nu een legitieme reden had om de wijngaard te betreden, deed ze dit wel onder valse voorwendsels. Rustig blijven en stevig blijven doorademen, hield ze zich dapper voor en het lukte haar om de nerveuze kriebel in haar buik te negeren.

Ze stuurde de scooter de bocht door en zag aan hun linkerkant de toegangspoort naar de wijngaard verschijnen. KALOSÍRTHES STO MYLONA stond in sierlijke, dieprode letters op het houten bord dat boven de poort hing, tegen de achtergrond van het familiewapen van de Mylona-familie, een witte gevleugelde eenhoorn.

Ze reden onder het bord door. De oprijlaan slingerde tussen rotspartijen, cipressen en exotische planten door. Aan het einde, achter een hoog hekwerk, kon ze een aantal gebouwen zien liggen. Halverwege het pad stond een grote kerstboom, die versierd was

met goudkleurige ballen en linten. Op die manier werd Essie er weer aan herinnerd dat het bijna kerst was. Maar de wijnstreek ademde een zomerse sfeer uit, en beslist geen winter.

‘Mijn familie bijt niet, hoor,’ zei hij opeens.

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg Essie verbaasd.

‘Ik voel dat je een beetje gespannen bent. Ik heb mijn vrouwen graag ontspannen,’ liet hij er meteen met een grijns op volgen.

Ze lachte. ‘Maar ik ben niet een van je vrouwen, Xander. Denk dat vooral niet.’ Het klonk weinig overtuigend in haar oren, maar wat moest ze anders zeggen? Dat ze hem buitengewoon aantrekkelijk vond en zich lichamelijk tot hem aangetrokken voelde? Nee, dat zou hij nooit weten. En zij moest ophouden om zich zo aan te stellen.

Xander besloot zijn mond te houden. Als hij een vrij man was geweest, dan... *Theé mou!* Hij was geen vrij man en hij kon zich niet permitteren gevoelens voor een andere vrouw te ontwikkelen. Maar was het al niet te laat?

Hij voelde zeker een klik met Essie. Ze behandelde hem niet als royalty, zoals de meeste mensen in Kalamáta en ver daarbuiten. Ze scheen niet onder de indruk van zijn familienaam, wat op zich een verfrissende ervaring was. Hm, klik was misschien het woord niet, bedacht hij terwijl hij haar nog iets meer naar zich toe trok. Hij voelde zich lichamelijk sterk tot haar aangetrokken...

Essie stuurde de scooter door dubbele ijzeren hekken. Het huis dat in zicht kwam, lag glinsterend wit in het zonlicht en was moderner van bouwstijl dan Essie had verwacht. Een langgerekte bungalow met een aantal bijgebouwen, waarvan het leek dat ze pas naderhand aan het hoofdgebouw waren toegevoegd. De kozijnen, deuren en ramen waren azuurblauw geschilderd en tegen twee wanden groeide weelderige klimop. Daarachter strekten de wijngaarden van Mylona Krasiá zich naar alle kanten uit. Daar bevonden zich ook de persloodsen, de wijnmakerij met de duizenden fusten en gistingsvaten, de bottelarij en de proeflokalen.

Essie was diep onder de indruk. ‘Je woont prettig,’ zei ze tegen Xander.

‘Daar woon ik niet,’ antwoordde hij. ‘In het huis wonen mijn oudtante, Alessia, en haar dochter, Noëlla. Ik woon daar!’ Hij wees in

de richting van een gebouw dat enigszins achteraf stond en door een rij citrusbomen aan het directe zicht onttrokken werd. Het leek op een kubuswoning en bestond uit een garage met een woongedeelte erboven.

Voor de garage was een oudere man bezig een donkerblauwe limousine in de was te zetten. Hij had Aziatische gelaatstrekken en poetste het gladde oppervlak met langzame, bedachtzame bewegingen. Toen hij Essie en Xander zag naderen, verscheen er een frons op zijn voorhoofd.

Essie stopte de scooter voor de limousine en knikte vriendelijk naar de Japanner. '*Kalíspéra, kýrie.*'

Ren Okamura, die als chauffeur voor de familie Mylona werkte, knikte met een stoïcijnse blik in zijn amandelvormige ogen terug. '*Kalíspéra, kýría.*' De blik in zijn ogen veranderde op slag toen hij Xander zag, die verwoede pogingen deed om af te stappen maar door Essie geholpen moest worden.

Xander, die nu het gevoel had alsof er een zwerm bijen in zijn hoofd rondvloog die uit alle macht naar buiten wilden, liet zich maar al te graag helpen door de knappe Engelse.

Essie sloeg zijn arm over haar schouder zodat hij haar als steun kon gebruiken. En dat deed hij. Hij leunde zwaar op haar, terwijl hij zijn linkerbeen over de scooter zwaaide. Zijn handen hielden haar schouders stevig vast en hij meende haar gezicht te zien betrekken. Hij keek haar diep in haar ogen. 'Ik wil je geen pijn doen, Es.'

Es... Ze voelde haar hart smelten. Hij noemde haar Es. De laatste die haar zo had genoemd was haar moeder geweest, kort voor ze was overleden.

'Je doet me geen pijn, Xander. Ik geloof niet dat je dat in je hebt.'

Zijn ogen verwijdden zich iets en ze hield haar adem in. Ze had de gedachte helemaal niet willen uitspreken. Als hij er nu maar niet te veel achter zocht!

'Nee,' antwoordde hij langzaam. 'Dat denk ik ook niet...'

Wat gebeurde er met hem? Toen zijn oudtante hem de opdracht had gegeven zich te verloven met Sophia vanwege het groter goed, had hij gedacht dat hij zijn gevoelens voor een tijd wel opzij kon zetten. Maar nu scheen hem dat onmogelijk toe.

‘Het spijt me, Ren, maar zou jij Essie willen helpen mij...’ Het volgende ogenblik rolden zijn ogen weg en zakte hij in haar armen in elkaar.

‘Xander!’ Hij was te zwaar voor Essie en ze dreigde onder zijn gewicht te bezwijken. Op dat moment voelde ze zijn gewicht verplaatsen en kon ze hem weer gewoon ondersteunen. Toen ze opkeek zag ze Ren achter Xander staan. Hij hield Xander stevig onder zijn armen vast en trok hem naar zich toe, zodat zij hem kon loslaten.

‘Wat is er precies gebeurd, *kyríá*?’ wilde Ren weten, terwijl hij Xander optilde en in de richting van de trap begon te lopen, die zich aan de zijkant van de garage bevond en toegang verschaftte tot het appartement erboven.

Naast de trap stond een grote gebeeldhouwde pot van terracotta, waarop een afbeelding uit het Griekse verleden was afgebeeld: twee schaars geklede mannen die aan het worstelen waren. De trap was van zwart gietijzer en leidde naar een klein balkon, waar zich de toegang tot het appartement bevond. De leuning was omwikkeld met een guirlande van gouden en zilveren snippers, waarin witte ledlampjes aan en uit knipperden.

‘Xander moest uitwijken voor een haas,’ legde Essie uit in het Grieks, terwijl ze achter Ren aan liep, die nu bijna de trap had bereikt. ‘Daarbij verloor hij de controle over het stuur en maakte een flinke klap.’

Ren knikte. ‘Ik begrijp het.’

Op datzelfde moment kwam Xander weer bij bewustzijn. Hij knipperde met zijn ogen en keek met verbazing van Ren naar Essie. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Je ging van je stokje,’ antwoordde Essie, voordat de chauffeur kon antwoorden. ‘Je was te zwaar voor me. Gelukkig nam Ren het van me over. We brengen je naar je appartement.’

Xander begreep het. ‘Je kunt me nu wel neerzetten, Ren,’ zei hij tegen de Japanner. ‘Ik loop de rest zelf.’

‘Zoals u wilt.’

Ren zette Xander op de grond.

‘Gaat het?’ vroeg Essie, toen Xander de eerste treden van de trap beklom.

‘Ja, het gaat wel,’ antwoordde hij zonder om te kijken. Maar zijn stem verried duidelijk het tegendeel.

‘Wil jij een dokter bellen, Ren?’ vroeg Essie de chauffeur. ‘Gewoon voor de zekerheid.’

Ren knikte. ‘Mijn idee, *kyríá*. Ik bel meteen even.’ Hij wilde zich omdraaien, maar Xander hield hem tegen.

‘Dat hoeft niet, Ren. Ik heb alleen wat hoofdpijn en –’

‘Bel de dokter, Ren,’ zei Essie resoluut. ‘Op mijn verantwoording,’ voegde ze eraan toe, omdat ze een lichte twijfel in de donkere ogen van de man zag.

‘Ren!’ waarschuwde Xander.

Maar de man schudde het hoofd. ‘Het spijt me, *kyrie*, maar ik ben het eens met uw gast. Ik waarschuw dokter...’ Hij draaide zich om en liep weg.

Xander keek hem met grote ogen na. ‘Maar...’

Essie moest lachen om de verbazing op zijn gezicht. ‘Je bent in de minderheid, Xander,’ zei ze opgewekt. ‘Ga naar boven en wacht daar op de dokter. Het is voor je eigen bestwil.’

Xander dacht even na en besloot te luisteren. Essie had het beste met hem voor. Bovendien verdiende ze zijn bewondering, vond hij. Ze verstond de kunst hem te overbluffen en liet zich niet door hem intimideren. Eigenschappen die hij op waarde wist te schatten.

‘Nou, dan ga ik er nu maar vandoor,’ nam Essie afscheid van hem. Ze wist nu waar ze zijn moest voor de proeverij. ‘Misschien zien we elkaar nog wel eens...’

‘Wil je niet even boven komen?’

Ze keek om naar zijn wachtende gestalte op het balkon. ‘Pardon?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Jij hebt me thuisgebracht. Het minste wat ik kan doen is je een verfrissing aanbieden.’

Was dat wel verstandig? Ze had de wederzijdse aantrekkingskracht al meerdere malen gevoeld. Tot nu toe hadden beiden de verleiding kunnen weerstaan, maar voor hoelang nog?

‘Ik weet het niet, Xander,’ zei ze, naar hem opkijkend. ‘Jij kunt je rust wel gebruiken, dacht ik zo.’

Xander hing nonchalant over de reling en was even heel duidelijk tegen de namiddagzon afgetekend. Hij had de rits van zijn motorpak tot aan zijn buik omlaag gedaan, wat haar een plezierige blik op zijn strakke sixpack opleverde..

‘Alsjeblieft,’ drong hij aan. Hij streek met zijn vingers door zijn golvende haren. ‘Ik voel me nog altijd wat licht in mijn hoofd. Straks val ik nog flauw. Stel dat ik daarbij val en me bezeer. Ik heb liever dat je blijft tot ik in ieder geval in bed lig.’

Essie kreunde inwendig. Hij maakte het haar wel heel moeilijk, maar in haar achterhoofd zei een stemmetje dat de mogelijkheid dat hij flauw kon vallen altijd aanwezig was. Hij had immers een zware val gemaakt en te oordelen naar de beschadiging aan zijn helm was hij hard neergekomen.

‘Es?’

Es. Dit was nu al de tweede keer dat hij haar zo noemde. Het voelde vertrouwd, normaal, alsof ze elkaar al langer kenden.

‘Goed,’ besloot ze. Ze zou bij hem blijven en alle gevoelens die ze voor hem dacht te voelen, negeren. Gewoon verstand op nul en aardig zijn. Dat was toch niet zo moeilijk? ‘Ik zal bij je blijven tot de dokter er is.’

‘Fijn.’

Hij keerde haar zijn rug toe om te voorkomen dat ze de brede grijs op zijn gezicht kon zien. Het was hem gelukt haar over te halen langer te blijven!

Xander duwde de deur open. ‘Na u, Miss Davis.’

Essie stapte voor hem langs het appartement binnen. Half en half had ze verwacht een smoezelige woning aan te treffen met daarin een allegaartje aan meubels en hooguit een bed, het domein van een vrijgezel, maar wat ze zag overtrof haar stoutste verwachtingen.

De ruimte was licht, geschilderd in wit, blauw en grijs tinten, wat werd versterkt door het zonlicht dat door de ramen en het ronde dakraam boven hun hoofden naar binnen viel. De meubels waren strak en modern van vorm, precies de stijl waar ze zelf ook van hield. Een wand scheidde de ruimte in tweeën. In het eerste vertrek lag een kobaltblauw tapijt waarop een sofa en een lage salontafel stonden. Op het tafelblad lag een stapeltje tijdschriften. Er was een

kleine keuken met spoelbak en een koelkast. Achter een gordijn van Jacobsschelpen zag Essie in het aangrenzende vertrek een comfortabel bed, waarvan het linnen beddengoed teruggeslagen op het voeteneinde lag. Naast het bed kon ze de deur naar de badkamer zien, die op een kier stond.

In een hoek van het woongedeelte stond een kleine kerstboom in een witte pot, versierd met witte ballen, poedersneeuw en ledlichtjes.

Xander glimlachte trots toen hij de verraste blik in Essies ogen zag. 'Dit was niet wat je had verwacht, wel?'

'Nee, echt niet! Het is prachtig,' zei ze gemeend.

Xander sloot de deur achter hen en keek haar aan. 'Ik ben blij dat het je bevalt, Essie.'

Ze voelde haar hartslag opnieuw versnellen. Hoewel ze haar mening over hem drastisch had bijgesteld, was en bleef hij wel familie van haar!

Die laatste gedachte zette haar meteen weer met beide benen op de grond. 'Naar bed, *kýrie*,' duimde ze naar het slaapvertrek achter het schelpengordijn. Ze liep naar de sofa, plofte neer en begon verwoed tussen de tijdschriften te zoeken. 'Ik zal hier op de dokter wachten.' Ze probeerde zelfverzekerd over te komen, maar zo voelde ze zich absoluut niet.

Hij besloot haar raad op te volgen en liep in de richting van het slaapvertrek. 'Ik ga naar bed.'

Essie had een tijdschrift gevonden en bladerde erdoor. 'Ja, doe dat...' Ze hoorde hoe het schelpengordijn zich opende en weer achter hem sloot. Pas toen durfde ze zich weer enigszins te ontspannen. Haar hartslag was weer veel te hoog, merkte ze. Als ze verstandig was geweest, was ze niet op zijn uitnodiging ingegaan. Maar nee, ze had zich laten overhalen om te blijven.

Essie Davis, sprak ze zichzelf in gedachten vermanend toe. Je wilde alleen iets meer over je familiegeschiedenis te weten komen en nu bevind je je in het appartement van de man die ergens in de verte familie van je is!

Zoiets verzoon je toch niet?

'Essie?'

Zijn stem bracht haar weer bij haar positieven. 'Ja?'

‘Kun je even hier komen? Ik heb je hulp nodig.’

‘O, eh... goed.’

Ze legde het tijdschrift terug op tafel, stond op en liep naar het schelpengordijn, waarachter ze hem op het voeteneinde van zijn bed zag zitten. Het bovenstuk van zijn motorpak lag om hem heen gedrapeerd op het bed. Als hij er al een shirt onder had gedragen, had hij dat uitgedaan, want zijn naakte bovenlichaam glinsterde in het daglicht dat door het ronde dakraam naar binnen viel.

Even hield ze haar pas in om hem beter te kunnen bekijken. Op een ovale pluk borsthaar tussen zijn borsthelften na was zijn bovenlichaam glad, zijn tepels staken als twee kleine, donkerrode eilandjes af tegen zijn lichtgebruinde huid. Net boven zijn navel begon het spoor van kleine donkere krulletjes, die tot aan de rits toe zichtbaar waren. Zijn donkerbruine haren vielen in golven naar achteren, de donkere schaduw rond zijn mond en kin gaven zijn stoere uiterlijk nog meer kracht en expressie.

‘Es?’

Essie maakte een opening in het schelpengordijn en stapte de aangrenzende ruimte binnen. ‘Wat kan ik voor je doen?’

De slaapkamer was niet groot, maar groot genoeg voor het tweepersoonsbed, de twee nachtkastjes en de hangkast. De deur naar de badkamer bevond zich naast een groot uitkijakraam, waar een wit inbetween gordijn voor hing.

‘Mijn laarzen,’ zei Xander, terwijl hij een gelaarsde voet omhoogstak. ‘Het lukt me niet om ze uit te trekken. Zodra ik voorover buk, lijkt het wel alsof er een vracht aan stenen door mijn hoofd rolt.’

Essie begreep het. Ze ging voor hem staan en stak haar hand uit. ‘Geef me een been.’

Xander liet zich achterover op het bed zakken en steunend op zijn ellebogen stak hij zijn rechterbeen omhoog. ‘Ga je gang,’ zei hij en keek haar met samengeknepen ogen uitdagend aan.

Of misschien keek hij helemaal niet uitdagend, dacht Essie toen ze zijn laars vastpakte, maar had hij gewoon last van hoofdpijn.

Haar vingers sloten zich om zijn laars. Ze zette zich schrap en trok. Maar er was geen beweging in te krijgen.

‘Het lukt niet,’ zei ze.

‘Ik heb ze aangekregen,’ zei hij. ‘Ik zal ze toch ook weer uit kunnen krijgen?’

Essie zette zich opnieuw schrap en trok uit alle macht en ja hoor, er kwam beweging in de laars. Langzaam, stukje bij beetje, lukte het haar om de laars van zijn voet te krijgen.

‘Pf!’ verzuchtte ze, terwijl ze de laars op de grond liet vallen. ‘Dat is één!’

Hij stak zijn linkerbeen in de lucht. ‘Trekken maar!’

Essie pakte de laars en wilde een harde ruk geven. Maar ze verstapte zich, struikelde over de laars die op de grond lag en viel met een verontwaardigd gilletje voorover op het bed, precies in de armen van Xander.

Ze voelde hoe zijn handen haar taille vastpakten, haar zachte lichaam zijn harde lichaam raakte en zijn warme adem langs haar gezicht streek. Even keken ze elkaar recht in de ogen, een moment waarin alle reserves als sneeuw voor de zon verdwenen en er alleen ruimte was voor elkaar.

Hij slikte. Zijn adamsappel ging langzaam op en neer, terwijl hij in haar ogen moest blijven kijken of hij het nu wilde of niet. Hij rook haar parfum, een bedwelmende mix van lelietjes-van-dalen en een kruidig extract van magnolia. Het werkte zinnenprikkelend en hij voelde zijn lichaam reageren.

Zijn ogen leken haar te hypnotiseren. Ze was niet in staat om haar blik af te wenden of om overeind te komen. Ze rook zijn aftershave nu nog sterker dan ze al eerder had ervaren. Ze voelde zijn mannelijkheid tegen haar onderbuik bewegen en hield haar adem in. Hij was opgewonden! Net als zij!

De manier waarop ze naar hem keek... Ineens verlangde hij ernaar om zijn handen te verleggen, ze onder haar haltertopje te schuiven, haar borsten te zoeken en haar tepels te liefkozen, haar lippen te kneuzen met de zijne...

Essie wist op dat moment dat ze beiden hetzelfde voelden. Hij begeerde haar en zij hem! Ze voelde zich tot hem aangetrokken als een magneet, maar het mocht niet! Het kon niet! En toch...

Alle geluiden om hen heen leken te verstommen. Alleen hun ademhaling was te horen.

En toen ontmoetten hun lippen elkaar...

Hoofdstuk 5

‘Xander?’

Essie liet hem los en schoot overeind alsof ze zich aan hem brandde.

Xander probeerde zijn teleurstelling weg te slikken en kwam ook overeind. ‘Noëlla,’ verklaarde hij. ‘De dochter van mijn oudtante. ‘Kai?’ riep hij vervolgens in de richting van het woongedeelte.

Essie fatsoeneerde haar kleren, terwijl ze een snelle blik door het schelpengordijn in het woongedeelte wierp. Ze was nieuwsgierig naar de vrouw, die niet alleen familie was van Xander maar ook haar halfzuster.

Noëlla Mylona, gehuld in een chique turkooiskleurige kaftan, haar donkere haar opgestoken, duwde de deur verder open en stapte het appartement van haar achterneef binnen.

Ze moest van middelbare leeftijd zijn, dacht Essie, maar ze zag eruit alsof ze nog veertig moest worden. Een knappe vrouw.

‘Xan?’

‘We zijn in de slaapkamer?’

Noëlla hield haar pas in. ‘We?’

Xander keek Essie aan het haalde zijn schouders op. Het had geen zin om geheimzinnig te doen. Ze kwam er immers snel genoeg achter?

Essie knikte. Xander had gelijk. Ze moesten hun gezicht laten zien. Ze hadden niets te verbergen. Er was niets onbetamelijks tussen hen voorgevallen, toch? Nou ja, er was even een momentje van onderhuidse spanning geweest, maar dat was nu wel weer verdwenen.

Ze stapte door het schelpengordijn het woonvertrek in. ‘*Kalispéra, kyria* Mylona,’ begroette ze de vrouw vriendelijk. ‘Mijn naam is Essie Davis. Ik ben een gast van uw neef.’

Noëlla was duidelijk even aan met de situatie. ‘Xan?’

Xander verscheen achter Essie, met ontbloot bovenlichaam en op blote voeten. Hij begreep dat de situatie vreemd moest lijken. 'Het is niet wat het lijkt,' haastte hij te zeggen. 'Het is volkomen onschuldig. Ik heb een val gemaakt met de motor en Essie hier was zo vriendelijk om me thuis te brengen.'

Een van Noëlla's perfect geëpileerde wenkbrauwen ging omhoog. 'En daarom loop je erbij alsof je net uit bed komt?'

'Nee, ik stond juist op het punt om naar bed te gaan,' verklaarde Xander.

'Je hebt een val gemaakt, zeg je?' Hoewel ze uiterlijk kalm en beheerst leek, klonk haar stem bezorgd.

Hij haalde zijn schouders op. 'Het valt mee. Alleen wat hoofdpijn. Meer niet.'

Noëlla keek Essie aan. 'Je bracht hem thuis, maar wat deed jij in zijn slaapkamer?'

'Mijn laarzen,' reageerde Xander, voor Essie kon antwoorden. 'Ik kon ze niet uittrekken. Es heeft me daarbij geholpen.' Hij wees op zijn blote voeten. 'En dit?' vulde hij aan, terwijl hij zich op zijn blote borst sloeg. 'Ik voelde me opgesloten en warm in dit pak. Ik kon niet wachten om het uit te doen.'

'Hm.' Ze had toevallig de post uit de brievenbus gehaald en gezien dat Xander door een blonde dame op een scooter thuis werd gebracht. Daarna had Ren haar verteld wat er was gebeurd. Haar neef had een ongeluk met de motor gehad, waarna een mooie, blonde vrouw hem thuis had gebracht en op zijn verzoek mee naar boven was gegaan. Meteen waren alle alarmbellen gaan rinkelen, want ze had gehoopt dat, nu hij zich had verloofd met Sophia, het concept Xander en mooie vrouwen tot het verleden behoorde.

'Ik reed wat rond in de omgeving, *kyria*,' legde Essie haar aanwezigheid uit. 'Xander passeerde me en verdween weer, tot ik hem aan de kant van de weg zag liggen.'

Achter zich hoorde ze Xander instemmend brommen.

'Hij was gelukkig bij kennis, maar hij had wel een akelige val gemaakt. Hij klaagde over hoofdpijn en omdat zijn motor olie lekte, heb ik toen aangeboden hem thuis te brengen. Xander vroeg me te wachten tot de dokter zou komen, en omdat ik het niet helemaal

vertrouwde – vanwege die hoofdpijn, ziet u? – ben ik gebleven. Het was niet mijn bedoeling om langer te blijven dan noodzakelijk,’ voegde ze eraan toe, waarbij ze opzettelijk het oogcontact met Xander vermeed. ‘Maar ik had het met hem te doen. Nou ja, en toen kon hij zijn laarzen niet uitkrijgen.’

Noëlla keek van Essie naar Xander en weer terug. De verklaring klonk aannemelijk en waarom zou ze liegen? Ren had haar immers in grote lijnen hetzelfde verhaal verteld. En de laarzen? Ja, ze wist dat die dingen af en toe moeilijk waren om uit te trekken.

Noëlla stak haar hand uit en schonk Essie een warme glimlach. ‘Dank je wel voor je eerlijkheid. Mijn naam is Noëlla Mylona.’

Essie schudde de uitgestoken hand, maar voelde zich ook schuldig. Noëlla bedankte haar voor haar eerlijkheid, maar zo eerlijk was ze niet. Valse voorwendselen hadden haar naar Mylona Krasiá gebracht en dat haar betrokkenheid bij wat Xander was overkomen haar komst naar de wijngaard had bespoedigd, nam niet weg dat ze een dubbele agenda had.

‘Aangenaam kennis met u te maken, *kyria*,’ zei ze, en ze hoopte dat haar stem zelfverzekerder klonk dan ze zich voelde. ‘Ik begrijp dat dit voor u een vreemde situatie moet zijn, Xander zo aan te treffen met een vreemde vrouw, maar –’

Noëlla hief afwerend haar hand op. ‘Maak je niet ongerust, Miss Davis, ik ben wel wat gewend met hem.’

Xander kleurde. ‘Dat waren heel andere situaties, Noëlla.’

Raar, vond Essie. Als Noëlla de dochter was van zijn oudtante, dan was Noëlla zijn tante. Maar hij noemde haar gewoon bij haar voornaam. Nou ja, dat gebeurde natuurlijk wel meer, en het ging haar ook helemaal niets aan.

Noëlla keek Xander vanonder haar wenkbrauwen aan. Ze was niet dom. Ze kon meteen aan hem merken dat hij gecharmeerd was van de Engelse. Of dat andersom ook het geval was, wist ze niet zeker. ‘O, is dat zo, jongen? In dat geval zal ik Sophia vragen of ze je gezelschap komt houden. Sophia is zijn verloofde, zie je?’

Essie knikte. ‘Ja, hij vertelde me zoiets,’ antwoordde ze. ‘Hij spreekt heel liefdevol over haar.’

‘Hm.’ Noëlla lachte inwendig. Xander die liefdevol over zijn verloofde sprak? Dat was dan ook voor het eerst. Ze wist heel goed waarom Xander met Sophia ging trouwen. Haar moeder had dit bekokstoofd, geheel tegen haar wil, maar in de loop der jaren had Noëlla de strijd opgegeven om haar gelijk te behalen bij haar moeder. Het zou een verstandshuwelijk worden, waardoor Mylona Krasiá nog meer land en een nog belangrijker plaats in de wijnwereld zou innemen.

Ze had haar moeder gesmeekt Xander met rust te laten, dat Sophia niet verliefd op hem was, maar Alessia Mylona was niet van haar plan af te brengen. Vervolgens had ze aangeklopt bij Sophia’s vader, maar Alexis Corados was juist blij met het huwelijk en volgens hem was zijn dochter verliefd op Xander.

Het was Noëlla wel duidelijk geworden dat de man zich door zijn dochter een rad voor ogen liet draaien, want zij wist dat Sophia haar hart al aan iemand anders had beloofd...

Ondanks dat stemde Sophia toch in met het huwelijk. Waarom? Dat was ook voor Noëlla een groot raadsel.

‘Ga naar bed en wacht hier op de dokter,’ zei Noëlla tegen Xander. ‘Essie gaat met mij mee naar het huis.’

Essie schrok. ‘Wat zegt u, *kyria*?’

‘Ik nodig je uit voor een kleine versnapering, mijn kind.’ Noëlla keek Essie onderzoekend aan. ‘Hebben wij elkaar al eens eerder gezien?’

Essie hield haar adem in. ‘Nee, volgens mij niet...’

‘Je komt me bekend voor.’

Koortsachtig dacht Essie na. Noëlla en zij waren halfzussen. Misschien herkende Noëlla iets van zichzelf in haar gezicht terug? ‘O, ik heb zo’n gezicht waar er dertien van in een dozijn gaan,’ lachte ze de opmerking weg.

‘Echt niet,’ zei Xander meteen. ‘Jij bent een beeldschone vrouw...’

Noëlla knikte. ‘Je zult wel gelijk hebben. Laten we naar het huis gaan. Dan stel ik je voor aan mijn moeder.’

Daar had ze absoluut niet op gerekend. Het was al meer dan genoeg dat ze Xander en haar halfzus had mogen ontmoeten. En als ze zo de verhalen beluisterde die Xander over zijn oudtante vertelde, dan wist ze niet zeker of ze de vrouw wel wilde ontmoeten.

‘O, maar ik wil u niet tot last zijn,’ zei Essie snel. ‘Uw moeder ziet me al aankomen...’

‘Onzin,’ lachte Noëlla het bezwaar weg. ‘Jij hebt je om Xander bekommerd en hem veilig thuisgebracht. Het minste wat ik kan doen, is mijn dankbaarheid tonen door je iets te drinken aan te bieden.’

Essie wisselde een snelle blik met Xander, die slechts zijn schouders ophaalde. Welbeschouwd was dit natuurlijk een kans uit duizenden! Wanneer kreeg je de kans om je hele familie te zien? Ze zou wel gek zijn als ze hier geen gebruik van maakte. Maar aan de andere kant...

‘Goed,’ besloot Essie dan ook. ‘In dat geval neem ik uw uitnodiging graag aan!’

Noëlla bleek een vriendelijke gastvrouw, die er alles aan gelegen was om het Essie naar de zin te maken. Ze babbelde over van alles en nog wat, terwijl ze de voordeur van het huis voor haar gast openhield.

‘Ik ben zo trots op Xander,’ vertrouwde ze Essie toe. ‘Mylona Krasiá is zijn erfenis. Een goedlopend bedrijf dat ieder jaar tientallen miljoenen oplevert. Niet dat hij het geld nodig heeft, hoor. Nee, naast zijn werk in de wijngaard heeft hij een eigen ICT-bedrijf, dat zelfs een beursnotering heeft.’

Dat de familie rijk was, had Essie wel verwacht, maar dat Xander zijn eigen fortuin verdiende was nieuw voor haar.

‘Ga maar naar binnen.’

Essie stapte over de drempel en had het gevoel alsof ze een andere wereld betrad. Was de buitenkant van het huis absoluut geen verrassing voor haar geweest, de binnenkant was dit zeker wel.

De entree was licht gehouden; de muren waren van witgeschilderde panelen voorzien van gouden sierlijsten. Tussen de openingen naar de andere ruimten sierden beelden van enkele Griekse goden en grote antieke potten van brons, waarin uitbundige bloemstukken prachtig tot hun recht kwamen, de muren. De trapleuningen waren van guirlandes van dennentakken en gouden linten voorzien.

Op het gepolitoerde tafelblad van het tafeltje dat in het midden van het vertrek stond, was het uit witmarmer gesneden familiewapen van de familie neergezet: een gevleugelde eenhoorn. De hoorn, de manen en de hoeven van het fabeldier waren voorzien van een laagje bladgoud.

Essie bekeek het familiewapen aandachtig. 'Mag ik vragen waarom een eenhoorn?'

'Een eenhoorn staat symbool voor zeldzaamheid,' legde Noëlla uit, terwijl ze Essie voorging naar het aangrenzende vertrek, waar het licht van de namiddagzon door de hoge ramen naar binnen viel en alles in een oranje gloed zette. 'Het dier staat voor iets unieks, eens-in-je-leven, een klavertje vier, een geluksmoment. Moeder heeft er een hele studie naar gedaan. Ze heeft het zelf ontworpen.'

De woonkamer was net als de hal licht gehouden. De vloer bestond uit grote platen wit marmer, die in een ruitpatroon waren gelegd. Kostbare tapijten vormden eilandjes waarop antieke meubels, kasten en stoelen stonden. Aan het einde van de kamer, voor een glazen schuifpui, stond een robuust bureau, waarvan het hout prachtig was bewerkt. Vier schaars geklede Griekse goden droegen het tafelblad van lichtbruin geaderd marmer. Stapels papieren en gewichtig uitziende documenten lagen over het bureau verspreid. De schuifpui was open. Een zacht briesje deed de witte inbetween gordijnen zachtjes bewegen.

Essie keek naar buiten, naar het terras met het grote zwembad. Daarachter lagen enkele gebouwen en daar weer achter strekten rijen wijnranken zich uit zover het oog reikte.

Wow, wat een uitzicht!

'Zoals ik al zei,' sprak Noëlla verder, waarbij ze even bij een bank bleef staan om de kussens op te fluffen, 'ben ik ontzettend trots op Xander. Hij is dan wel niet mijn eigen zoon, hij is de zoon van een verre neef van mijn vader, ik hou van hem alsof hij mijn kind is. Als mijn moeder er niet meer is, zal dit alles van hem zijn...' Ze wees naar het bureau. 'Dan zal dat zijn werkterrein worden van waaruit hij Mylona Krasiá tot een nog hoger level zal brengen. Daarvan ben ik overtuigd.'

'Daar zijn de meningen over verdeeld, Noëlla!'

De stem deed zowel Noëlla als Essie opschrikken. Ze behoorde toe aan een oudere vrouw, die op een chaise longue zat en door een stapel papieren bladerde.

Dat kon niemand anders zijn dan Alessia Mylona, dacht Essie. De vrouw van haar overleden vader. Ze was klein, knap, had dik krullend zwart haar dat met zilver was doorschoten; maar ook al was ze halverwege de zeventig, ze zag er nog steeds aantrekkelijk en jeugdig uit.

‘Bovendien...’ voegde Alessia er met een vreugdeloos lachje aan toe. ‘...denk jij niet dat ik eerst dood moet zijn voor Xander mijn taken overneemt?’

‘Moeder!’ Noëlla verschoot van kleur. ‘N-Neem me niet kwalijk,’ hakte ze, waarbij ze met een trillende hand een lok haar uit haar gezicht streek. ‘Ik had u niet gezien.’

‘Nee, dat blijkt wel,’ klonk het koele, afstandelijke antwoord. Ze wierp een minzame blik op de jonge vrouw naast haar dochter. ‘Wie heb je bij je?’

Onwillekeurig huiverde Essie. Er was iets aan Alessia wat haar meteen op haar hoede deed zijn. De vrouw deed haar denken aan een spin; een gevaarlijke en uiterst giftige spin die vanuit een donker hoekje van haar web haar kans afwacht om nietsvermoedende slachtoffers te overheersen.

‘Dit is Essie,’ stelde Noëlla haar aan Alessia voor. ‘Ze heeft Xander thuisgebracht.’

De oudere vrouw fronste. ‘Thuisgebracht? In de zin van?’

‘Xander is gevallen tijdens het motorrijden,’ legde Essie uit. ‘Ik reed toevallig voorbij. Zijn motor lekte olie en toen heb ik voorgesteld hem thuis te brengen.’ Ze besloot niet meer te vertellen dan nodig was.

‘Hm.’ Alessia keek haar op en neer aan. ‘We moeten je dus dankbaar zijn, Essie... Hoe zei je dat je achternaam was?’

‘Die heb ik nog niet gezegd, *kyria*,’ antwoordde Essie. ‘Maar die is Davis. Essie Davis.’

Alessia knikte slechts en richtte haar aandacht toen weer op haar papieren. ‘Davis?’ herhaalde ze, zonder op te kijken. ‘De naam klinkt bekend. Ben je hier al eerder geweest?’

‘Nee, *kyria*. Dit is de eerste keer dat ik Kalamáta bezoek.’ De glimlach op haar gezicht moest de nerveuze kriebel die ze in haar buik voelde, maskeren. Haar naam deed bij Alessia een belletje afgaan. Had Ionnis ooit met zijn vrouw over haar gesproken?

De oudere vrouw dook weer in de papieren, waarmee ze aangaf dat het gesprek wat haar betrof was afgelopen.

‘Ga je mee. Essie?’ vroeg Noëlla. ‘Bij het zwembad kunnen we een drankje doen en...’

Maar Essie had ineens helemaal geen zin meer om langer te blijven. Natuurlijk had ze geweten dat ze eerdaags de confrontatie aan moest gaan, maar nu was het gewoon te vroeg.

‘Ik bedenk me net dat ik terug moet naar het hotel, *kyria*,’ hield ze Noëlla staande. ‘Ik heb daar afgesproken en...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zou alleen een beetje de omgeving verkennen, maar door alle toestanden heb ik daar helemaal niet meer bij stilgestaan.’

‘Jammer,’ vond Noëlla, die de jonge vrouw bijzonder sympathiek vond. Hoewel ze haar niet eerder had ontmoet, voelde ze een klik met de Engelse. Een instant klik, die ze absoluut niet met Sophia voelde. ‘Misschien zien we je nog voor je terugkeert naar Engeland?’ Het klonk bijna wanhopig en dat besepte ze ook. Daarom liet ze er in een andere toonhoogte op volgen: ‘Kunnen we je alsnog bedanken voor je goede zorgen.’

‘Morgen ben ik hier ook,’ flapte Essie eruit. ‘Ik doe mee aan een proeverij.’

O, lieve help. Waarom deed ze dit nou? Dit schepte bepaalde verwachtingen, die zij waarschijnlijk helemaal niet waar kon maken.

Noëlla was aangenaam verrast. ‘O, maar dan zie ik je zeker. Ik doe morgen de proeverij. Ik zal je even uitlaten.’

‘Graag.’ Essie wierp een blik op Alessia, die nog steeds in haar papieren was verdiept. ‘Tot ziens, *kyria* Mylona.’

‘Ja, dag!’ klonk het weinig enthousiast.

Noëlla ging Essie voor naar de hal. ‘Neem het moeder maar niet kwalijk,’ verontschuldigde ze zich voor Alessia. ‘Als die eenmaal met haar werk bezig is, hoort of ziet ze niemand en...’

Op dat moment zwaaide de buitendeur open en stapte een lange, goed uitziende man de hal in. Hij droeg een muisgrijs Italiaans maatkostuum, dat hem werkelijk als gegoten zat. Essie schatte dat hij van Alessia's leeftijd was, eind zestig, maar hij bewoog lenig als een jongen. In zijn hand hield hij een diplomatenkoffertje.

De man met zijn zilvergrijze haar en filmsterrenuiterlijk keek van Noëlla naar Essie. '*Kyríes!*' begroette hij hen met een minzaam lachje, waarbij zijn blik even iets langer op Essie bleef gericht.

Essie voelde zich er bijzonder onaangenaam onder. Ze had het gevoel alsof hij haar keurde als een slager zijn vlees. Of het kwam gewoon omdat hij er in haar ogen onsympathiek uitzag.

'Kristos,' knikte Noëlla hem toe, maar Essie zag dat ook zij niet erg gecharmeerd van de man was. 'Moeder is in de woonkamer.'

'*Efcharistó,*' bedankte hij haar en liep de woonkamer in.

Noëlla liet Essie uit. 'Dat was Kristos Galifianakis,' zei ze, met een lichte huivering in haar stem. 'Hij is mams advocaat. Zij vertrouwt blindelings op hem, maar ik...' Ze glimlachte vreugdeloos. 'Ach, daar zal ik jou niet mee vermoeien. Dus dan zie ik je morgenvroeg bij de proeverij?'

Essie had het gevoel dat Noëlla haar in vertrouwen had willen nemen. Blijkbaar had ze dus zo haar twijfels over de man. Waarom?

'Ik heb me opgegeven,' zei ze. 'Maar de receptionist heeft me er niet bij verteld voor hoe laat. Ik weet alleen dat het 's morgens is.'

Ze stapte naar buiten, waar de namiddagzon lange oranje schaduwen wierp over het terrein en het rondom liggende landschap.

Meteen zag ze een kleine auto bij het appartement van Xander staan. Waarschijnlijk was die van de dokter die in allerijl door Ren was gewaarschuwd.

'Om elf uur verwacht ik je bij de ingang,' zei Noëlla, die de wagen ook had gezien. 'De dokter is bij Xander,' bevestigde ze Essies vermoeden. 'Ik moet eerlijk zeggen dat ik me een stuk geruster voel.'

'Ik ook,' beaamde Essie. 'Nou, dan zie ik je morgen weer. Fijne avond.'

'Ja, jij ook!'

Een uur later opende Essie de deur naar haar suite. *'Honey, I am home!'* grapte ze, terwijl ze haar sandalen uitschopte en met een aanloop op het bed dook.

Het matras was zo dik dat het bed amper bewoog.

Ze draaide op haar rug en ging liggen. Starend naar het helderwitte plafond dacht ze terug aan haar bezoek aan Mylona Krasiá en haar ontmoetingen met Xander, Noëlla en Alessia.

Buiten klonken de geluiden van de stad, maar ze vielen haar amper op. Een voor een liet ze de bewoners van de wijngaard de revue passeren.

Allereerst was daar de buitengewoon aantrekkelijke Xander. Hij was overduidelijk gecharmeerd van haar, en zij vond hem aantrekkelijk en aardig, maar ze was er goed van doordrongen dat hij verboden terrein voor haar was. Niet alleen omdat hij familie was, maar hij was ook nog eens verloofd. Ze moest hem uit haar hoofd zetten.

Met Noëlla had ze meteen een klik gevoeld. Het was duidelijk dat ze onder de plak zat bij haar moeder. Het had er veel weg van dat ze bang was voor Alessia, of maakte ze er nu meer van dan het werkelijk was?

Bij Xanders oudtante, Alessia, had ze zich absoluut niet op haar gemak gevoeld. De vergelijking met de spin in haar web kwam weer even bij haar op. Geen slechte vergelijking, vond ze. Alessia stond aan het hoofd van een winstgevende onderneming en was nog lang niet van plan te stoppen. Zoveel was haar wel duidelijk geworden. De wijngaard was haar lust en haar leven en ergens kon Essie zich voorstellen dat Alessia er alles aan gelegen was het bedrijf de toppositie te laten behouden die het nu in de wereld bezat.

Xander bleek een selfmademiljonair te zijn, die financieel totaal onafhankelijk was. Maar hij vond het werken in de wijngaard fijn om te doen, had hij haar verteld. En hij was de erfgenaam van Mylona Krasiá. Hoe zat dat precies? Noëlla was toch haar vaders kind?

Hoe zouden de Mylona's reageren als ze erachter kwamen dat zij de buitenechtelijke dochter van Ionnis Mylona was? Zouden Xander en Noëlla haar dan nog steeds aardig vinden? En wat kon ze van Alessia verwachten, wanneer die hoorde dat haar man een kind bij

een andere vrouw had verwekt? Wist ze misschien van haar bestaan af? Ze had duidelijk aan haar gezicht kunnen zien dat de naam Davis een herinnering had losgemaakt.

Ach nee, Ionnis zou nooit iets gezegd hebben, veronderstelde ze. Waarschijnlijk had hij zijn huwelijk niet willen riskeren.

‘Ik bekijk het wel per dag,’ nam ze zich voor.

Morgenvroeg zou ze naar de wijnproeverij gaan en daar de enthousiaste toerist uithangen. Wanneer Xander naar haar vroeg, zou ze vriendelijk tegen hem zijn, maar ook duidelijk laten merken dat hij zich wat haar betrof geen illusies moest maken.

Essie voelde zich meteen een stuk beter. Zie je wel? Ze kon wel verstandig zijn!

Ze stond op, opende de balkondeuren naar de stadskant en bleef in de deuropening staan om te genieten van de ondergaande zon, die de Griekse kustplaats in een gouden gloed dompelde.

‘S’agapó!’ klonk een zachte vrouwenstem aan haar linkerkant.

Ik hou van je!

‘Dat zeg je wel steeds, Sophia,’ antwoordde een andere vrouwenstem. ‘Maar hoelang denk je dat toneelstukje nog vol te kunnen houden?’

Essie deed een stapje achteruit om niet door haar burens gezien te worden. Ongewild was ze luistervink aan het spelen.

‘Ik heb geen keus, Leonora,’ verzuchtte de vrouw die het eerst had gesproken. ‘Begrijp dat dan toch?’

‘Iedereen heeft een keus,’ reageerde Leonora boos.

‘Geloof me, als ik iets aan de situatie kon veranderen, zou ik dat doen. Echt, maar mijn vader wenst dit huwelijk net zo graag als –’

‘Je laat hem geloven dat je wilt trouwen, maar we weten allemaal dat je dat niet wilt. Maar voor de lieve vrede...’

Essie luisterde ademloos naar het verhaal. Dit was vandaag de tweede maal dat ze over een gearrangeerd huwelijk hoorde. Wat een ongelooflijk toeval!

‘En wij dan?’ riep Leonora vertwijfeld uit.

‘Toe, wees nu niet boos op mij,’ zei de vrouw. ‘Ik doe het voor ons! Na een jaar vraag ik de scheiding aan en van het geld dat ik dan krijg, kunnen we de rest van ons leven in weelde leven...’

‘Ik hoef geen geld om gelukkig te zijn!’ barstte Leonora los. ‘Ik hou van je, Sophia Corados! Ik wil je met niemand delen, en zeker niet met een man!’

Essie voelde de adem in haar keel stokken. Sophia Corados.... Dat was de verloofde van Xander!

Naast haar op het balkon begon Sophia te huilen. ‘Ik sta met mijn rug tegen de muur,’ snikte ze. ‘Alessia weet van onze relatie. Vraag me niet hoe, maar ze weet het.’

‘Wat zeg je? Maar we zijn altijd zo voorzichtig en...’

‘Die sneaky advocaat van haar heeft ons samen gezien,’ antwoordde Sophia mat. ‘Die heeft verslag uitgebracht en daarop ben ik op het matje geroepen.’

‘Wanneer is dat gebeurd?’ vroeg Leonora geschrokken.

‘Vlak voor Xander en ik naar Engeland vertrokken. Ze zal zwijgen tegen mijn vader, maar dan moet ik het met jou uitmaken. Dat wil ik helemaal niet! Ik hou van je, en wat mijn vader ook van onze relatie vindt, ik zal altijd voor jou kiezen...’

‘Waarom vertel je hem dan gewoon niet de waarheid?’

‘Omdat Alessia Mylona heeft gedreigd mijn vader financieel te ruïneren als ik onze vriendschap niet verbreek! Laat staan hoe hij zelf over intieme vriendschappen tussen vrouwen denkt!’

Essie was met stomheid geslagen. Ze wist niet wat ze hoorde. Sophia wilde helemaal niet met Xander trouwen, net zomin als hij dat met haar wilde. Sophia had een vriendin! Maar Xanders oudtante chanteerde haar hiermee en dreigde het aan haar vader te vertellen. Daarbij had ze nog een troef in handen: luister naar mij, anders ruïneer ik je vader!

Het onbestemde gevoel dat ze eerder bij Alessia had gevoeld, was dus terecht geweest! Die vrouw was in staat om alles en iedereen naar haar hand te zetten in het belang van Mylona Krasiá. En wee degene die daar tegenin durfde te gaan!

Ze hoorde Sophia zachtjes snikken en haar vriendin troostende woorden zeggen.

‘Liefje, het komt wel goed,’ suste Leonora haar vriendin. ‘Er moet een oplossing zijn voor dit dilemma...’

‘Denk je dat echt?’ vroeg Sophia zachtjes.

‘Onze liefde heeft al zoveel obstakels overwonnen,’ antwoordde Leonora strijdlustig. ‘Deze hobbel kunnen we ook nog wel nemen.’

‘Ik hou van je, Leonora.’

‘Ik hou ook van jou, Sophia.’

Het bleef even stil en Essie dacht dat de twee naar binnen waren gegaan. Nieuwsgierig deed ze een stapje vooruit en wierp een snelle blik op het balkon naast haar suite.

Om meteen weer achteruit te deinzen, want Sophia en haar vriendin waren nog niet naar binnen gegaan. Ze stonden nog steeds op het balkon en kusten elkaar innig.

Essie dacht even na. De verloving was een farce, het huwelijk werd als dwangmiddel gebruikt door Alessia om Corados en zijn dochter onder druk te zetten.

Maar waarom stemde Xander eigenlijk in met het huwelijk?

Ja, dat was de vraag...

Hoofdstuk 6

Xander was het beu!

Dokter Aristo Aristos, de familiearts, had hem onderzocht en gezegd dat zijn verwondingen meevielen. Wel had hij hem paracetamol en bedrust voorgeschreven, want een goede nachtrust deed volgens hem wonderen.

Nadat de dokter was weggegaan, had Noëlla hem een kopje tomatensoep gebracht met een paar sneetjes toast. Hij had haar niet binnengelaten, maar haar bij de deur van zijn appartement te woord gestaan.

Hij hield van Noëlla, maar zo af en toe kon ze zo bezorgd en beschermend uit de hoek komen, dat het hem benauwde. Hij was geen klein kind!

‘Ik heb je al zo vaak gezegd dat je niet zo hard moet rijden op dat monster, *gie mou*,’ had ze gezegd.

Hij had geen zin gehad in weer een oeverloze discussie over wel of niet te hard rijden. ‘Bedankt voor de soep.’

Maar Noëlla was niet van plan geweest het onderwerp zomaar te laten rusten. ‘Ik ben blij dat Essie zo lief was je naar huis te brengen. Ze had je ook aan je lot kunnen overlaten.’

‘Zo is Essie niet,’ had hij er meteen uitgeflapt.

Noëlla had hem aangekeken. De blik in zijn ogen had haar verteld wat ze zelf al had vermoed. Xander was onder de indruk van Essie. En niet zo’n beetje ook! ‘Nee, dat geloof ik ook. Jammer dat ze niet zo lang is gebleven en dat ze weer terug moest naar haar hotel.’

‘O?’ Hij had gehoopt dat hij zo nonchalant mogelijk had geklonken.

‘Ja, ze had een afspraak, zei ze. Ik weet niet in welk hotel zij verblijft natuurlijk, maar...’

Maar dat wist hij wel. Toen Noëlla eindelijk was weggegaan kon hij niet stoppen met aan Essie te denken. Er was iets aan haar dat hem mateloos intrigeerde. Ze was een mysterie voor hem, dat hij maar al te graag wilde ontrafelen.

Gek eigenlijk. Hij was verloofd met Sophia, maar hij dacht amper aan haar. En Essie kende hij nog maar – wat zou het zijn? Een paar uur? – en nu al kon hij haar niet meer uit zijn gedachten krijgen.

Ze was teruggegaan naar haar hotel. Het Grand Hotel Kalamáta. Daar had hij haar bijna van de trap geduwd, zonder dat dit zijn intentie was geweest natuurlijk. Hij had haar ook helemaal niet gezien. Hij was diep in gedachten verzonken geweest. Het aanstaande huwelijk waartoe hij gedwongen werd, zijn werk en Sophia, die net als hij niet gelukkig was met de hele gang van zaken, hadden hem door het hoofd gespookt.

Er waren mensen van wie je energie kreeg als je met hen omging, maar zijn oudtante, Alessia, behoorde tot de categorie die energie nam. Noëlla bedoelde het goed, maar toch. Soms moest hij er gewoon even uit, weg van Mylona Krasiá.

Dan logeerde hij een nachtje in het Grand Hotel Kalamáta. Hij had er een vaste kamer, waar hij zich kon terugtrekken. Dan was hij voor niemand bereikbaar en nam hij zijn mobieltje niet op.

De afgelopen nacht was hij weer te gast geweest in het hotel. Maar hij had niet de rust gevonden die hij gehoopt had te vinden. Hij had de hele nacht liggen woelen en draaien en geen oog dichtgedaan. Pas tegen de ochtend was hij in een diepe slaap gevallen en rond het middaguur wakker geschrokken. Omdat hij het geluid van zijn iPhone had uitgezet, had hij ook niet meegekregen dat Alessia hem al een aantal malen had proberen te bereiken.

Snel had hij zich gedoucht en aangekleed, waarna hij zijn hotelkamer had verlaten, zich afvragend wat er zo belangrijk was dat zijn oudtante zo vaak een bericht voor hem had achtergelaten.

En daarbij moest hij dus Essie bijna van de trap hebben geduwd...

Essie... Sinds hun eerste ontmoeting, althans de ontmoeting waarbij ze met elkaar hadden gepraat, was zij constant in zijn gedachten. En eerlijk was eerlijk, dat was beslist geen onplezierig beeld.

Ineens voelde hij de sterke behoefte om ook de komende nacht in het Grand Hotel Kalamáta door te brengen. Wie weet kwam hij daar Essie Davis tegen!

Zonder zich af te vragen waar hij in hemelsnaam mee bezig was, friste hij zich op en kleepte zich aan. Hij voelde een nerveuze kriebel in zijn maag toen hij achter het stuur van zijn rode Ferrari 296 GTB 2023 gleed, en hij besepte dat Essie hiervan de oorzaak was. Even staarde hij naar zijn eigen gezicht in de achteruitkijkspiegel. Gek, hij reageerde anders nooit zo intens op een vrouw. Hij voelde hoe zijn hartslag begon te versnellen toen hij haar gezicht weer voor zich zag.

Hij lachte. Lieve help, hij had het blijkbaar goed van haar te pakken.

Een stemmetje in zijn achterhoofd probeerde hem nog te herinneren aan Sophia en de afspraak met zijn oudtante, maar Xander negeerde het. De avond en de nacht waren van hem, morgen zou hij wel weer zien!

Toen hij niet lang daarna de Ferrari op het parkeerterrein naast het hotel parkeerde en uitstapte, voelde hij zich allesbehalve ontspannen. De realiteit sloeg hem aan alle kanten om zijn oren. Waar was hij in hemelsnaam mee bezig? Hij stond op het punt iets te doen wat absoluut niet kon. Naast alle andere zaken was het ook niet eerlijk tegenover Essie. Zij wist dat hij verloofd was en als hij nu op haar af stapte, dan...

Maar aan de andere kant, dan zou hij ook nooit weten hoe het was om...

Vanuit een ooghoek zag hij iets bewegen en toen zijn ogen zich focusten zag hij Essie achter een van de ramen, waar ze aan een tafeltje zat en van een glaasje water nipte.

Daar zat ze!

Xander voelde hoe zijn hart weer meteen met hem op de loop ging. En op dat moment nam hij een besluit. Hij zou haar aanspreken en misschien samen dineren. Maar verder niet. Hij zou zich verder niet compromitteren en de perfecte gentleman zijn. Hij was verloofd, en hij moest zijn hoofd koel houden. En dat kon niet zo moeilijk zijn, want hij was een zakenman in hart en nieren. Ja, zo zou hij het maar beschouwen, een zakendiner met een klant.

Tevreden met zichzelf wandelde Xander in de richting van de ingang van het hotel.

Er liep hem een man tegemoet. Hij was vrijwel even lang als Xander, van middelbare leeftijd en gekleed in een spijkerbroek met daaroverheen een gele coltrui. Zijn blote voeten waren gestoken in lichtbruine leren sneakers. Zijn golvende blonde haren waren met grijs doorschoten, de rimpeltjes om zijn ogen deden vermoeden dat de man veel in zijn leven had meegemaakt.

Xander vermoedde dat hij een toerist was, omdat hij zijn mobieltje gebruikte als fototoestel. De man knipte het ene plaatje na het andere. Vooral wat achter Xander lag had zijn speciale belangstelling.

'Excuse me,' zei Xander, omdat de man door bleef knippen. Hij hief zijn hand voor zijn gezicht. *'Ik heb liever niet dat u mij fotografeert.'*

'O, neem me niet kwalijk,' antwoordde de man in het Grieks. Hij schonk Xander een innemende glimlach. *'Als ik eenmaal foto's aan het nemen ben, houd ik daar niet mee op.'*

Xander glimlachte. *'Ik ga het u gemakkelijk maken, kyrie. Ik stap uit uw beeld, dan kunt u doorgaan met foto's maken.'* En met die woorden sloeg Xander linksaf en liep naar de ingang van het Grand Hotel Kalamáta.

'Kalispéra sas kýrie.'

'Kalispéra,' groette de man terug en liep verder.

Kort voor Xander bij het hotel aankwam, bracht de gerant van de Grand Bistro Essie naar haar tafeltje bij een van de ramen die uitzicht boden op de stad. Het was er gezellig druk. Niet elk tafeltje was bezet, maar dat vond ze niet erg.

Obers liepen ontspannen rond, serveerden exquisite gerechten en schonken de gasten bij of gaven uitleg bij de culinaire hoogstandjes op hun borden.

'Wilt u iets drinken, kyria?' vroeg de gerant, nadat hij haar plaats had laten nemen en haar de menukaart had gegeven. *'We hebben een heerlijke witte Mylona Krasiá wijn koud staan. Ze is bijzonder populair bij onze gasten, ziet u en...'*

Essie sloeg het menu open. Mylona Krasiá. Aan die naam viel blijkbaar niet te ontkomen. *'Een ijsthee, graag.'*

‘Een ijsthee?’ herhaalde de gerant met een gezicht alsof hij het in Keulen hoorde donderen. ‘Of heeft mevrouw meer zin in een gekoelde rode wijn, ook van het huis Mylona.’

‘Nee, dank u. Een ijsthee is goed. Perzik graag.’

‘*Kyria*.’ De gerant maakte een lichte buiging, draaide zich op zijn hakken om en stevende in de richting van de bar, mompelend in zichzelf over sommige gasten die wijn niet op waarde wisten te schatten.

Essie bekeek de menukaart, maar kon zich niet echt concentreren. Iedere keer hoorde ze weer Sophia en Leonora praten over de moeilijke situatie waarin ze verkeerden. Ze hielden van elkaar en het was duidelijk dat Leonora een volgende stap in hun relatie wilde zetten. Maar daar kon geen sprake van zijn, omdat Alessia Mylona bepaalde bedreigingen had geuit.

Xander stond er precies zo in. Hij wilde ook niet trouwen, maar zijn oudtante had hem overgehaald dit wel te doen. Maar tegen welke prijs? Waar dreigde Alessia mee?

Welbeschouwd waren het haar zaken niet. Niemand van de familie zat immers op haar te wachten, de buitenechtelijke dochter van Ionnis Mylona.

‘Een perzik-ijsthee voor mevrouw,’ klonk het plotseling naast haar. ‘*Sas parakaloúme!*’

‘*Efcharistó*,’ bedankt Essie hem.

‘Heeft u al een keus uit het menu kunnen maken, *kyria*?’

‘Nee, nog niet,’ moest Essie toegeven. ‘Ik...’

‘Ik kan de moussaka van harte aanbevelen, *kyria* Davis,’ mengde een donkere mannenstem zich in het gesprek. ‘Het gerecht bestaat uit lagen van aubergine, aardappels en gehaktsaus. Dit alles wordt bedekt met vers gemaakte bechamelsaus. Het doet misschien een beetje denken aan de Italiaanse lasagne, maar ik kan u verzekeren dat dit Griekse gerecht hemels is!’

Essies mond viel open van verbazing toen ze de man herkende die naast de gerant was verschenen.

‘Xander!’

Ook de gerant herkende hem. ‘*Kalispéra kýrie* Mylona.’

Xander glunderde van oor tot oor. ‘*Kalispéra* Antoni. *Pós eísai?*’

‘Dank u, *kýrie*. Het gaat uitstekend met me. Bent u gast van de *kyria*?’

Xander keek Essie aan, die even geen woord kon uitbrengen. Ze had niet gedacht hem eerder terug te zien dan de volgende dag, wanneer ze de proeverij zou bijwonen. En nu stond hij ineens zomaar aan haar tafeltje.

En hoe! Hij was gekleed in een spijkerbroek, een wit T-shirt dat strakgespannen om zijn bovenlichaam zat met daaroverheen een zwart colbertje. Zijn donkerbruine haren waren met gel in model gekamd. De lach in zijn diepbruine ogen matchte de lach om zijn mond.

‘Als de *kyria* daar geen bezwaar tegen heeft?’

Haar mond voelde droog aan en ze voelde hoe haar hartritme langzaam begon te versnellen. ‘Nee, niet in het minst,’ hoorde ze zichzelf zeggen. De stem klonk haar vreemd in de oren. Net alsof die van iemand anders was.

‘Mooi zo!’

Antoni trok de stoel tegenover Essie naar achteren, zodat Xander daarop plaats kon nemen.

‘Waar waren we gebleven? O ja, de moussaka. Een echte aanrader. Of we gaan voor een Griekse salade,’ ging Xander verder, die vaker in de Grand Bistro had gegeten. ‘Sla, tomaat, komkommer, feta kaas, uien, olijven en kruiden. Om je vingers bij af te likken. Heerlijk met een glaasje Ouzo, Metaxa of Raki.’

Essie herpakte zich. Natuurlijk was ze verrast om hem terug te zien, en zo snel ook, maar ergens was ze daar ook wel blij om. Hij mocht dan misschien verboden terrein zijn, samen een hapje eten kon toch geen kwaad?

‘Wat, geen Mylona-wijn?’ grapte ze.

Hij schonk haar een innemende lach, die ze tot in haar tenen kon voelen. O jee! Verboden terrein! Onthoud dat! Xander is verboden terrein! In gedachten zag ze twee rode aan en uit knipperende pijlen boven zijn hoofd. Verboden terrein!

‘Mylona-wijnen kun je bij alle gerechten drinken,’ verklaarde Xander. ‘Maar ergens heb ik het idee dat je niet zo’n wijndrinker bent. Heb ik het mis?’

Ze kleurde. Hij had gelijk. Ze hoefde het niet eens te beamen, hij kon het wel aan haar gezicht zien. Nou dame, je staat er gekleurd op. Je drinkt geen druppel wijn en toch doe je morgen mee aan een wijnproeverij!

‘Kýrie?’ vroeg de gerant, die nog steeds stond te wachten op de bestelling.

‘Bestel jij maar voor ons,’ zei Essie en ze gaf de menukaart aan de gerant terug. ‘Jij bent beter op de hoogte van de lokale gerechten dan ik.’

‘Dan graag twee moussaka.’ Hij keek naar het glas ijs thee. ‘Jij hebt nog? Doe mij dan maar een glaasje Ouzo.’

‘Kýrie.’ Antoni knikte beiden toe en liep weg.

‘Zo,’ zei Xander en schoof dichter bij de tafel, zonder zijn ogen van Essie af te houden. ‘Dat is beter. Laat me je eens goed bekijken. Je ziet er beeldschoon uit, Essie.’

Essie voelde zich helemaal warm vanbinnen worden. Voor ze naar beneden was gegaan, had ze zich verkleed in een eenvoudig smaragdgroen cocktailjurkje. De brede ceintuur, haar naaldhakken en haar clutch waren van zwart leer. Haar blonde haren hingen los op haar schouders.

‘Dank je wel, Xander. Jij mag er ook zijn, hoor. Maar vertel me eens. Je had hoofdpijn. Wat heeft de dokter gezegd?’

‘Niets wat ik al niet wist.’ Hij haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Hij heeft me wat paracetamol voorgeschreven en bedrust. Verder niets.’

‘Je had in bed moeten blijven.’

Hij keek haar ondeugend aan. ‘Alleen?’

Ze kleurde. ‘Xander...’

Hij lachte. ‘Ik plaag je alleen maar een beetje, Es. Ik voel me prima. Ik had gehoopt je thuis nog te zien, maar je was al weg.’

‘Ja, ik moest terug. Ik had een afspraak...’

‘O?’

‘Met mijn bad,’ zei ze glimlachend. Ze vond dat ze hem een verklaring schuldig was. ‘Ik ben inderdaad met Noëlla mee naar huis gegaan, maar daar was ook Alessia...’

‘Mijn oudtante.’

‘Ja. Ik weet het niet precies, maar ik voelde me daar niet echt op mijn gemak. Niet vanwege Noëlla, hoor. Dat is een lieve en hartelijke vrouw. Maar je oudtante... Nou ja, en toen dook die advocaat ook nog op. Nee, ik heb gezegd dat ik een afspraak in het hotel had. Met mijn bad dus.’

Hij schoot in de lach. Het was een aantrekkelijke lach.

‘Ja, ik kan me er wel iets bij voorstellen. Tante Alessia kan heel direct zijn. Ze bedoelt het niet kwaad... Denk ik.’ Hij glimlachte pijnlijk. ‘Ze leeft voor Mylona Krasiá. Daarvoor moet alles wijken. Zelfs mijn geluk,’ voegde hij er zachtjes aan toe.

‘Je huwelijk met Sophia,’ begreep Essie.

‘Ja.’

‘En hoe denkt Sophia er zelf over?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee. Ze luistert naar haar vader en doet alles wat hij van haar verlangt. We hebben het er ook niet over. Voor ons is het een vaststaand feit. We zijn vriendelijk tegen elkaar, maar meer ook niet. We laten elkaar vrij. Ik zou niet eens weten wat ze in haar vrije tijd doet.’

Je moest eens weten, dacht Essie.

‘Waarom zetten jullie het huwelijk door als jullie daar geen heil in zien?’

‘Tante Alessia wil het.’ Het antwoord was even nuchter als eenvoudig.

Essie kon niet geloven wat ze hoorde. Hij was een volwassen man, hij had toch wel een beetje ruggengraat om tegen zijn tante in te gaan? ‘Doe jij altijd wat Alessia wil?’

‘Niet altijd, maar in dit specifieke geval wel.’

‘Mag ik vragen waarom?’

Hij schudde het hoofd. ‘Genoeg over mij. Vertel eens iets over jezelf. Wie is Essie Davis en waar wordt ze blij van?’

Diep in zijn hart wilde hij haar in vertrouwen nemen, haar vertellen hoezeer hij onder druk stond, dat hij werd gechanteerd door zijn oudtante. Voor het geld hoefde hij het niet te doen, maar de wijngaard was zijn lust en zijn leven.

Zijn oudoom, Ionnis, had destijds een erfgenaam gezocht en hoewel hij een dochter had, wilde hij zijn bedrijf nalaten aan een

mannelijke opvolger. Aangezien Noëlla geen haast maakte met een huwelijk en dus ook niet voor nageslacht zorgde, had Ionnis binnen de familie Mylona naar een opvolger gezocht.

Argos Mylona bleek een verre achterneef te zijn met een zoon, Xander. Xanders moeder leefde allang niet meer. Samen met zijn vader logeerde Xander vaak op Mylona Krasiá, en Ionnis had gemerkt dat de jongen feeling had voor het kweken van druiven en het werk in de wijngaard. Naarmate hij ouder werd, bracht Xander steeds meer tijd door in Kalamáta en de wijngaard.

In overleg met de rest van het gezin en met goetvinden van Argos en Xander, had Ionnis voorgesteld Xander zijn erfgenaam te maken en had daar de papieren voor laten opstellen. In zijn testament had hij echter wel laten opnemen dat Xander pas de leiding over mocht nemen, zodra zijn vrouw, Alessia, daarvoor de tijd rijp achtte.

Na de dood van Ionnis had Alessia min of meer de taak van begeleider overgenomen. Toen zijn vader enkele jaren geleden overleed, besloot Xander voorgoed naar Kalamáta te komen om zich voor te bereiden op de taak die op hem wachtte. Dat alles dreigde hij nu kwijt te raken wanneer hij niet met het huwelijk instemde.

Wie was Essie Davis? Essie dacht na over Xanders vraag. Ja, dat was een interessante vraag. Het was haar in ieder geval wel duidelijk dat wat hem betrof het onderwerp over zijn naderende huwelijk met Sophia was afgesloten.

Wat kon ze hem vertellen, zonder daarbij al te veel prijs te geven? Als ze niet wilde liegen, zou ze dicht bij de waarheid moeten blijven, stelde ze.

‘Ik ben Essie Davis,’ stak ze van wal. ‘Opgegroeid bij mijn moeder, met wie ik een zeer hechte band had.’ Zodra de laatste woorden haar mond hadden verlaten, voelde ze haar keel dichtknijpen. Dit was voor het eerst sinds de dood van haar moeder dat ze er met iemand, buiten de mensen die ze goed kende, over sprak. Maar op de een of andere manier voelde het goed zo. Xander leek oprecht in haar geïnteresseerd.

Ze slikte de brok in haar keel door. ‘Enkele weken geleden is mijn moeder overleden aan de gevolgen van een ernstige ziekte...’

Zijn donkere ogen drukten medeleven uit. Zijn hand gleed over de tafel, pakte de hare vast en kneep er zachtjes in.

Ze hield haar adem in. Zijn aanraking bracht een tsunami aan stroomstootjes teweeg, die zich door haar hele lichaam verspreidden.

‘Dat spijt me voor je, Es,’ zei Xander, en ze zag in zijn ogen dat het hem werkelijk speet. ‘Zijn je ouders gescheiden?’ vroeg hij, omdat ze nog niet over haar vader had gesproken.

Ze schudde het hoofd. ‘Ik heb mijn vader nooit gekend. Hij was een vakantieliefde van mijn moeder.’

Hij knikte meelevend. ‘Mijn echte ouders leven ook niet meer. Een kleine vijf jaar geleden heb ik me hier in Kalamáta als inwoner laten inschrijven. Mijn echte ouders heb ik nooit gekend. Argos en Nela Mylano hebben mij geadopteerd toen ik slechts een paar weken oud was. Voor mij zijn en blijven het mijn ouders. Oom Ionnis en Noëlla zijn altijd goed voor me geweest. Met tante Alessia wil het nogal eens botsen...’

‘Is Noëlla nooit getrouwd?’ Het was een gedachte die bij haar opkwam.

‘Er was wel iemand,’ antwoordde Xander. ‘Toen ze nog heel jong was, maar van wat ik heb begrepen, heeft hij haar laten zitten. Toen ze in de twintig was is ze verloofd geweest, maar ook dat is niet doorgegaan. Ze praat er niet graag over. Weet je, ik denk dat ze diep in haar hart nog steeds dol is op haar eerste liefde.’

Antoni verscheen aan hun tafeltje met een glaasje Ouzo voor Xander. Daarna liet hij hen weer met rust en bekommerde zich om de andere gasten.

Ze spraken over onbeduidende zaken tot een ober hun bestelling bracht en weer verdween.

Xander had gelijk, stelde Essie al snel vast. De moussaka was gewoon hemels. Tijdens het diner ontstond er een diepgaand gesprek, waarbij Xander zich wat meer openstelde en Essie hem wat meer details gaf over haar moeder.

‘Ze hield van hem,’ zei ze, over de rand van haar glas naar hem kijkend. ‘Mijn moeder was verliefd op haar vakantieliefde en hij op haar.’

Hij prikte met zijn vork in zijn Moussaka. 'Wist hij dat ze zwanger van hem was?'

Essie knikte. 'Ja, hij heeft me zelfs erkend als zijn kind.'

Xander, die net een cherrytomaatje in zijn mond wilde steken, bevroor in die beweging. 'Dus je kent zijn naam?'

Essie dacht even na. Als ze zijn vraag bevestigde, zou hij van haar een naam willen horen. Dan zou ze ook eerlijk moeten antwoorden. Maar als ze nee zei, zou dat haar ook geen goed doen, verwachtte ze.

'Nou?' drong Xander aan.

'Ik ken zijn naam,' antwoordde Essie naar waarheid. 'Maar als je het niet erg vindt, houd ik die nog even voor mezelf.'

'Ik begrijp het.' Hij beet het tomaatje door en kauwde er tevreden op.

Essie ontspande. Ze had niet gelogen, maar alleen niet verteld wie haar vader was. En dat was voor Xander genoeg. Ze knabbelde aan een blaadje sla. Zijn oudoom was haar vader. Hij moest eens weten!

Hun blikken kruisten en voor een moment leek de wereld om hen heen stil te staan. Het geroezemoes van de gasten verstomde, evenals het getik van bestek op servies.

Essie huiverde, omdat ze in zijn diepbruine ogen zag dat hij aan precies hetzelfde dacht als zij. Hij wilde haar, net zo graag als zij hem wilde...

De blik in haar ogen vertelde hem wat hij weten wilde. Hij voelde hoe zijn hele lichaam op haar reageerde. Hij wilde maar één ding en dat was haar bezitten, de liefde met haar bedrijven. Met een vrouw van zijn keuze, vóór zijn huwelijk...

Ze mocht niet aan haar gevoel toegeven! hamerde het koortsachtig door Essies hoofd. Dat mocht onder geen beding! Hij was verloofd, hij was... hij was...

Maar diep in hun hart wisten beiden dat ze de strijd allang hadden verloren...

Hoofdstuk 7

In een hoekje van het restaurant zaten een man en een vrouw. Ze spraken zachtjes met elkaar en genoten zichtbaar van het eten. De vrouw was in vervoering over het laatste culinaire hoogstandje dat de chef-kok voor haar had bereid: gevulde artisjok met tonijn op een bedje van jonge spinazieblaadjes, overgoten met een heerlijk tongstrelende chocoladesaus. Hier en daar was het gerecht opgeleukt met snippers eetbaar goud.

De man genoot ook van het gerecht, maar minder dan de vrouw. Hij liet haar praten, iets wat ze absoluut niet jammer vond. Ze sprak graag over zichzelf en anderen.

Gewoonlijk kon hij zich daaraan ergeren, maar vanavond kwam het hem wel goed uit. Zo kon hij het jonge stel dat schuin tegenover hem voor het raam zat goed in de gaten houden. Een grote vingerplant hield hem buiten het zicht van het stel, dat slechts oog voor elkaar had.

‘Eet jij niet, Kristos?’ vroeg de vrouw, terwijl ze hem met een opgetrokken wenkbrauw aankeek. ‘Vind je het niet lekker?’

Kristos Galifianakis glimlachte verleidelijk. ‘Ik kijk graag naar je als je eet, *moró*. En ik luister graag naar je stem.’

De vrouw giechelde als een verlegen schoolmeisje en babbelde vrolijk verder.

Af en toe lachte Kristos, maakte hij een opmerking, maar hij bleef het stel voor het raam nauwlettend in de gaten houden. En toen de twee opstonden en hand-in-hand het restaurant verlieten, excuseerde hij zich bij zijn tafeldame, stond op en liep achter het stel aan.

In de hal zag hij hen hand-in-hand de trap op lopen, de man voorop.

Kristos grimaste. Het was wel duidelijk wat die twee van plan waren. Hij wierp een snelle blik op zijn horloge. Zou hij Alessia bellen

en vertellen dat Xander het aanlegde met de jonge vrouw die hij eerder die middag op Mylona Krasiá had gezien?

Hij besloot het niet te doen en daarmee te wachten tot de volgende ochtend. Alessia was eerder die avond met haar dochter naar het oude amfitheater van Epidauros vertrokken, om daar de opera-uitvoering van Aida bij te wonen. Ze zou het niet fijn vinden om te worden gestoord.

‘Kristos?’ klonk het achter hem.

Toen hij zich omdraaide, zag hij zijn tafeldame staan. Ze zag er beeldschoon uit in haar lange zwarte japon, waarvan de mouwen waren afgezet met zwarte veertjes.

‘Wat is er?’

‘Het is niets, *agapité mou*,’ zei hij opgewekt en nam haar aan zijn arm mee terug het restaurant in. ‘Ik meende een bekende te zien, maar ik heb me vergist. Toe, laten we verder eten.’ Als de gentleman die hij was, schoof hij haar stoel naar achteren, zodat ze kon plaatsnemen. Daarna ging hij weer op zijn eigen stoel zitten.

Zijn verklaring volstond en zij stortte zich weer op haar gevulde artisjok.

Morgen, dacht Kristos, terwijl hij met zijn vork in de artisjok prikte, breng ik verslag uit aan Alessia. Het wordt tijd dat ze Xander eens goed onder handen neemt.

Dat was haar taak, niet de zijne!

Kalamáta kende andere, mooiere en beslist bijzondere vergezichten, maar voor Noëlla Mylona was het Verga-strand nog steeds het mooiste plekje op aarde.

Het brede witte strand, omgeven door hoge bergmassieven, weelderig begroeid met exotische bomen en planten; de tientallen woningen die her en der tussen het groen verspreid lagen en waarvan vaak alleen de terracotta dakpannen te zien waren; de oranjekleurige avondlucht waarin schapenwolkjes dreven en voor een sprookjesachtige sfeer zorgden.

Na een lange dag van werken, vond Noëlla niets heerlijker dan 's avonds aan het strand de rust te vinden en weer bij te tanken. In

gedachten wandelde ze langs de vloedlijn. Een zacht briesje deed het oppervlak van het water nauwelijks rimpelen.

Ondanks het late tijdstip in het jaar liep ze met blote voeten door het water, dat nog steeds aangenaam aanvoelde. Wel droeg ze een sjaal, die losjes om haar schouders hing. Uit een van de huizen die dichterbij gelegen waren, klonk heel zacht kerstmuziek, wat toch wel een beetje uit de toon viel bij dit zomerse strandmoment.

Het strand lag er stil en verlaten bij, precies zoals Noëlla het graag zag. De toeristen hadden hun boeltje gepakt en waren teruggegaan naar hun hotel of een van de vele campings in de buurt, om daar de avond en de nacht door te brengen. Het strand behoorde nu weer toe aan de inwoners van Kalamáta. Tot de volgende dag, want dan zou het strand alweer vroeg belaagd worden door gezinnen, tieners en vrijgezellen, die van dit stukje Griekenland kwamen genieten.

Nou ja, het geld dat de toeristen uitgaven kwam goed van pas. De plaatselijke middenstand deed goede zaken, zelfs nu het hoogseizoen al enkele maanden achter hen lag. Kalamáta viel bijzonder in de smaak bij de gasten en daar pikte iedereen een graantje van mee.

Noëlla bleef even staan en sloot genietend haar ogen. Wat een heerlijke rust. Zo heel anders dan het hectische leven dat ze op Mylona Krasiá leidde, waar constant een beroep op haar werd gedaan. Waren het niet de medewerkers die ze moest zeggen wat ze moesten doen en hoe ze het moesten doen, dan was het wel haar moeder die soms het onmogelijke van haar eiste.

En dan was daar natuurlijk nog Xander, de directe erfgenaam van de wijngaard. Ze kende hem van vroeger, toen hij eerst met beide ouders en toen alleen met zijn vader, Argos, op Mylona Krasiá logeerde. Vanaf het allereerste moment dat hij een bezoek aan hen had gebracht, had ze geweten dat Xander op de wijngaard thuishoorde. Ze had kunnen zien dat hij zich verbonden voelde met het bedrijf en het land. Het was de juiste keuze geweest om hem erfgenaam te maken.

Zijn relatie met zijn oudtante was echter nooit echt goed geweest en het was er beslist niet beter op geworden toen hij een paar jaar geleden had aangegeven dat hij klaar was om de leiding van het

bedrijf over te nemen en Alessia daar een stokje voor had gestoken. Zij vond dat hij nog niet volwassen genoeg was en had een beroep gedaan op de zinsnede in het testament van haar man: Xander mocht alleen de leiding overnemen als zij hem daartoe bekwaam vond.

Maar dat was tot nu toe nog steeds niet gebeurd. En Noëlla kende haar moeder goed genoeg om te weten dat ze nog lang niet van plan was het bedrijf aan haar neef over te dragen.

Ze had geprobeerd een luisterend oor voor Xander te zijn, had geprobeerd de vrede tussen haar moeder en haar neef te bewaren wanneer de gemoederen weer eens hoog opliepen.

Haar eigen band met Xander was gelukkig altijd goed gebleven en daar was ze blij om. Maar ze kon aan hem merken dat hij ongeduldig werd en begon te twijfelen of het hem ooit gegund was de wens van zijn oudoom te respecteren.

En nu ging hij trouwen. Met een vrouw die hem door zijn oudtante was opgedrongen. O, moeder had beslist gelijk als ze zei dat hij volwassen moest worden, maar dit was toch niet de manier?

Zij had zich immers toch ook niet laten dwingen tegen haar wil in met iemand te trouwen? Liefde kon je niet dwingen, dat overkwam je of niet...

Noëlla opende haar ogen en zag een zeemeeuw laag over het water scheren. Aan de horizon, tegen de achtergrond van de ondergaande zon, voer een groot passagiersschip voorbij.

Liefde overkwam je...

De liefde had haar ook overvallen, toen ze er het minst op bedacht was geweest.

Vasilis Creco. De naam trok een vage lach om haar mondhoeken. Hij was een druivenplukker geweest, die haar meteen was opgevallen door zijn jongensachtige en charismatische uiterlijk. Per toeval waren ze elkaar tegengekomen in de schuur waar de geplukte druiven naartoe werden gebracht om verwerkt te worden. Ze waren als een blok voor elkaar gevallen.

Ze beleefden een heerlijke tijd, tot haar moeder achter hun affaire was gekomen. Het huis was te klein geweest en Vasilis werd

gedwongen de wijngaard en Kalamáta te verlaten. Hij mocht onder geen beding contact meer met haar opnemen.

Ze hadden niet eens afscheid van elkaar kunnen nemen. Kristos Galifianakis, mams schoothondje, die zichzelf haar advocaat noemde, had erop toegezien dat hij op het vliegtuig terug werd gezet naar Italië.

Van Vasilis had ze nooit meer iets vernomen.

Na een jaar was ze opnieuw verliefd geworden en hoopte ze eindelijk gelukkig te kunnen worden. In Demis Dimou meende ze haar droomman te hebben gevonden, maar niets bleek minder waar. Hij was wreed en sloeg haar. Op de dag voor hun huwelijk probeerde Demis haar in een dronken bui opnieuw te slaan toen ze op de stenen trap van hun appartement stonden. Maar Noëlla wist op het allerlaatste moment zijn hand te ontwijken door onder zijn arm weg te duiken. Daardoor verstpakte hij zich en viel voorover van de trap en brak zijn nek.

Noëlla besloot de draad van het leven weer op te pakken en keerde terug naar Mylona Krasiá, waar ze samen met haar vader, Ionnis, samenwerkte aan het kweken van nieuwe druivensoorten. Ze had nooit meer de behoefte gevoeld om te trouwen. Na zijn dood erfde ze een groot bedrag, zodat ze er nu zeer warmpjes bijzat en niet financieel afhankelijk was van haar moeder en Mylona Krasiá.

De jaren waarin ze met Ionnis samenwerkte waren de gelukkigste jaren van haar leven, zei ze altijd. Dat was ook zo, maar diep in haar hart kon ze Vasilis niet vergeten. Met hem was ze ook gelukkig geweest. Geen jaren, maar wel een aantal maanden. Zou hij nog wel eens aan haar denken, zoals zij aan hem terugdacht?

Noëlla zuchtte. Het had geen zin om stil te staan bij het verleden. Zij was verder gegaan met haar leven, dat zou hij ook zeker hebben gedaan.

‘Kyria?’

De donkere mannenstem deed haar opkijken. Op een paar meter van haar af stond inderdaad een man. Hij was van middelbare leeftijd, droeg een korte, blauwe Bermuda en een kleurige, Hawaïaanse bloes, die open en losjes over zijn brede schouders hing en haar een prettig uitzicht bood op zijn blote, behaarde borst.

‘O, *pardon!*’ verontschuldigde hij zich met een zwaar Italiaans accent. ‘Neem me niet kwalijk. Het was niet mijn bedoeling om u aan het schrikken te maken.’

Ze glimlachte vergevingsgezind. ‘Daar bent u dan iets te laat mee, *kyrie.*’

Hij liep in haar richting. ‘Uw sjaal,’ wees hij naar de grond. ‘Ik zag hem vallen.’

Noëlla zag de sjaal in het zand liggen. ‘Die moet van mijn schouders zijn afge –’

‘Mag ik?’

Voor ze erop bedacht was, ging hij soepel door zijn knieën, pakte de sjaal van de grond en in het omhoogkomen schudde hij het zand van het kledingstuk, waarna hij het met een charmant lachje aan haar overhandigde.

‘*Oríste, despoinís.*’

‘*Efcharistó,*’ bedankte ze hem, terwijl ze hem nu wat beter bekeek. Er was iets aan de man wat haar vaag bekend voorkwam. Zijn donkerbruine ogen vertelden haar dat ze hem eerder had gezien, maar waar?

De blik in zijn ogen vertelde haar dat zij hem ook bekend voorkwam. En net toen ze hem wilde vragen of ze elkaar eerder hadden ontmoet, vroeg hij:

‘Noëlla? Noëlla Mylona? Ben jij het?’

Van het ene moment in het andere sloeg de herkenning over in een zeker weten. Ze kende deze man. Althans, de jongere versie van hem. Dit was de man aan wie ze haar eerste kus en haar hart had geschonken.

‘Vasilis?’ vroeg ze vol ongeloof. ‘Vasilis Creco?’

De glimlach op zijn mond matchte de lach in zijn donkere ogen. ‘*Geia sou ómorfi,*’ zei hij.

Noëlla hield haar adem in. Hallo schoonheid! Zo had Vasilis haar altijd genoemd. Schoonheid. Hij had nooit meer iets van zich laten horen. Ze had gedacht dat hij haar was vergeten...

‘Herken je me niet meer?’ vroeg hij, omdat hij de twijfel in haar ogen zag. ‘Ben ik zo veranderd?’

Haar mond viel open. 'Ik... Ik dacht...' stamelde ze ontzet, terwijl ze door heftige emoties overmand werd. 'Ik heb altijd gedacht dat ik je nooit meer terug zou zien!'

De lach op zijn gezicht veranderde in een trieste oogopslag. 'Je moeder stuurde me weg uit Kalamáta, onder escorte van haar advocaat. Die maakte me duidelijk dat als ik nog een voet op Griekse bodem zou zetten, hij aangifte tegen me zou doen.'

'Aangifte?'

'Jij was net zestien, ik achttien. Hij dreigde me op te laten pakken voor het misbruik van haar minderjarige dochter.'

Noëlla had het gevoel alsof iemand haar een klap in haar gezicht gaf. 'Hebben mijn moeder en Kristus jou...'

'Hij bood me veel geld om jou met rust te laten,' vertelde Vasilis met overslaande stem verder. Het zat hem nog steeds hoog dat hij destijds onder druk was gezet om Noëlla te verlaten. 'Dat heb ik pertinent geweigerd, maar de boodschap was wel duidelijk. Je moeder had andere plannen met jou...'

Ze zag de pijn in zijn ogen en besepte dat hij haar na al die jaren nog altijd niet was vergeten, net zoals zij hem nooit los had kunnen laten.

Moeder en Kristus hadden haar de kans om gelukkig te worden met de liefde van haar leven ontnomen. En waarom? Omdat Vasilis in hun ogen niet goed genoeg was voor haar?

Vasilis keek haar diep in haar ogen. 'Ik ben je nooit vergeten, Noëlla,' zei hij zacht. 'Ik ben altijd van je blijven houden... Na jou heb ik nooit meer een relatie gehad. O, af en toe een vriendin, maar dat duurde nooit lang. Je hebt me destijds betoverd, waardoor ik iedere vrouw met jou vergeleek. Dat vond ik niet eerlijk. En jij? Hoe is het jou vergaan?'

Hij hield nog steeds van haar! Hij had nooit een vaste relatie gehad omdat hij haar niet kon vergeten. Ondanks zijn liefde voor haar was hij niet teruggekomen vanwege de bedreigingen die Kristus en haar moeder hadden geuit. Maar nu stond hij toch voor haar.

Hij was haar nooit vergeten, iets waarop ze stilletjes altijd had gehoopt. En ze voelde hoe het deurtje naar haar hart, dat altijd op een kiertje was blijven staan, voorzichtig iets verder openging.

Maar op dat moment sloeg ook een blinde paniek toe. Stel dat ze hem opnieuw teleurstelde? Stel dat moeder erachter kwam dat hij hier op Kalamáta was? Stel dat hij opnieuw uit haar leven verdween en ditmaal voorgoed?

‘Noëlla?’ Troostend stak hij zijn hand naar haar uit. ‘Na al die jaren durfde ik terug te komen naar Kalamáta, maar niet te hopen dat ik jou ook zou tegenkomen.’ De glimlach op zijn mond matchte niet de trieste blik in zijn ogen. ‘En nu ik je weer zie, voel ik me nog schuldiger dat ik niet eerder ben gekomen. Mag ik hopen dat je ook nog wel eens aan mij hebt gedacht?’

Of ze nog wel eens aan hem had gedacht? Er was geen dag voorbijgegaan dat ze niet aan hem had gedacht! Ze was altijd van hem blijven houden, maar dat had ze altijd voor zichzelf gehouden, hoewel ze vaak met Xander over hem had gesproken.

Het weerzien deed Noëlla aan de ene kant goed, maar aan de andere kant maakte het haar ook bang. Als moeder of Kristos erachter kwam dat Vasilis in Kalamáta was, kon dat nog wel eens heel vervelend voor hem aflopen. En voor haar...

Ze moest hem daartegen beschermen en de beste manier om dat te doen, was weggaan. Gewoon weggaan en hem duidelijk maken dat zijn komst naar Kalamáta een vergissing was...

‘Ik moet gaan,’ zei ze dan ook en begon in de richting van het land te lopen. ‘Alsjeblieft, volg me niet, Vasilis. Wat er ooit eens tussen ons was, is er niet meer...’

Het brak haar hart te zien hoe hij op die woorden reageerde, maar wat kon ze anders? Ze deed het voor zijn eigen bestwil!

‘Noëlla,’ probeerde hij nog.

Maar Noëlla luisterde niet en liep snel verder, naar de parkeerplaats waar haar scooter stond.

‘Noëlla, ik hou van je!’ riep hij haar vertwijfeld na.

Met tranen in haar ogen startte ze de scooter, gaf gas en reed weg. ‘Ik hou ook van jou, Vasilis,’ fluisterde ze zacht. ‘Maar er kan voor ons geen toekomst zijn...’

Hoofdstuk 8

Essie keek naar haar verhitte gezicht in de grote badkamerspiegel. De verwachtingsvolle lach op haar gezicht was verdwenen en de volle lippen waren samengeknepen tot een strakke, gespannen lijn. Haar blik volgde de lijn van haar hals naar beneden en ze slaakte een diepe, getergde zucht.

Op haar slipje na was ze helemaal naakt.

Flarden van de gebeurtenissen van het afgelopen kwartier flitsten door haar hoofd. De stemming aan tafel was ineens omgeslagen. Van hartelijk en ondeugend naar broeierig en een sterke lichamelijke aantrekkingskracht. Beiden hadden geweten dat ze het onvermijdelijke niet langer konden uitstellen. En hoezeer ze haar best ook had gedaan om haar gevoelens voor Xander weg te stoppen en zelfs te negeren, hij bleef constant in haar gedachten, en op een manier die het moeilijk maakte om helder en rationeel te blijven.

Met de lift waren ze naar de tweede etage gegaan, waar Xander een suite tot zijn beschikking had. Het had Essie en hem moeite gekost om zich te beheersen, maar het was gelukt – tot de deur van zijn suite achter hen in het slot was gevallen.

Toen was er geen weg meer terug geweest. In een koortsachtige staat van opwinding had hij haar uit haar jurk en bh geholpen. Het was haar gelukt om hem van zijn shirt en broek te ontdoen. In een helder moment had ze gezegd even van de badkamer gebruik te willen maken. Hij had haar laten gaan, zij het met enige tegenzin.

En nu stond ze in haar slipje in de badkamer van de man van wie ze nog maar kort geleden had gezegd dat hij verboden fruit was!

Waar was ze in hemelsnaam mee bezig, vroeg ze zich voor de zoveelste keer af. Alle goede bedoelingen ten spijt, was ze als een blok gevallen voor de charmes van Xander en was ze met hem meegegaan naar zijn hotelkamer. Hoe dom kon je zijn? Ze wist toch dat hij niet single was en dat ze een familieband deelden. En toch...

Diep in haar hart wilde ze hem, maar haar verstand vertelde haar dat ze verstandig moest zijn en weg moest gaan. Maar aan de andere kant van de deur wachtte Xander, en die scheen helemaal te zijn vergeten dat hij verloofd was.

O, help! Wat moest ze nu doen? Hoe kon ze zichzelf ooit nog recht in de ogen kijken als ze zich overgaf aan een man, die...

‘Es?’ klonk zijn stem achter de deur, die ze op slot had gedaan. ‘Alles goed?’ Hij klonk bezorgd. Of was het teleurstelling?

‘Ja,’ riep ze terug, en ze probeerde het wilde bonken van haar hart te negeren. ‘Alles is prima!’ Het liefst had ze haar spullen gepakt en was er als een haas vandoor gegaan. Maar ja, achter de deur wachtte Xander.

Ze zou hem moeten passeren wilde ze de suite verlaten, en hij zou haar nooit laten gaan.

Essie wierp een vertwijfelde blik op het smalle badkamerraam, dat op een kier stond. Veel te klein om erdoor te kunnen ontsnappen. Een domme gedachte. Haar kleren lagen immers in de suite? Bovendien bevonden ze zich op de tweede verdieping van het hotel! Ontsnappen was onmogelijk. Maar wilde ze dat eigenlijk wel?

‘Essie? Je hebt toch geen twijfels?’

Ja, die had ze, maar...

‘Essie, alsjeblieft?’

Ze haalde diep adem en nam een besluit. Dit was gekkenwerk. Ze kon niet met Xander naar bed. Nee, ze mócht niet met hem naar bed. Tussen niet kunnen of mogen lag een hemelsbreed verschil. Toch?

Als ze samen het bed deelden, zou dit onvermijdelijk tot de grootste problemen leiden en daar zat niemand op te wachten.

‘Ik kom eraan!’ riep ze hem toe. Ze rechtte haar rug. Ze was vast van plan om Xander te zeggen dat ze een grote vergissing begingen als ze hun plannen doorzetten. Hij zou er begrip voor opbrengen en zo niet, dan was hij niet de man voor wie ze hem hield.

‘Xander, ik...’

De adem stakte in haar keel toen ze de suite binnenstapte. Ze kon alleen maar met open mond van verbazing naar de tientallen waxinelichtjes kijken, die langs de wanden van de kamer en op

enkele meubels waren neergezet. De gordijnen waren gesloten en de lakens op het grote bed, dat tegen de verste muur stond ingeklemd tussen twee sierlijke nachtkastjes, waren uitnodigend teruggeslagen. De kleine vlammetjes verspreidden een aangename, bijna toverachtige gloed en even had ze het idee dat ze in een Disneyfilm terecht was gekomen.

En dat zou zo maar eens hebben gekund, want haar prins stond al op haar te wachten. In zijn boxershorts en met zijn handen uitdagend op zijn heupen.

Het licht van de kaarsjes werd weerkaatst in zijn diepbruine ogen, de lach op zijn mond was charmant en buitengewoon aantrekkelijk.

Voor een ogenblik gunde ze zichzelf een onderzoekende blik op de man die groot en indrukwekkend voor haar stond. Hij was mooi. Kon een man mooi genoemd worden, vroeg ze zich af. Zijn ledematen waren lang en recht en aangenaam gewelfd waar dat zo moest zijn. Zijn borst was gespierd, maar niet overdreven als een bodybuilder. Een woud van donkere krulletjes vormde een ovaal tussen zijn borsthelften. Verder waren zijn armen en benen glad, zodat de spieren onder zijn gebruinde huid goed te zien waren. Vanaf zijn navel verdween een streep van donkere krulletjes in zijn boxershorts. Ze kon zien dat hij opgewonden was. De shorts knelde om zijn onderlichaam.

Maar ook hij liet zich niet onbetuigd. Waarderend gleden zijn ogen over haar naakte, volle borsten en haar vrouwelijke rondingen. Zijn adamsappel ging traag op en neer, het puntje van zijn tong streek langs zijn lippen. Ze was ongelooflijk mooi met haar sierlijke borsten, slanke taille en lange, goed gevormde benen.

Beneden aan tafel hadden ze over van alles en nog wat gesproken. Hij voelde zich op zijn gemak bij haar, en dat gevoel bleek wederzijds te zijn. Ze voelden zich sterk tot elkaar aangetrokken. Woorden waren overbodig geweest, de blikken in hun ogen hadden boekdelen gesproken. Gewillig had ze zich mee laten nemen naar zijn hotelsuite. Eenmaal over de drempel was er geen houden meer aan geweest.

Maar op een bepaald moment, toen beiden nog slechts in hun slips hadden gestaan, had hij de blik in haar ogen van het ene op het

andere moment zien veranderen. Alsof ze ineens weer bij haar positieven was gekomen. De passie en de hartstocht die hij bij haar had gezien en gevoeld hadden plaats gemaakt voor twijfel. Daarop was ze de badkamer in gevluht.

En nu stonden ze weer tegenover elkaar en zag hij haar reactie op hem; de hartstocht leek weer te zijn teruggekeerd, haar ogen verwijdden zich en hij meende een ader in haar hals te zien kloppen.

‘Ik wil niet dat je iets tegen je zin doet, Essie,’ zei hij zacht, terwijl hij haar hand pakte. ‘Als je niet wilt, dan...’

‘Dat is het niet... Ik wil het juist heel graag, maar het mag niet. Ik...’

‘Je denkt aan Sophia?’ Hij schudde het hoofd. ‘Maak je over haar maar geen zorgen. We laten elkaar volkomen los. Zij doet waar zij zin in heeft en ik doe wat ik wil. Af en toe zijn we samen, maar het bed delen we niet.’

Essie zag Sophia en haar vriendin weer op het balkon staan, kussend en helemaal in elkaar opgaand. Xander had gelijk. Sophia zou het niet erg vinden als zij samen de nacht doorbrachten...

Onwillekeurig huiverde ze. Help! Ze mocht deze gedachten helemaal niet hebben, ze moest haar kleren aandoen en weggaan...

‘Ik wil je, Essie Davis,’ zei hij eenvoudig. Hij keek haar recht in de ogen en streelde de binnenkant van haar pols. ‘En volgens mij wil jij mij ook.’ Zijn andere hand streek liefdevol langs haar wang, veegde een weerbarstige lok uit haar gezicht. Al die tijd bleef hij haar diep in de ogen kijken. Ogen die donker waren van begeerte.

Koortsachtig probeerde Essie haar gedachten te ordenen, maar dat lukte niet. Die ogen! Ze leken haar te hypnotiseren. Met een vingertop beroerde hij haar lippen en ze kon het niet helpen; ze kuste zijn vinger, nam hem in haar mond en zoog er zachtjes op.

Wie hield ze nu eigenlijk voor de gek? Die gedachte speelde door haar hoofd, terwijl hij met gesloten ogen zijn gezicht in haar hals begroef. Het was immers waar? Ze wilde hem net zo graag als hij haar, misschien nog wel meer...

Ergens in de verte hoorde ze nog een zacht stemmetje protesteren, maar wat er werd gezegd hoorde ze al niet meer. Ze raakte bedwelmd door zijn kruidige aftershave, vermengd met zijn

eigen mannengeur; ze voelde zijn lippen die haar halslijn overdekten met kusjes, zijn tanden die aan haar oorschelp knabbelden.

Ze had het gevoel alsof zijn kussen felle stroomstoten veroorzaakten, die vanaf haar hals door haar hele lichaam werden afgevuurd en samenkwamen in een driehoek van vuur tussen haar benen. Ze voelde hoe alle zenuwen in haar lichaam begonnen te tintelen en ze kon het verlangen dat bezit van haar nam niet langer verbergen. Haar tepels werden hard en het klopte pijnlijk tussen haar benen.

Xander trok haar langzaam in zijn armen. Hij kustte het puntje van haar neus en voelde de zachte druk van haar borsten tegen zijn borstkas.

Beiden genoten van het gevoel van huid tegen huid.

Ze streek met haar vingertoppen over de zachte welving van zijn billen onder de dunne stof van zijn boxershorts en voelde zijn mannelijkheid tegen haar onderbuik drukken.

Er was nu echt geen weg meer terug, wist ze, maar dat kon haar nu ook helemaal niets meer schelen.

‘Trek mijn shorts uit,’ gromde hij met een rauwe, hese stem. Hij liet haar los om haar te laten doen wat hij van haar verlangde.

Ze knielde voor hem neer en trok voorzichtig de boxershorts omlaag. Zodra de broekband verder schoof veerde zijn mannelijkheid los, op slechts een paar centimeter van haar gezicht.

Haar hart bonsde in haar oren. Ze had wel vaker een vriendje, maar Xander was wel zeer groot geschapen. Ze zag de trotse lach op zijn gezicht en voelde haar wangen gloeien.

‘Beval ik je?’ vroeg hij geamuseerd.

Ze kwam omhoog, langzaam, sensueel en beslist niet verlegen. ‘Je hoort mij niet klagen,’ zei ze met een omfloerste blik, waarmee ze hem nog meer opwond.

‘Mooi zo! Je bent een opwindende vrouw, Es. Ik wil met je vrijen.’

Ze grinnikte schalks. ‘Ik had al zo’n vermoeden, Xan.’ Ze sloeg haar armen om zijn hals en drukte hem stevig tegen zich aan. Ze keek naar hem op en zag dat zijn ogen nog donkerder van kleur waren geworden. ‘Kus me!’

Hij boog zijn donkere hoofd en haar lippen gingen iets van elkaar, toen hij haar vol op haar mond kuste.

Zijn lippen voelden aan als fluweel, schoot het door haar hoofd, terwijl zijn mond de hare volledig opeiste. Hij trok haar nog dichtert tegen zich aan, en zijn mond werd dwingend.

Het is zalig, dacht Essie, terwijl ze zich binnen de veiligheid van zijn sterke armen liet meevoeren. Ze werd bestormd door honderden verschillende sensaties, maar ze hadden allemaal te maken met deze man die haar zo vurig kuste.

Haar mond werd zacht onder de zijne. Ze beantwoordde die dwang met een passie die haar zelf verraste. Haar tong vond de zijne en samen speelden ze een zoet en sensueel spel, waarbij zijn grote handen onder de stof van haar slipje gleden en haar billen begonnen te kneden.

Hij voelde haar passie voor hem groeien. Vol hartstocht beantwoordde ze zijn kussen en zoog aan het puntje van zijn tong, terwijl een hand omlaag reikte en zijn stijve penis streelde. Hij vermande zich.

Zijn lid voelde keihard aan en barstte bijna onder haar zachte, maar activerende aanraking. Hij hield op met het kneden van haar billen. Zijn vrije vingers klemde zich om haar pols. 'Genoeg! Voor nu!' liet hij er hijgend op volgen en kuste haar hard.

Hij draaide zich om en liep naar het bed. 'Kom, *to agapiméno mou*. Ik wil je de hele nacht liefhebben.'

Ze volgde hem naar het grote, kingsize bed en bestudeerde zijn billen. Die waren fraai gevormd, rond en toch stevig.

Xander kroop op bed, plaatste de kussens tegen het hoofdboard en ging ertegenaan zitten. 'Dat is niet eerlijk,' grijnsde hij breed. 'Jij hebt je slipje nog aan.'

Essie lachte met hem mee. 'O, maar daar is wel wat aan te doen, hoor.'

'Maar langzaam,' zei hij, en zijn donkerbruine ogen lichtten even op. 'Heel langzaam.'

Ze begreep dat hij een show wilde. Nou, die kon hij krijgen. 'Zoals *kyrie* wenst.'

Essie positioneerde zich voor het voeteneinde van het bed, sloot voor een ogenblik haar ogen en haalde heel diep adem. Toen begon ze te zingen. *'The minute you walked through the door, pam, pam!'* Ze strekte haar armen naar hem uit en trok ze weer terug, legde haar handen onder haar borsten en schonk hem een ondeugende glimlach.

Ze kon zien dat hij haar optreden waardeerde, zowel in zijn ogen als tussen zijn benen. Hij raakte steeds meer opgewonden.

Haar handen gleden langs haar kwellende romp omlaag naar haar heupen. Ze stak haar vingers achter de heupbandjes van haar slip. *'Say, wouldn't I like to know what's going on in your mind?'*

Met gevoel voor dramatiek stapte ze uit haar slipje, draaide het om haar vinger en gooide het hem toe, waarna ze een knie op het voeteneinde zette. *'I can show you a good time. Let me show you a good time!'*

Ze spreidde zijn benen en gleed over hem heen, waarbij haar borsten zijn lid en zijn borst raakten. Vanonder haar lange wimpers wierp ze hem een wellustige blik toe. 'Een groot fan van Shirley Bassey, *kyrie* Mylona?' plaagde ze.

Zijn handen streelden haar billen. 'Niet echt, *kyria* Davis. Maar van jou des te meer!' Zijn lippen liefkoosden haar mond en vervolgens haar oogleden. Zijn vingers vlochten zich in haar blonde haren. Hij hield een handvol krullen tegen zijn neus en ademde de geur ervan in.

Plotseling was zijn nabijheid overweldigend. Zijn mannelijke geur bestormde haar neusgaten. Het was een krachtige en opwindende geur.

Hij kuste haar opnieuw en ze huiverde toen hun tongen elkaar raakten, met elkaar speelden en zich in een erotische dans verstrengelden. Met een zucht hief ze haar lichaam naar hem op en drukte zich dicht tegen hem aan.

'Heerlijk,' mompelde ze tegen zijn mond. Ze zuchtte op het moment waarop hij de kus afbrak.

Zijn lippen begonnen haar borsten onder kussen te bedelven. Toen zijn mond zich over een tepel sloot en zijn tong haar teder begon te

plagen en zijn lippen zachtjes aan haar vlees knabbelden, trok haar buik bijna pijnlijk samen.

‘Oh!’ kreunde ze.

Hij sloeg zijn armen om haar heen en in een snelle beweging lag zij onder hem. Hij bleef haar mond bestoken met heerlijke, zoete kussen en wiegde haar in zijn linkerarm, terwijl zijn rechterhand haar lichaam verkende.

Zijn vingers gleden van haar platte buik naar de krulletjes op haar venusheuvel en gleden plagend tussen haar schaamlippen.

Essie voelde hoe hij een wijsvinger in haar trillende lichaam stak en haar gevoelige vlees begon te masseren. Ze kronkelde onder zijn aanrakingen.

Xander trok zijn vinger langzaam terug.

‘Nee,’ protesteerde ze zwakjes. ‘Ga door!’

Hij boog zijn hoofd en liet zijn lippen over haar bovenlichaam dwalen. Opnieuw gleed zijn vinger tussen haar schaamlippen. Ditmaal vond hij haar vrouwelijkheid en masseerde het tussen zijn duim en wijsvinger.

Essies hoofd duizelde toen een golf van verrukking zich door haar hele lichaam verspreidde. ‘O ja!’ kreunde ze. ‘O ja! Mmm!’

Hij bleef haar vurig plagen en uitdagen. Zijn mond sloot zich om een tepel, waar hij hard aan begon te zuigen. Hij voelde hoe haar lichaam samentrok en weer ontspande, en weer samentrok.

‘Niet ophouden!’ smeekte ze. Op datzelfde ogenblik bereikte ze haar hemel. Achter haar oogleden spatte een regen van sterren uiteen. ‘Ah!’ Haar langgerekte kreet gaf uiting aan haar orgasme en galmde door de suite. Plotseling was ze slap van bevrediging.

Xander kuste haar gesloten oogleden. ‘Was het fijn?’ vroeg hij zacht.

Zijn stem drong vanuit de verte tot haar door en bracht haar weer bij haar positieven. Ze opende haar ogen en keek hem met een gelukzalige blik aan. ‘Fijn?’ herhaalde ze met hese stem. ‘Het was fantastisch!’

Hij kuste haar lippen en zij sloeg haar armen om hem heen om zijn kus te beantwoorden. Ze voelde zijn mannelijkheid groot en zwaar en stijf tussen hen in. Nu was zij het die hun kus voortijdig afbrak.

Essie duwde Xander achterover op het bed. 'Nu is het mijn beurt!'

Hij liet haar los met een verwachtingsvolle blik in zijn ogen en ging ontspannen achterover in de kussens hangen. Hij sloot zijn ogen om zo intens mogelijk te genieten van wat Essie met hem van plan was. Gek eigenlijk. Eerder die middag had hij zich wel sterk tot haar aangetrokken gevoeld, maar gedacht dat het alleen met seks te maken had. Maar nu moest hij toegeven dat hij de liefde met haar wilde bedrijven. Dat verdiende ze, vond hij.

Het kwam hem voor dat ze constant zijn gedachten bepaalde; dat hij wel aan haar moest blijven denken of hij het nu wilde of niet. Nadat ze hem had thuisgebracht en door Noëlla mee was genomen naar het huis, had hij gehoopt dat ze nog even langs zou komen. De wederzijdse klik tussen hen was volgens hem veel meer geweest dan dat. Maar ze was niet gekomen. Van Noëlla had hij gehoord dat ze terug was gegaan naar het hotel en toen was de keus voor hem niet moeilijk geweest. Hij was naar het hotel gereden en bij haar aan tafel geschoven. En de rest van het etentje was als in een trance aan hem voorbijgegaan. Maar één ding was hem wel duidelijk geworden. Tijdens hun gesprekken bleek dat hij aanmerkelijk meer met Essie gemeen had, dan hij ooit met Sophia zou hebben. Het was zo gemakkelijk om met Essie te praten, al had hij bij haar ook een zekere reserve gevoeld. Maar dat was voor haar geen beletsel geweest om met hem mee te gaan naar zijn kamer...

De adem stakte hem in de keel toen hij twee warme lippen om de top van zijn lid voelde klemmen. Hij opende zijn ogen en ademde weer voorzichtig uit bij het zien van Essie, die over hem heen gebogen zat. Ze keek hem met glimmertjes in haar blauwe ogen aan, terwijl ze haar hoofd op en neer bewoog en aan zijn lid zoog.

Xander voelde hoe haar tanden zachtjes over de schacht schraapten en haar tong de eikel masseerde. Met gesloten ogen van extase klauwde hij met zijn handen in het matras, kromde zijn tenen. Een hand kriebelde zijn onderlichaam, terwijl de andere hand een tepel vond en er zachtjes in kneep.

Iedere handeling die Essie deed riep nieuwe gevoelens van opwinding bij hem op; het leek wel alsof iedere vezel van zijn

lichaam onder hoogspanning stond. Zoiets had hij nog niet eerder met een vrouw ervaren. Fantastisch!

Essie bleef hem verwennen met haar mond. Met lange, trage bewegingen zoog ze hem, terwijl hij zachtjes zijn onderlichaam op en neer bewoog, in de cadans die zij aangaf.

'Mmm,' gromde hij. Hij kromde zijn lichaam, klauwde met zijn handen in de lakens en het matras. Een allesoverheersend gevoel van totale bevrijding kondigde zich aan en hij wist dat er maar weinig voor nodig was om hem naar zijn hoogtepunt te brengen.

'Stop!' hijgde hij en trok zijn lid uit haar mond. 'Ik wil je! Nu! Kom naast me liggen!'

Ze ging naast hem op het bed liggen, terwijl hij op zijn buik rolde en de bovenste lade van het nachtkastje opende. Hij haalde er een zilverkleurige verpakking uit, die Essie herkende als een wereldwijd bekend condoommerk. Hij trok de verpakking open tussen zijn tanden, haalde het condoom eruit en schoof het om zijn stijve lid.

Essie glimlachte in zichzelf. Ze was blij dat hij zijn verantwoordelijkheid niet uit de weg ging. Ze slikte zelf de pil, maar je kon immers nooit voorzichtig genoeg zijn?

Hij was klaar en keek haar met een broeierige glimlach aan. Zonder woorden kroop hij tussen haar benen en ging op haar slanke lichaam liggen, ervoor zorgend dat ze niet zijn volle gewicht hoefde te dragen.

Ze voelde de top van zijn lid tegen haar schede toen hij over haar heen boog om haar een kus op haar voorhoofd te geven. Toen drukte hij tegen de zachte opening en drong haar warme lichaam binnen. Hij kreunde van gespannen verwachting.

Ze voelde hem in haar lichaam glijden. Meedogenloos, dik en heet. Maar hij deed het voorzichtig omdat hij haar net zoveel genot wilde verschaffen als zij hem gaf.

Intuïtief sloeg ze haar benen om hem heen en hij begon in haar te bewegen. Eerst langzaam, zachtjes, maar al snel verhoogde hij het tempo.

Essie had het gevoel alsof ze zweefde. Hij vulde haar totaal, maar het voelde goed en ze bewoog mee op zijn ritme.

Xander kwam iets overeind en boog zijn hoofd om haar borsten een voor een te liefkozen met zijn lippen, terwijl hij in haar bleef bewegen.

Hun blikken kruisten en beiden voelden hetzelfde: dit was geen seks, dit was liefde bedrijven met degene van wie je hield!

‘Ik geloof dat ik verliefd op je aan het worden ben, Essie Davis,’ fluisterde hij tegen haar lippen, haar teder kussend.

Haar handen krabbelden over zijn rug, streelden zijn billen. Hij was zeker een man op wie ze verliefd zou kunnen worden, dacht ze. Of was ze dat misschien al?

Ergens in haar achterhoofd wilde een verstandig stemmetje haar uit de droom helpen, maar ze liet het niet toe. Ze wilde genieten van dit moment en niet stilstaan bij de eventuele gevolgen...

Niet denken, maar genieten!

Een kreet kwam over haar lippen toen ze hem steeds dieper in haar zachte lichaam voelde doordringen.

Xander kreunde. De spanning in zijn lendenen steeg en steeg en tot zijn genoegen voelde hij hoe Essie meeinging in zijn erotische cadans. Ze trok hem nog dichterbij naar zich toe.

‘O, Xan!’ kermde ze. ‘O, Xan!’

Xander voerde zijn tempo nog meer op. In en uit, in en uit. Dieper en dieper!

Achter haar ogen begonnen de sterren opnieuw te flonkeren en een allesoverheersend gevoel van totale vreugde en ontspanning begon haar hele wezen te vullen. Ze schreeuwde het uit.

Zijn mond perste zich op de hare en versterkte haar gevoel van gelukzaligheid. Ze kon hem hard en dwingend in haar voelen. Haar nagels klauwden in zijn schouderbladen.

‘Ah!’ snikte ze, terwijl ze weggleed in de heerlijke wetenschap dat hij haar zojuist haar tweede orgasme had geschonken.

Xander bereikte zijn eigen hoogtepunt. Hij kromde zijn lichaam en stootte nog een keer hard in haar. Toen, met een kreet die over zijn lippen kwam, stortte hij zich sidderend leeg.

Essie hield haar benen en haar armen om hem heen geklemd, tot hij klaar was en zich uit haar terugtrok. Hij rolde van haar af en was zich bewust van zijn onregelmatige ademhaling. In een snelle

beweging trok hij het condoom van zijn lid, deed er een knoopje in en liet hem naast het bed in de prullenbak vallen.

Hij ging op zijn zij naast haar liggen en streek teder de verwarde haren uit haar gezicht. Essie opende haar ogen en keek hem aan.

‘Ik b n verliefd,’ zei hij met een glimlachje. En diep in zijn hart wist hij dat dit waarheid was. Liefde op het eerste gezicht? Hij had zoiets altijd voor onzin versleten, maar nu wist hij beter.

Ze glimlachte terug. ‘Dat zeg je natuurlijk omdat de nacht nog zo lang duurt, nietwaar?’ zei ze schalks.

Zijn ogen fonkelden ondeugend. ‘Je zit met me te flirten.’

‘Hoe kom je daar nu bij?’ reageerde ze opgewekt. ‘Flirten? Ik? Maar werkt het?’

Hij kroop dicht naar haar toe en zijn ogen werden opnieuw donker van hartstocht. ‘Wat denk je zelf?’

Ze voelde zijn mannelijkheid tegen haar dijbeen kloppen. ‘Ik zou zeggen van wel, Xan!’

Hoofdstuk 9

Het geluid van een scheepshoorn in de verte deed Essie opschrikken uit haar slaap. Ze opende haar ogen en zag de zon opkomen.

Nog een beetje slaapdronken ging ze rechtop zitten. 'Lieve help, dat was een kort nachtje,' mompelde ze voor zich uit. Hoe laat zou het zijn?

Naast haar klonk zacht gesnurk. Ze keek opzij naar de slapende man. Hij lag op zijn buik met zijn hoofd van haar afgewend. Het laken waar hij onder lag, was tijdens het slapen omlaaggezakt, zodat Essie op dit vroege tijdstip getrakteerd werd op een blik op zijn billen.

Ze glimlachte.

Xander had haar tot in de vroege uren van de ochtend liefgehad. Tussendoor hadden ze veel gepraat, en ze was erachter gekomen dat de gevoelens die hen in eerste instantie in zijn bed hadden doen belanden, aan het veranderen waren. Ze voelde zich op haar gemak bij hem, ze had het idee dat hij een van haar beste vrienden kon worden, zo niet de beste! Ze vond hem woest aantrekkelijk en tijdens het bedrijven van de liefde had hij haar verlangen vooropgesteld en daarna pas aan zichzelf gedacht. Hij was zorgzaam en liefdevol, sterk en...

De gedachte dat er na deze nacht geen volgende zou komen, viel haar zwaar. Maar beiden hadden deze beslissing genomen. Eén nacht samen. Dat moest genoeg zijn voor een heel leven lang, want ongeacht zijn gevoelens, hij was verloofd met Sophia.

Tijdens het gesprek daarover had Essie hem verteld dat ze Sophia met een vrouw had betrapt.

Xander was allesbehalve geschokt geweest. 'Ik weet wie ze is,' had hij gezegd. 'Sophia heeft het me meteen verteld. Ons huwelijk is een verstandshuwelijk. Er komt geen liefde bij kijken.'

‘Maar,’ had hij tijdens het vrijen geopperd, ‘als we willen kunnen wij elkaar gewoon blijven zien. Het huwelijk is dan misschien een farce, maar jij daarentegen...’ Hij had haar in zijn armen genomen en de liefde met haar bedreven alsof het hun eerste keer was.

Op dat moment had Essie haar keuze gemaakt. Een moeilijke keuze, maar dit was voor beide partijen het beste. Ze zou morgen terugvliegen naar Engeland en Kalamáta voor altijd vaarwel zeggen. Ze hield van Xander. Zoveel zelfs, dat ze bereid was hem los te laten.

Ze staarde naar de slapende man naast zich. Hij zou nooit weten waarom ze geen contact meer met hem opnam. Ze zou haar leven in Londen weer oppakken en hij het zijne, hier in Kalamáta.

Het stemde haar verdrietig. Ze had zich die nacht volledig aan hem overgegeven, zoals hij zich aan haar had gegeven. Vol liefde en zonder restricties. Ze waren eerlijk en oprecht naar elkaar toe geweest, op de kleine uitzondering na dat zij met geen woord over de ware reden van haar bezoek aan Kalamáta had gesproken.

Misschien was het beter om nu meteen op te staan, naar haar kamer te gaan en van daaruit de vliegmaatschappij te bellen om haar vlucht om te boeken naar vandaag. Als Xander haar ernaar zou vragen, zou ze zeggen dat ze een spoedklus had gekregen. Eh... Lady Gaga moest een nieuwe outfit hebben. Ja, dat zou ze zeggen. Dan moest ze wel voorzichtig opstaan, want als hij wakker werd voor ze... Te laat!

Xander was wakker. Een dromerige glimlach verscheen om zijn lippen.

‘*Kaliméra*, schoonheid,’ mompelde hij slaperig. Hij kroop naar haar toe en legde zijn hoofd in haar schoot. ‘Heb je lekker geslapen?’

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Kort maar krachtig, zullen we maar zeggen.’

Hij wiebelde veelbetekenend met zijn wenkbrauwen. ‘Ik heb er wel weer energie van gekregen, Es. Wat denk je? Zullen we...’ Hij tilde het laken een stukje op en gunde haar een blik op zijn mannelijkheid, die fier overeind stond.

‘Nee!’

Essie sloeg het laken van zich af en gleed het bed uit. ‘Ik ga naar mijn kamer. Ik moet terug naar Londen. Ik heb een spoedklus. Lady

Gaga.' Al pratende begon ze haar kleren bij elkaar te zoeken.

Xander kwam met een frons overeind. 'Terug naar Londen? Maar ik dacht dat je tot na de kerstdagen wilde blijven?'

Ze stapte in haar slipje, dat ze aan zijn kant van het bed had gevonden. 'Dat was ook de bedoeling, maar de klant is koning en –'

'Zal ik met je meegaan?' stelde hij enthousiast voor. Hij sloeg het laken van zich af en stond op. 'Dan kunnen we samen reizen en kun je me je atelier en winkel laten zien. En tussendoor kunnen we elkaar nog wat beter leren kennen,' liet hij er veelzeggend op volgen.

Maar daar zat Essie helemaal niet op te wachten. Ze wilde juist zo ver mogelijk bij hem uit de buurt blijven! Koortsachtig dacht ze na. 'Nee, dat kan niet,' zei ze resoluut. 'En dat wil ik ook niet!'

Xander bleef staan en keek haar vragend aan. 'Niet?'

Hij stond in al zijn glorie voor haar. Nu moet je even je gezonde verstand gebruiken, hield ze zich voor. Maar wat was dat ongelooflijk moeilijk met zo'n lust voor het oog voor je!

'We hebben vannacht iets afgesproken,' hielp ze hem herinneren, terwijl ze in haar cocktailjurkje stapte. 'Eén nacht samen. Ongeacht onze gevoelens moet dat genoeg zijn voor een heel leven lang. Jij bent verloofd met Sophia.'

Hij kon zich het gesprek nog deels herinneren, maar wat die nacht zo verstandig had geleken, leek nu helemaal niet meer zo verstandig. Zijn hart vertelde hem namelijk heel iets anders.

'En als ik dat niet wil?' vroeg hij. 'Als ik mijn hart volg en voor jou kies?'

Ze zag aan zijn ogen dat hij al een keus had gemaakt. Hij koos voor haar. Diep in haar hart kon ze het wel uitschreeuwen van vreugde, maar wat hij voorstelde kon gewoonweg niet!

Met pijn in haar hart hoorde ze zichzelf antwoorden: 'Luister, ik vind je lief, maar wat er vannacht tussen ons is voorgevallen is een afschuwelijke vergissing geweest. Het had nooit mogen gebeuren.'

Zijn ogen vernauwden tot spleetjes. 'Lief,' herhaalde hij gekwetst. 'Is dat alles wat je van me vindt? Dat ik lief ben? Is onze heerlijke nacht samen een afschuwelijke vergissing?'

Het brak haar hart te zien hoezeer ze hem met haar opmerking raakte, maar als ze van hem vrij wilde komen, moest ze hard zijn. Ze

hield van hem, daar was ze zeker van, maar er kon geen toekomst bestaan voor hen.

Essie rechtte haar rug. 'Ja,' zei ze ten slotte. 'Dat vind ik. En jij ook, als je er later nog eens goed over nadenkt.'

Xander wist zich even geen houding te geven, maar ineens merkte hij dat zij zich had aangekleed en hij nog poedelnaakt in de kamer stond. In een snelle beweging rukte hij het laken van het bed en sloeg het om zijn heupen om zijn naaktheid te verbergen.

'Ik dacht dat jij anders was, Essie,' zei hij met een donkere stem, die allesbehalve vriendelijk klonk. 'Anders dan andere vrouwen. Ik dacht zelfs even dat jij...' Hij schudde meewarig het hoofd. 'Ik dacht echt even dat ik de ware had gevonden.'

Essie had het gevoel dat ze kon huilen. De ware... De woorden klonken haar als muziek in de oren. Als het anders was geweest, als alles anders was geweest, dan zou ze graag die rol hebben vervuld. Maar nu... 'Het spijt me, Xander. Maar het is niet anders.'

'Nee, dat merk ik,' snauwde hij. 'Je komt er zelf wel uit, neem ik aan? Ik ga douchen.' En zonder haar nog een blik waardig te keuren liep hij naar de badkamer. De deur sloeg met een klap achter hem dicht.

Essie had zich nog nooit zo rot gevoeld...

'Het spijt me, *miss*,' klonk de stem van de medewerkster van de vliegmaatschappij uit de luidspreker van de iPhone, die Essie op speakerstand had gezet. 'Vandaag vertrekt er geen enkel vliegtuig vanuit Griekenland.'

Tijdens het gesprek was Essie begonnen met inpakken. Maar nu bleek dit toch te voorbarig.

'Het spijt me,' zei de vrouw opnieuw. 'Alle vluchten van en naar Engeland en de rest van Europa zijn met het oog op de weerssituatie voorlopig gecancelld. Het zou natuurlijk best kunnen,' voegde ze er gedeceideerd aan toe, 'dat het weer in de loop van de dag opknapt, maar daar steek ik mijn hand niet voor in het vuur. Bovendien is het bijna kerst, dus de meeste vluchten zitten vol en...'

De rest van haar betoog ging volledig aan Essie voorbij. Dit was een fikse tegenvaller, dacht ze, terwijl ze naar buiten keek waar de

zon groot en oranje in het oosten opkwam en niet aan de natuur was te merken dat het in de rest van Europa hartje winter was. De weerssituatie dwong haar in Kalamáta te blijven, de enige plek in de wereld die ze nu zo graag en zo snel mogelijk wilde verlaten.

Om opnieuw met Xander geconfronteerd te worden, was echt te veel van het goede. Ze had de pijn in zijn ogen gezien toen ze hem had gezegd dat ze elkaar niet meer konden zien. Hij had gezegd dat hij verliefd op haar was, dat hij sterke, diepe gevoelens voor haar begon te koesteren. En, eerlijk was eerlijk, het deurtje naar haar hart stond ook nog steeds open. Ze had hem toegelaten tot haar hart, met alle gevolgen van dien!

Ze had zijn verloving met Sophia als oorzaak genoemd, maar ze wist net zo goed als hij dat dit een smoesje was. Ze wisten immers beiden dat Sophia verliefd was op een andere vrouw?

Onwillekeurig schudde ze het hoofd. Ze had nooit naar Kalamáta moeten komen. Haar doel was om meer over haar familie te weten te komen, maar dat was niet genoeg geweest. Ze was verliefd geworden, uitgerekend op de man om wie ze eigenlijk met een grote boog heen had moeten lopen. Maar in plaats daarvan was ze met hem naar bed gegaan...

‘En dus zult u nog even geduld moeten hebben, *kyria*,’ hoorde ze de medewerkster van de vliegmaatschappij zeggen. ‘Het kan zijn dat iemand zijn vlucht cancelt. We hebben uw telefoonnummer. In dat geval zullen wij u meteen bellen.’

‘In ieder geval bedankt voor de moeite,’ beëindigde Essie het gesprek. Ze verbrak de verbinding en plofte neer op het bed. Daar zat ze dan. Eenzaam en alleen op haar hotelkamer. Vandaag was ze eigenlijk van plan geweest om de wijnproeverij op Mylona Krasiá bij te wonen, maar daar zag ze vanwege alle toestanden nu maar van af. De kans dat ze Xander daar tegenkwam, was vele malen groter dan dat ze in de buurt van het hotel bleef.

Xander...

Ondanks dat ze hem de wacht had aangezegd, kreeg ze hem niet uit haar hoofd. De heerlijke nacht die ze samen hadden doorgebracht, had haar echt het gevoel gegeven dat hij net zo dol was op haar als zij op hem. Hun gesprekken – soms serieus, soms

diepgaand maar over het algemeen opgewekt – hadden haar doen beseffen dat Xander een man was die ze zocht als partner voor het leven. Dé man misschien zelfs wel, maar dat schip leek nu te zijn gepasseerd.

Aan de ene kant was het misschien beter dat het zo was gelopen – één nacht samen kon nog niet zoveel schade aanrichten. Goed, er waren verliefde gevoelens aan te pas gekomen, maar die hadden nog niet diep kunnen wortelen. Aan de andere kant was de schade waarschijnlijk al aangericht, anders zou ze nu toch niet zo van slag zijn?

De kerkklok van de kerk van De Heilige Apostelen sloeg zeven uur en deed de duiven die ze op haar balkon hoorde koeren, verschrikt opvliegen.

Essie schudde haar hoofd om die nare gedachten uit haar hoofd te verbannen. Het had geen zin om langer bij Xander stil te staan, of bij Noëlla, de vrouw die haar oudere zus was. Of zelfs bij Alessia Mylona, de matriarch van het wijnimperium, die beslist geen vriendelijk indruk op haar had gemaakt. Ze wist nu wie haar familie was, en dat was genoeg. Ze zou hen verder met rust laten; ze zouden ook nooit de ware reden van haar komst naar Kalamáta kennen.

Genoeg nu! vermaande ze zichzelf. Als ze vandaag niet het vliegtuig terug naar Engeland kon nemen en ook niet zou deelnemen aan de wijnproeverij, dan zou ze iets anders moeten verzinnen om de dag door te komen.

Thuis, in Brighton, maakte ze lange strandwandelingen of ging ze joggen om haar hoofd leeg te maken wanneer haar iets dwarszat of bezighield. Dat kon hier toch ook?

Het hotel was van alle gemakken voorzien, maar om nu de hele dag binnen te blijven zitten was niets voor haar. Nee, ze moest iets doen, iets ondernemen. En een wandeling was een goed begin. Langs het strand lopen, de zuivere zilte zeelucht inademen, je hoofd leegmaken van alle muizenissen.

Ja, dat zou ze doen. Wat er tussen Xander en haar was voorgevallen was bijzonder spijtig, maar het betekende niet het einde van de wereld!

In gedachten verzonken wandelde Essie langs de vloedlijn. Hoewel het nog vroeg in de morgen was en de temperatuur deze ochtend koeler aanvoelde dan de dagen ervoor, bleef het weer prachtig en aangenaam.

Ze voelde zich ook aanmerkelijk beter. Het was een vergissing geweest om met Xander naar bed te gaan. Een vergissing die iedereen kon maken. Je kon twee dingen doen: óf jezelf onderdompelen in zelfmedelijden en miserabel blijven, óf je herpakken en besluiten het vanaf nu volledig anders aan te pakken.

Zij had voor de laatste optie gekozen. Niet dat dat gemakkelijk was. O nee, maar ze zou hun nacht samen als een onenightstand beschouwen.

Ook nu had de zee weer een helende uitwerking op haar. Het bood haar de gelegenheid om alles in een ander perspectief te zien; om het allemaal van een afstand te bekijken.

Essie bleef staan en voelde de vroege zonnestralen op haar gezicht en de zachte bries die door haar blonde krullen speelde. Voor een ogenblik sloot ze haar ogen, terwijl de zilte zeelucht in haar neus prikkelde.

Boven haar hoofd zweefden zeemeeuwen en sterns. Hun schelle gekrijs klonk boven de branding uit.

Ze opende haar ogen en voelde zich totaal ontspannen. Wat er op het moment ook mis was in haar leven, het viel in het niet bij de prachtige natuur en adembenemende rust om haar heen.

Iemand zwom naar het strand: het was een man. Hij kwam uit het water en begon in de richting van het strand te lopen. Hij moest van middelbare leeftijd zijn, schatte Essie, misschien zelfs iets ouder, maar hij bewoog zich lenig voort door de branding. Hij droeg een zwarte Speedo; het haar op zijn hoofd was bijna even grijs als het haar op zijn borst. Niet ver van haar af lagen een stapeltje kleren, netjes opgevouwen, op een badhanddoek.

Hun blikken kruisten en hij glimlachte naar haar toen hij dichterbij kwam.

'*Kaliméra, kyria,*' begroette hij haar vriendelijk, terwijl hij de laatste meters naar het strand aflegde.

‘*Kaliméra, kyrie,*’ beantwoordde ze hem. ‘U durft, hoor. De temperatuur van het water moet niet al te warm zijn.’

‘Zeg maar gerust koud,’ reageerde hij met een ondeugende twinkeling in zijn donkere ogen, terwijl hij in één beweging de badhanddoek onder de kleren wegtrok en zich begon af te drogen. ‘Maar dat is goed voor mijn bloedsomloop. Ik blijf er gezond bij... Ah!’

Met een van pijn vertrokken gezicht greep hij naar zijn rechterbeen. ‘*Krámpa!*’ riep hij uit. ‘Ik heb kramp!’ Hij wankelde op zijn benen en dreigde zijn evenwicht te verliezen.

Essie zag het gebeuren en aarzelde niet. Ze greep hem onder zijn arm vast. ‘Leun maar op mij, *kyrie*. Ik help u wel.’

De man leunde zwaar op haar. ‘*Efcharistó,*’ zei hij zacht. ‘Als dit tijdens het zwemmen was gebeurd...’

Ze begreep dat hij niet alleen huiverde omdat hij het koud had, maar ook vanwege de onuitgesproken gedachte. ‘Gelukkig gebeurt het hier.’ Ze liet hem naast zijn kleren in het zand plaatsnemen en knielde voor hem neer. Haar warme handen masseerden zijn rechter scheenbeen, dat ijskoud aanvoelde.

‘Gelukkig wel, ja.’

De pijn nam langzaam af en de man ontspande. Gefascineerd keek hij toe hoe Essie zijn spieren kneedde.

‘Dat doe je goed. De pijn trekt alweer weg. Ben jij masseuse?’

Essie schoot in de lach. ‘Nee, dat niet.’

‘Hoe heet je?’

‘Essie,’ antwoordde ze. ‘Essie Davis.’ Er was iets aan hem waardoor ze zich bij hem op haar gemak voelde, net zoals ze zich bij Noëlla Mylona op haar gemak had gevoeld.

‘*Efcharistó,*’ bedankte hij haar opnieuw. ‘Mijn naam is Vasilis Creco. Vasi voor mijn vrienden.’

Ze gaf hem een hand. ‘Prettig kennis met je te maken, Vasi.’

‘Insgelijks, Essie.’

Op dat moment begon zijn horloge een serie korte piepjes uit te stoten. Vasilis zette het alarm uit. ‘Ik moet gaan,’ zei hij, terwijl hij overeind kwam. ‘Mijn ontbijt wacht.’ Hij zocht zijn spullen bij elkaar en schonk haar een innemende glimlach. ‘Ik had graag nog wat

langer in jouw charmante gezelschap doorgebracht, maar Elini houdt er een strakke tijdsindeling op na.'

Essie keek hem niet-begrijpend aan. 'Elini?'

'Mijn hospita,' legde hij uit. 'Een vrouw van de klok, een vrouw met temperament, maar wat een vrouw! Ik hoop je nog eens terug te zien, Essie. En zo niet, dan wens ik je alle goeds in het leven.'

'*Efcharistó*, Vasi,' lachte ze hem toe. 'Ik wens jou ook alle goeds toe.'

Essie keek hem na en zag hem naar een kleine golfkar lopen, die in het zand naast de weg stond geparkeerd. Het had een lichtblauw zonnedak en bood ruimte aan vier personen.

Vasilis gooide zijn kleren op de twee achterste stoelen, nam achter het stuur plaats en startte de motor. Na nog een laatste armzwaai reed hij weg.

Essie keek hem na tot hij door de laaghangende takken van een olijfbom aan het zicht werd onttrokken. Een aardige man, vond ze, toen hij was verdwenen.

Ze keek op haar horloge. Op datzelfde moment sloeg de kerkklok van de kerk van De Heilige Apostelen halfnegen. De slag galmde over de daken van de huizen en de pleinen. Hier en daar werden luiken geopend en verschenen er mensen op straat. Kalamáta ontwaakte.

Ze overlegde even met zichzelf wat ze zou doen. Teruggaan naar het hotel om te ontbijten of nog een halfuurtje langs de kust wandelen? Ze besloot tot het laatste. Ze had tot halfelf de tijd om te ontbijten. Nu had ze het strand nog even helemaal voor zich alleen voordat de eerste toeristen kwamen.

Ze liep terug naar de branding en zette haar wandeling voort.

'Weet je het zeker, Kristos?'

Alessia Mylona keek haar advocaat over de ontbijttafel aan. Haar ogen leken vuur te spuwen, haar bestek hing gekruist boven de boterham die ze had willen aansnijden.

Kristos veegde zijn mond af aan zijn servet, pakte zijn kopje espresso en nam een slok. 'Ja.'

Alessia gromde ontstemd. 'Dat was niet de afspraak.'

Kristos had haar verteld over Xander, die hij de avond ervoor met een blonde schoonheid naar zijn suite had zien vertrekken en hij had er nadrukkelijk bij vermeld dat zij de jongedame was die hem de vorige middag thuis had gebracht.

‘Essie Davis is een schoonheid!’

Gefrustreerd smiet Alessia haar bestek op tafel. Ze had ineens helemaal geen trek meer. ‘Die jongen moet luisteren en doen wat ik zeg! Die jongen...’

‘...is verliefd,’ maakte de advocaat haar zin af.

‘Verliefd?’ herhaalde ze op spottende toon. ‘Onzin!’

‘Ik heb ze gisterenavond geobserveerd en wat ik zag verontrustte me. Mijn vermoeden werd bevestigd toen ze samen naar boven gingen.’

‘Seks,’ haalde Alessia onverschillig haar schouders op. ‘Het was hem puur om de seks te doen.’

‘Niet de jongeman die ik gisterenavond zag, Alessia. Deze Essie Davis lijkt hem te hebben betoverd. Eh... en dat brengt mij op het volgende...’

‘Nog meer slecht nieuws?’

‘Zegt die naam jou niet iets? Davis?’

‘Ik kan me die naam inderdaad herinneren,’ zei ze. ‘Maar wanneer en in welk verband?’

Kristos kwam iets dichterbij en keek met een schuin oog om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand iets zou horen van wat er tussen hen werd besproken. ‘Ionnis had destijds een verhouding met een zekere Ava Davis.’

Het lukte Alessia haar waardigheid te behouden en zo de schrik te maskeren die na het horen van die woorden door haar heen trok.

Een kwart eeuw geleden ongeveer had Ionnis haar verteld over zijn verhouding met een Engelse vrouw. Maar ook dat het een afschuwelijke vergissing was geweest en niet serieus was. En nu bleek die affaire meer te zijn geweest dan een dwaze verliefdheid!

Haar trots was gekrenkt geweest, dat zeker, maar ze had hem nog een kans gegeven. Maar hoewel ze voor de wet altijd getrouwd waren gebleven, had ze nooit meer het bed met hem gedeeld. Dat was haar wraak geweest.

Ava Davis... Die naam had hij inderdaad genoemd.

Ze wierp Kristos een koele blik toe. 'Jij denkt dat deze Essie Davis het buitenechtelijke kind is van Ionnis?'

'Die gedachte speelt door mijn hoofd, ja,' gaf de advocaat toe. 'Ava Davis. Essie Davis. De achternamen komen overeen. Dat lijkt mij geen toeval meer.'

Alessia kreeg een akelig voorgevoel. De komst van Essie naar Kalamáta en Mylona Krasiá kon maar één ding betekenen. 'Dat kind is hier om haar erfdeel op te eisen!'

'Ja, dat denk ik.'

'En ze papt met Xander aan om zo bij ons binnen te komen,' begreep Alessia. 'Wat een gewiekste dame!'

Kristos wilde reageren, maar Alessia hief gebiedend haar hand op toen de stem van Xander in de hal klonk. 'Sst!'

'Goedemorgen!'

'Goedemorgen, Xander,' begroette ze haar neef, die door een bediende naar de eetkamer werd begeleid. 'Hoe voel je je?'

'Gaat wel,' antwoordde Xander.

Nadat Essie was verdwenen had hij zich even geen raad geweten. Hij had echt het gevoel gehad dat er meer tussen hen was dan alleen een lichamelijke aantrekkingskracht. In die uren waarin ze de liefde hadden bedreven, was hem duidelijk geworden dat zijn gevoelens voor Essie dieper waren, veel dieper. Zij had hem het gevoel gegeven dat zij er net zo over dacht. Toch was ze er daarstraks als een haas vandoor gegaan. Waarom? Wat was er na die nacht veranderd? Hij voelde zich ellendig, maar had zich weten te herpakken om zijn familie onder ogen te komen.

'Waar is Noëlla?' vroeg hij, terwijl hij een bord pakte en langs het buffet liep dat de bedienden voor hen hadden neergezet. 'Eet zij vanmorgen niet mee?'

'Ik heb haar nog niet gezien,' antwoordde Alessia, nippend van haar kopje koffie.

'Ik zag haar op haar scooter de poort uit gaan toen ik aan kwam rijden,' zei Kristos.

'O, oké.' Xander legde wat broodjes, plakken kaas en worst op zijn bord en pakte een bakje met voorgesneden fruit. Hij voelde zich

bekeken door zijn oudtante en haar advocaat.

‘Jullie mogen wel doorpraten, hoor. Ik pak snel even wat en dan eet ik het thuis wel op.’

‘Nee, dat hoeft niet,’ zei Alessia. ‘Ik wil met je praten.’

‘Waarover?’

‘Over wat je denkt te bereiken door je niet aan onze afspraak te houden!’ klonk het scherp.

Dat was duidelijk. Blijkbaar was tante op de hoogte van zijn nachtelijke escapades.

Kristos stond op. ‘Ik ga, dan kunnen jullie even praten.’

‘Blijf zitten!’ waarschuwde Alessia.

Kristos liet zich weer op de stoel terugzakken. ‘Zoals je wilt.’

Xander draaide zich om en vroeg: ‘Wat verwijt je me ditmaal, tante?’

‘Je affaire met die meid van gisteren,’ snauwde Alessia hem toe. ‘Ik wil het niet hebben, hoor je? Je bent verloofd en gaat trouwen met Sophia!’

‘Sophia wil ook niet met mij trouwen,’ gromde Xander terug. ‘Dat weet u net zo goed als ik!’

Alessia’s ogen schoten vuur. ‘Als jij je niet gedraagt, dan weet je wat er zal gebeuren! Eén woord van mij, en je loopt je erfenis mis!’

Hij keek haar met holle ogen aan. ‘Ik begin me af te vragen of het me allemaal wel waard is...’

‘Je zegt het maar, jongen. Je bent vrij om te gaan en te staan waar je wilt. Sophia ook, maar hoe denk jij dat haar vader zal reageren op haar lesbische verhouding?’

Xander huiverde van walging. ‘Gaat u zover dat u Sophia’s keuze in de liefde gebruikt om haar te chanteren?’

Alessia haalde nonchalant haar schouders op. ‘Ik doe wat ik doen moet om het voortbestaan van Mylona Krasiá te waarborgen! Trouw met Sophia en verbreek je contacten met die Engelse!’

Xander dacht even na. Hij wilde koste wat kost de nalatenschap van zijn oudoom overnemen, uit diens naam Mylona Krasiá bestieren om er de beste wijngaard van de wereld van te maken. Maar de prijs die hij daarvoor moest betalen, drukte zwaar op zijn

schouders. Heel zwaar! Toch besloot hij met pijn in zijn hart te kiezen voor de toekomst van de wijngaard.

‘Goed dan,’ gaf hij zich gewonnen. Hij zette het etensbord en het schaaltje op tafel neer. ‘Ik zal luisteren en met Sophia trouwen. Maar niet omdat u me in de tang hebt. Ik doe dit zuiver en alleen omdat ik oom Ionnis’ wens wil respecteren en in zijn naam de wijngaard wil voortzetten.’

‘Dat is alles wat ik van je verlang,’ zei Alessia slechts. ‘En die meid uit Engeland?’

Xander moest zich beheersen om niet opnieuw tegen haar uit te varen. ‘Die meid, zoals u haar noemt, heet Essie Davis. Maar maakt u zich over haar maar geen zorgen. Ze staat op het punt terug te keren naar Engeland.’

Zijn hart hilde toen hij die woorden uitsprak. Hij draaide zich om en liep weg.

‘Moet je niet eten?’ riep Alessia hem na. De triomfantelijke blik in haar ogen kon ze nauwelijks verhullen. Het was haar gelukt om Xander weer terug in het gareel te krijgen.

‘Nee!’ riep hij terug. ‘Ik heb geen trek meer!’ Toen viel de deur met een klap achter hem in het slot.

Hoofdstuk 10

‘Zo, de crisis is afgewend,’ glimlachte Alessia vals. ‘Xander trouwt met Sophia en de bastaarddochter van Ionnis verdwijnt van het toneel!’

Kristos pakte de koffiekkan. ‘Het ziet er inderdaad naar uit dat de plannen gewoon door kunnen gaan. Nog koffie?’

Alessia hield haar kopje op. ‘Ja, Kristos. Daar heb ik nu echt zin in!’
Beiden lachten.

In het aangrenzende vertrek, dat als bibliotheek werd gebruikt, lachte Noëlla Mylona absoluut niet. Ze had het gesprek tussen haar moeder en de advocaat gehoord en haar hart was gebroken toen ze hoorde hoe haar neef door haar moeder werd gedwongen zich aan haar plannen te houden.

Maar het meest schokkende van alles was nog wel dat haar vader een verhouding had gehad met een Engelse vrouw en dat Essie Davis, die ze de vorige dag had ontmoet en die zo’n warme indruk op haar had gemaakt, haar halfzusje was!

Het duizelde Noëlla. Essie was van ongeveer dezelfde leeftijd als Xander, iets jonger zelfs, schatte ze. Haar vader moest een verhouding met de moeder van Essie hebben gehad toen Xander een paar jaar oud was geweest.

Ze had een zusje!

O, rustig aan! hield ze zich voor. Niets was nog zeker. Moeder ging er wel van uit, maar misschien klopte het niet. En toch. Ze had zich verwant met Essie gevoeld, ze meende zelfs iets van een familiegelekenis bij haar te bespeuren!

‘Die Essie moet een kind van hem zijn,’ hoorde ze haar moeder snauwen. ‘Dat bastaardkind van Ionnis zet hier geen voet meer over de drempel!’

‘Zou hij hebben geweten dat hij een kind had?’ vroeg Kristos.

‘Ik vermoed van niet... Maar als het wel zo is, kan hij haar misschien hebben erkend als zijn dochter!’ De stem van Alessia

klonk schor van frustratie.

Kristos floot tussen zijn tanden door. 'In dat geval kan zij aanspraak maken op een deel van zijn erfenis! Maar laten we niet te hard van stapel lopen. Ik ga het een en ander uitzoeken en kom er zo snel mogelijk op terug.'

Wat er verder tussen haar moeder en de advocaat werd besproken kreeg Noëlla niet mee, want ze was inmiddels opgestaan en verliet de huis aan de zijkant.

Arme Xander. Arme Sophia. Die twee werden door haar moeder als marionetten gebruikt, omdat ze het land van Sophia's vader op die manier in handen kon krijgen.

Ze wist dat haar moeder een keiharde zakenvrouw was en niet altijd op een eerlijke manier handelde, maar wat ze nu aan het doen was, spande wel de kroon.

Noëlla beet op haar lip. Waarom had ze nooit iets gezegd? Waarom was ze nooit tegen de plannen van haar moeder ingegaan?

Dat was niet moeilijk, moest ze wrang toegeven. Alessia Mylona had maar één passie in haar leven en dat was de wijngaard. Onder haar regime was haar ziel en zaligheid, Mylona Krasiá, opgebloeid tot de beroemde leverancier van kwaliteitswijn. Tegenstanders werden op alle denkbare manieren gedwarsboomd. In de zakenwereld kon Noëlla zich daar wel iets bij voorstellen, maar dit waren privékwesies. Hierbij was familie betrokken.

Had ze maar iets gezegd, maar ze was zwak geweest en had gezwegen. Alessia had altijd wel een manier gevonden om haar de mond te snoeren.

De tranen sprongen haar spontaan in de ogen. Ze moest iets doen, maar wat? Ze moest Xander helpen, en hem laten weten dat ze achter hem stond.

Maar was het daarvoor al niet te laat?

RESTAURANT AVRA stond er op het bord boven de ingang. Binnen waren gezellige zitjes, de tafels gedekt. Er hingen met de hand beschilderde menu's, die de aandacht vestigden op de lokale gerechten. Langs de wanden hingen guirlandes van dennentakken

omwikkeld met witte ledlichtjes om iets van een kerstsfeer weer te geven.

Om deze tijd waren er niet veel klanten: een paar vrachtwagenchauffeurs aan de bar en een Australische toerist, die in de clinch lag met haar mobieltje.

En Xander was er, stoer en mannelijk, in zijn korte denim spijkerbroek en witte T-shirt, achter een kop koffie en een onaangeroerde omelet.

Na zijn gesprek met Alessia had hij het huis verlaten, zijn Ferrari gepakt en daarna wat doelloos rondgereden. Alles was beter geweest dan thuis te blijven.

Van rijden ontspande hij altijd, maar dat was nu niet het geval. Hij bleef maar malen, zich afvragen waarom Essie na een heerlijke nacht samen niets meer van hem wilde weten. Ze had gezegd dat ze zich er niet goed bij voelde omdat hij verloofd was met Sophia, maar dat had ze de dag ervoor ook geweten. Hij had haar verteld dat hij niet van Sophia hield, maar wel van haar...

Hij schudde het hoofd en zuchtte diep. Eindelijk meende hij iemand gevonden te hebben met wie hij zich een toekomst kon voorstellen, en nu moest hij dat beeld alweer bijstellen.

'Kaliméra!'

Hij knikte naar de oudere man, die aan het tafeltje naast hem ging zitten, zonder hem echt aan te kijken.

'Kaliméra!'

Hij had veel zin om Alessia te zeggen dat hij afzag van zijn erfdeel. Hij had ook al een paar maal op het punt gestaan om de handdoek in de ring te gooien, maar dat voelde als verraad jegens zijn oudoom. Bovendien hield hij van het werk, het zat in zijn bloed.

Zijn ICT-bedrijf liep goed en bracht jaarlijks vele miljoenen Amerikaanse dollars op. Als hij wilde, hoefde hij nooit meer te werken, zeker niet voor het geld. Maar hij vond het bezig zijn met de nieuwste technieken in de computerbranche leuk om te doen.

Voor zijn werk in de wijngaard werd hij betaald, maar ook al zou hij er geen cent voor krijgen, dan nog zou hij voor Mylona Krasiá willen werken.

Door zijn huwelijk met Sophia kreeg hij enkele tientallen hectares land van zijn schoonvader als bruidsschat. En daar was het Alessia nu juist om te doen. Ze hield geen rekening met zijn gevoelens. Nee, alles stond in het doel van het hoger goed: Mylona Krasíá.

Opnieuw slaakte hij een zucht. Wat een toestand!

‘Je kijkt alsof je de wereld op je schouders draagt, jongeman!’

Xander probeerde te glimlachen naar de oudere man die zojuist naast hem was komen zitten. ‘Misschien doe ik dat ook wel, *kyrie*.’

‘Liefdesproblemen?’ vroeg de man op meelevende toon.

‘Onder andere, ja,’ verzuchtte Xander. Hij had niet dramatisch willen klinken, maar dat deed het wel.

De man schoof dichterbij. ‘Ik kan goed luisteren, als je erover wilt praten. Sta mij toe me aan je voor te stellen. Mijn naam is Vasilis Creco.’ Hij stak Xander zijn hand toe.

Xander schudde zijn hand. Misschien kon het geen kwaad om erover te praten met een wildvreemd iemand. Misschien luchtte het zelfs op.

‘Ik ben Xander.’ Hij noemde met opzet geen achternaam, omdat de meeste mensen die hoorden dat hij tot de Mylona-familie behoorde, zich meteen anders begonnen te gedragen.

‘Ik wil u niet vermoeien met mijn verhaal.’

‘Vasilis alsjeblieft, of Vasi, zoals mijn vrienden me noemen,’ verbeterde de oudere man hem. ‘Een vrouw dus?’

Xander knikte. Vreemd. Hij was niet iemand die met zijn gevoelens te koop liep. Maar Vasilis gaf hem het gevoel dat hij te vertrouwen was. En daarbij was hij geïntrigeerd door de naam. Vasilis. Noëlla’s eerste vriendje heette Vasilis, kon hij zich herinneren. Noëlla had hem het verhaal verteld van haar eerste, grote liefde, die ze nog altijd een warm hart toedroeg. Maar Alessia had hun affaire verboden en daarna was Vasilis met de noorderzon vertrokken. De manier waarop Noëlla nog steeds over haar verloren liefde vertelde, met zoveel genegenheid, het raakte hem iedere keer weer.

‘Ja.’

‘Heeft ze een naam?’

‘Essie. Essie Davis.’

‘Dat klinkt Engels, Amerikaans, Australisch?’

‘Ze komt uit Brighton.’

Dat was toevallig, dacht Vasilis. Die naam had hij deze ochtend al eerder gehoord. Op het strand. Essie had hem geholpen toen hij kramp had gekregen. Zou Xander deze Essie soms bedoelen? Maar misschien werd hem meer duidelijk als Xander verder vertelde.

‘Engeland dus. En deze Essie heeft je hart gestolen?’

Het duurde even voordat Xander op die vraag antwoordde. Had ze zijn hart gestolen? Ja, dat moest wel. Hij bleef aan haar denken en als ze niets voor hem betekende, had hij haar allang vergeten. Toch?

‘Ja,’ gaf hij toe.

Hij dacht terug aan de afgelopen nacht waarin ze keer op keer de liefde hadden bedreven. Onwillekeurig glimlachte hij.

‘Aha,’ begreep Vasilis meteen. ‘Op die manier. Waar ging het fout?’

Xander haalde zijn schouders op. ‘Het is allemaal nogal gecompliceerd. Onze relatie – als je het al zo kunt noemen, want we kennen elkaar pas sinds gisteren – was vanaf het begin af aan gedoemd te mislukken. Ik ben namelijk verloofd en ga binnenkort trouwen.’

Vasilis knipperde even met zijn ogen. Essie én een verloofde. ‘Ja,’ beaamde hij. ‘Dat schept inderdaad een probleem. En je verloofde? Hou je van haar?’

‘Nee, maar zij ook niet van mij.’

Vasilis fronste zijn wenkbrauwen. ‘En toch gaan jullie trouwen?’

‘Zoals ik al zei, het is allemaal nogal gecompliceerd.’

‘Maar je houdt van Essie?’

‘Ja.’

Het verraste hem dat hij zo open en eerlijk tegen Vasilis kon spreken. En ook dat hij nu al tweemaal hardop had uitgesproken dat hij van Essie hield.

‘Volgens mij heb ik haar gezien.’

‘Wie?’

‘Jouw Essie. Op het strand.’

Hoewel hij zijn hartslag meteen weer voelde oplopen, haalde hij zijn schouders op.

‘Ze is mijn Essie niet en het ziet er ook niet meer naar uit dat ze dat zal worden.’

Vasilis begreep het niet. 'Ik zie het probleem niet, jongen. Als jij en je verloofde niet van elkaar houden, dan verbreken jullie toch de relatie? Dan kunnen jij en Essie samen verder en kan je ex-verloofde haar eigen gang gaan.'

'Dat zou fijn zijn, maar ja, het is nogal –'

'Gecompliceerd, ja,' maakte Vasilis de zin af. 'Lieve help, wat maakt de jeugd er tegenwoordig een potje van. Waarom zo moeilijk doen allemaal? Volg gewoon je hart, jongen. Dan kan het nooit fout zijn.'

Xander zag hem even slikken en knipperen met de ogen. Die woorden sloegen waarschijnlijk ook op zijn eigen leven, vermoedde hij.

'Heb jij je hart gevolgd?' vroeg hij daarom. Want daar was hij wel nieuwsgierig naar. Vasilis gaf hem dan wel advies, maar hoe zat het met hem zelf?

Vasilis glimlachte treurig. 'Nee, jongen. Dat heb ik niet gedaan. Die kans werd me ontnomen.'

'Je was dus verliefd, maar bent haar kwijtgeraakt? Of hem?'

'Nee, haar.' Er verscheen een dromerige blik in zijn bruine ogen toen hij terugdacht aan het meisje dat destijds zijn hart had weten te veroveren en waarvan hij nog steeds hield. Hij had haar eerder die ochtend na al die jaren op het strand teruggezien en meteen weer vlinders in zijn buik gevoeld. Maar Noëlla was opnieuw uit zijn leven verdwenen en ditmaal waarschijnlijk voorgoed.

'Ik ontmoette Noëlla toen zij net zestien jaar was en ik achttien,' vertelde Vasilis. 'We waren dolverliefd op elkaar en wilden voor altijd bij elkaar blijven. Maar haar moeder wilde daar niets van weten en dwong mij Kalamáta te verlaten en nooit meer contact op te nemen met mijn lief. Nou ja, haar advocaat sprak uit haar naam en bood me geld. Veel geld.' Hij haalde diep adem en rechtte zijn rug. 'Dat geld heb ik geweigerd. Mijn liefde voor Noëlla was niet in geld uit te drukken. Is niet in geld uit te drukken! Maar de man maakte me duidelijk dat ik in Italië moest blijven, anders zou ik in de gevangenis belanden.'

Verbijstering en ongeloof streden om voorrang op Xanders gezicht. De Vasilis waarover Noëlla met zoveel genegenheid sprak, zat nu

tegenover hem! En het verhaal dat hij vertelde, leek op dat van Noëlla. Alleen had zij nooit geweten dat Alessia en Kristos Vasi hadden gedwongen het contact te verbreken. Zij had altijd gedacht dat hij zijn interesse in haar had verloren. Maar daar was geen sprake van geweest. Hij hield nog steeds van haar!

‘Meer dan dertig jaren zijn voorbijgegaan,’ verzuchtte Vasilis met tranen in zijn ogen. ‘Al die tijd heb ik niet gedurfd om naar Kalamáta te komen, maar nu ik de enige van mijn familie ben die nog leeft, wil ik niet langer wachten. Ik wilde Noëlla van mijn eeuwige liefde overtuigen, maar waarschijnlijk ben ik te laat.’

Xander trok een wenkbrauw op. ‘Te laat? Hoezo?’

‘Ik zag haar vanmorgen op het strand. We hebben gepraat. O, het voelde zo goed haar weer te zien. Ik heb haar gezegd dat ik altijd van haar ben blijven houden, maar zij raakte overstuur en is weggereden. En ik, stommerd die ik ben, heb haar weer laten gaan.’

‘Je zegt dat je geen familie meer hebt,’ merkte Xander op.

‘Mijn ouders, ooms en tantes zijn overleden. Neven en nichten heb ik niet en ik ben nooit getrouwd geweest.’ Hij glimlachte verdrietig. ‘De vrouwen die mijn pad kruisten, vergeleek ik met Noëlla, en daar konden zij niet aan tippen.’

Xander was diep geraakt door wat Vasilis vertelde. Hij was nooit getrouwd omdat hij Noëlla niet kon vergeten. Hij verkoos liever vrijgezel te zijn, dan te trouwen met een vrouw die hij constant zou blijven vergelijken met haar. Hoe romantisch, maar hoe alleen moest de man zich wel niet hebben gevoeld?

Noëlla was verloofd geweest, maar die relatie was op een desillusie uitgelopen. Daarna had zij geen andere man in haar leven geduld.

‘Ik zou zo graag van mijn Noëlla willen horen of ze mij ook heeft gemist,’ zei Vasilis, waarbij er een traan over zijn wang rolde. ‘Zo niet dan zal ik dat accepteren en voor altijd terugkeren naar Italië.’

‘Ze heeft je gemist,’ merkte Xander op. ‘En dat doet ze nog steeds. Dat ze vanmorgen wegliep, komt denk ik door de schok. Na al die tijd zag ze jou weer terug. Ze dacht dat jij vrijwillig was weggegaan en dat je niets meer met haar te maken wilde hebben.’

Vasilis keek hem met een schuin hoofd aan. ‘Waarom zeg je dat? Als je me zo wilt opbeuren, dan...’

Xander boog naar hem toe en legde een hand op diens arm. ‘Het is zo, Vasi,’ pleitte hij. ‘Noëlla is altijd van je blijven houden, maar haar moeder heeft er alles aan gedaan om jullie te scheiden.’

Vasilis kon hem alleen maar stomverbaasd aanstaren. ‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat Noëlla familie van mij is!’

Noëlla, ik hou van je!

Noëlla trok haar sjaal wat hoger op. Niet omdat ze het koud had, maar door de emoties die haar van alle kanten belaagden.

Ze zat aan een tafeltje op een van de verlaten terrasjes aan het strand en staarde met nietsziende ogen voor zich uit over het azuurblauwe water. De zon steeg gestaag boven de horizon uit. Een groot vrachtschip gleed in de verte voorbij, uit zijn twee pijpen kringelde rook omhoog.

Noëlla kreeg niets van dit alles mee. Ze kon maar aan één ding denken, aan één iemand, en dat was Vasilis Creco. Ze had gedacht hem nooit meer terug te zien, maar ineens had hij voor haar gestaan. Haar eerste, grote liefde.

De jongen van toen was een volwassen man geworden, maar zijn gezicht was op een paar lijnen na hetzelfde gebleven. Hij was toen al veel met sport bezig geweest en dat had zijn vruchten afgeworpen: hij zat strak in zijn vel en woog geen grammetje te veel.

Noëlla, ik hou van je! hoorde ze hem opnieuw roepen.

Woorden waarmee hij haar eerder had proberen te overtuigen. Ze had altijd gedacht dat hij haar in de steek had gelaten, maar nu bleek – ze had het haar moeder ook zelf horen zeggen – dat Alessia Mylona hem had weggestuurd! En dat ze haar advocaat achter hem aan had gestuurd om Vasi te dwingen niet terug te komen, want anders zou hij worden opgepakt door de politie.

Vasi had oprecht geklonken en waarschijnlijk was hij altijd aan haar blijven denken, zoals er nooit een dag voorbij was gegaan waarop zij niet aan hem had gedacht.

Tranen biggelden over haar wangen, terwijl ze vertwijfeld uitriep: 'Ik hou ook van jou, Vasi!'

'Noëlla?'

Als door een wesp gestoken draaide ze zich met een ruk om. Ze ontspande enigszins toen ze zag dat het Essie was. Met de rug van haar hand veegde ze snel de tranen van haar wangen.

'*Kaliméra*, Essie,' begroette ze de jonge vrouw en ze probeerde te glimlachen, wat totaal mislukte. 'Nu kom ik je alweer tegen.'

Essie, die van plan was geweest om naar het hotel terug te gaan, had Noëlla eenzaam op het terras zien zitten. De vrouw had zo'n terneergeslagen indruk gemaakt dat ze naar haar was toe gelopen om te vragen of ze haar ergens mee kon helpen.

Het wandelen had haar hoofd leeggemaakt van alle negatieve gedachten en ze voelde zich nu veel beter. Wat er tussen haar en Xander was gebeurd was jammer, maar het was echt beter zo. Hij mocht dan misschien zijn verloving niet serieus nemen, hij was en bleef wel haar familie!

Mijmerend over welke stappen ze nu zou gaan nemen had ze Noëlla op het terras zien zitten en haar vertwijfelde uitroep gehoord.

Ik hou ook van jou, Vasi!

De verdrietige blik in Noëlla's ogen brak haar hart. Van alle mensen die ze hier in Kalamáta had ontmoet, voelde ze zich het meest verwant met Noëlla. Natuurlijk ook omdat ze haar oudere zus was, maar nog meer omdat ze het gevoel had dat de vrouw een vriendin nodig had.

'Noëlla?' vroeg ze weer, terwijl ze een stoel pakte en naast de oudere vrouw ging zitten. 'Je ziet er zo verdrietig uit. Kan ik je helpen?'

Noëlla zuchtte diep en kwam tot de slotsom dat niemand haar kon helpen. Ze zou zelf haar emoties en gedachten een plekje moeten geven, precies zoals ze dat altijd deed. 'Laat me maar even,' zei ze zacht. 'Het gaat straks wel weer.'

Essie legde haar hand op haar arm en kneep er zachtjes in. 'Ik kan goed luisteren. Vaak lucht het op als je je verdriet deelt met een vreemde.'

Noëlla fronste. 'Maar jij bent geen vreemde,' antwoordde ze. 'Jij bent Essie Davis, de vrouw van wie Xander zeer gecharmeerd is. En de vrouw die waarschijnlijk mijn jongere zusje is. Mijn halfzusje...'

Essie voelde haar hart in haar keel kloppen. Noëlla wist het! Zij wist dat ze het kind van haar vader was. Ze wist het!

'Het klopt dus,' begreep Noëlla. 'Je gezichtsuitdrukking zegt genoeg. Hoelang weet je het al?'

Essie probeerde na te denken, om de juiste woorden te vinden. 'Een paar weken,' zei ze toen. 'Mijn moeder vertelde het me op haar sterfbed. Zijn naam staat op mijn geboorteakte: Ionnis Mylona.'

'Dus daarom ben je naar Kalamáta gekomen,' begreep de Griekse. Er verscheen iets van teleurstelling in haar ogen. Haar moeder had dus gelijk gehad. Essie was naar Kalamáta gekomen om er financieel beter van te worden! 'Om te kijken of hier geld te halen is? De familie Mylona behoort tot een van de rijkste van Europa en Xander heeft zijn fortuin gemaakt in de ICT.'

Die laatste opmerking schokte Essie. 'Ik ben hier om uit te zoeken wie mijn vader was, wie ik tot mijn familie mag rekenen. Ik doe het niet voor het geld. Ik ben een vermogende vrouw met een eigen, goedlopende modezaak. Ik heb mijn fortuin verdiend door hard te werken. Dat heb ik op eigen kracht gedaan, en dat jij nu zo over me denkt kwetst me diep!'

'Moeder denkt dat je je deel van de erfenis komt opeisen.'

Essie trok haar neus op. 'Laat haar eerst maar eens haar eigen zaakjes op orde krijgen voor ze over iemand anders praat.'

Noëlla's ogen vernauwden tot spleetjes. 'Hoe bedoel je?'

'Xander en Sophia willen helemaal niet met elkaar trouwen,' antwoordde Essie, een beetje weifelend. Want in feite waren dit haar zaken niet. Maar nu de eerste woorden over haar lippen waren gerold, besloot ze door te gaan. 'Sophia heeft een vriendin, die graag de volgende stap wil zetten. Xander gaat alleen akkoord om de laatste wil van jouw vader te respecteren: Mylona Krasiá overnemen zodra jouw moeder de tijd daar rijp voor vindt.'

'Ja, zodra, ja.' Noëlla liet haar hoofd zakken. Het was haar nu wel duidelijk dat Essie precies wist hoe de vork in de steel zat.

‘Ik vermoed dat ze Sophia chanteert, omdat ze weet dat ze een vriendin heeft en haar vader nogal ouderwets is ingesteld. Maar wat ik niet snap, is waarom jij niet wordt genoemd als erfgenaam. Jij bent toch de eerste in de lijn, die daarop recht heeft?’

‘In zijn testament heeft vader bepaald dat moeder de wijngaard runt tot zij de tijd rijp acht om het stokje over te dragen aan Xander,’ zei Noëlla. ‘Vader wilde een mannelijke erfgenaam. Ik heb nooit kinderen mogen krijgen en Xander... Hij is de geadopteerde zoon van een neef van mijn vader.’

Essie was met stomheid geslagen. Xander was de geadopteerde zoon van een neef van Ionnis! Dat betekende dat ze geen biologische familie van elkaar waren... Ze waren geen bloedverwanten!

Essie voelde zich verward, blij en verslagen tegelijk. Verward omdat het nieuws haar totaal overviel, blij omdat ze geen bloedband deelden, maar verslagen omdat dat nu juist de reden was waarom ze haar vriendschap met hem had beëindigd. Oké, het doorzetten van zijn huwelijk met Sophia speelde daarin ook een grote rol, maar...

‘En Vasilis?’

Noëlla haalde haar schouders op. ‘Op een dag was hij verdwenen. Moeder zei dat hij Kalamáta had verlaten en zelfs niet meer in Griekenland woonde. Hij was gewoon een jongen die zijn pleziertje had gehad en daarna niets meer met mij te maken wilde hebben.’

‘En jij geloofde dat?’

‘Diep in mijn hart niet, maar alle tekenen spraken voor zich. Daarna ontmoette ik Demis, mijn overleden verloofde. Door alle problemen en toestanden raakte Vasi naar de achtergrond, maar ik ben hem nooit vergeten.’ Ze begon te huilen. ‘Daarstraks kwam ik hem tegen op het strand. Hij stond zomaar ineens voor me. Ik was totaal van slag en heb me uit de voeten gemaakt.’ Ze snikte nu hartverscheurend. ‘Na al die jaren waarin ik heb gehoopt hem ooit weer terug te zien, laat ik hem in de steek!’

Essie sloeg haar armen om haar zus heen. Haar zus! Ze moest nog erg wennen aan het concept, maar toch had ze er een goed gevoel bij. ‘Ik heb Vasi ontmoet, weet je?’

Door een waas van tranen keek Noëlla haar aan. 'Jij?'

'Ja. Ik kwam hem tegen op het strand. Hij kreeg kramp en ik hielp hem. De ontmoeting was kort, maar ik voelde meteen een klik met hem.'

Noëlla depte de tranen met de sjaal van haar wangen. 'Ja, dat klinkt als Vasi. Dat effect had hij toen ook al.' Ze keek Essie strak aan. 'Dus jij bent mijn zusje?'

'Ja.'

'Ik weet dat het huwelijk van mijn ouders niet altijd over rozen ging,' zei Noëlla. 'Maar ik dacht wel dat ze trouw aan elkaar waren gebleven. Maar daarstraks hoorde ik moeder over Ava Davis praten. Jouw moeder.'

Essie knikte. 'Mijn moeder was hier op vakantie en trof onze vader. Ze waren op slag verliefd, maar toen zij erachter kwam dat hij al getrouwd was en een gezin had, heeft mijn moeder er direct een punt achter gezet. Maar toen was ik al onderweg.'

'Hoe oud was je moeder toen ze stierf?'

'Eénenvijftig. Ze was zesentwintig toen ze me kreeg.'

Noëlla schudde verdrietig het hoofd. 'Wat jong nog.'

'Ionnis wist van mijn bestaan,' vertelde Essie verder. 'Hij heeft me zelfs erkend.'

'Van wat ik ervan heb meegekregen, heeft hij het later wel eerlijk opgebiecht aan mijn moeder. Zij wist van de affaire. Maar ik denk niet dat ze wist dat er een kind in het spel was. Ze leek me vrij verbaasd toen Kristos daarstraks over jou begon.'

Essie keek haar met een schuine blik aan. 'En hoe vind jij het dat je een jonger zusje hebt?'

'Eerlijk?' vroeg Noëlla en haar ogen begonnen te stralen. 'Ik vind het prachtig. Geweldig gewoon! Fantastisch. Ik heb altijd graag een broer of een zus willen hebben en nu wordt het me zomaar in de schoot geworpen. Ik ben heel blij met jou, Essie.'

De oprechtheid die er uit die woorden sprak, greep Essie naar de keel. Ze voelde tranen achter haar ogen prikken. Ook zij was altijd alleen geweest met haar moeder. O, het had haar aan niets ontbroken, maar het was zo fijn geweest als ze had kunnen opgroeien met een broer of een zus. 'Daar ben ik blij om, Noëlla. We

zullen natuurlijk nog veel moeten praten, maar ik voel aan alles dat we familie van elkaar zijn en dat het tussen ons wel goed zit.'

'Dat weet ik wel zeker, zussie!' grijnsde Noëlla, die haar melancholische bui alweer helemaal was vergeten. 'En Xander?' vroeg ze. 'Ik zag dat jullie elkaar leuk vinden, maar ik meende ook twijfel bij jou te zien.'

'Ik vind hem aardig,' besloot Essie eerlijk te zijn. 'Maar het idee dat we familie zijn –'

'Verre familie,' onderbrak Noëlla haar. 'En dan nog niet eens bloedverwanten.'

Ze zuchtte diep. 'Maar de aantrekkingskracht was groot en...' Ze keek Noëlla aan.

'Ik begrijp het, Es,' herhaalde Noëlla toch maar eens een keer. 'Maar je hoeft je nergens zorgen om te maken. Zoals ik al zei, is er geen bloedband tussen jullie, dus een eventuele relatie hoef je niet uit te sluiten.'

'Van een relatie tussen Xander en mij kan geen sprake zijn. Hij is immers verloofd met Sophia?'

'Ja, en daar ben ik niet blij mee,' mengde een derde persoon zich in het gesprek.

Geschrokken draaiden Essie en Noëlla zich om en zagen een jonge vrouw staan, die hen met haar armen over elkaar en zelfverzekerd aankeek. Ze droeg haar lange, zwarte haren in een paardenstaart op haar rug. Haar donkere ogen schitterden fel.

Achter haar stond een andere vrouw, die er aanmerkelijk minder zelfverzekerd uitzag dan haar vriendin. Beiden hadden een groot deel van het gesprek tussen Noëlla en Essie meegekregen.

Essie hield haar adem in. Want ze kende hen. Het waren Sophia en haar vriendin Leonora!

Hoofdstuk 11

‘Leonora, nee!’ probeerde Sophia haar vriendin tegen te houden. ‘Dit heeft geen enkele zin. Laten we gaan.’

‘Nee, dit toneelstukje heeft lang genoeg geduurd!’ hield Leonora voet bij stuk.

Noëlla fronste haar wenkbrauwen. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Leonora Razzi,’ antwoordde Leonora kalm. ‘Ik ben de vriendin van Sophia, de verloofde van Xander.’

‘Een vriendin?’ vroeg Noëlla.

‘Nee, *kyria*, dé vriendin.’

Noëlla keek langs Leonora naar Sophia. ‘Sophia?’

Het was duidelijk dat Sophia door haar vriendin voor het blok werd gezet. Ze bloosde hevig. ‘Ja, ziet u...’ stamelde ze.

‘Komen jullie bij ons zitten?’ stelde Essie voor. Ze wees naar de twee overgebleven stoelen. ‘Dat praat wat gemakkelijker.’

‘Een goed plan,’ vond Leonora. Ze nam naast Essie plaats. Sophia, zij het schoorvoetend, ging op de stoel naast Noëlla zitten, maar keek haar niet aan.

‘En jij bent?’ vroeg Leonora aan Essie.

‘Mijn naam is Essie Davis.’

Sophia herkende Essie. ‘Jij bent die vrouw in het vliegtuig, die tijdschriften kwam halen?’

Essie schonk haar een innemende glimlach. ‘Ja, dat ben ik inderdaad.’

Sophia kleurde tot in haar haarwortels. ‘Ik heb me afschuwelijk gedragen. Het spijt me, maar met alle toestanden en –’ Ze zweeg, omdat Noëlla haar onderbrak.

‘Is zij je vriendin, liefje?’

Het was gewoon een vraag, maar eentje met zo veel impact, dat Sophia bijna in huilen uitbarstte. De laatste maanden waren zo hectisch geweest en zo inspannend. Ze had op haar tenen moeten lopen om haar taak als verloofde van Xander Mylona zo goed als

mogelijk was uit te voeren. Ze had constant het gevoel gehad dat ze met haar rug tegen de muur stond, iets wat haar relatie met Leonora ook geen goed had gedaan.

Haar zwijgen deed Noëlla glimlachen. 'Maar kind toch. Waarom heb je dan ja gezegd tegen Xander, terwijl je hart zichtbaar aan deze knappe jongedame toebehoort?'

Leonora was blij verrast. 'Bedoelt u dat u er geen probleem mee heeft dat Sophia en ik...'

'...van elkaar houden?' maakte Noëlla haar zin af. 'Natuurlijk niet. Liefde is liefde, dat mag nooit een verschil maken. Maar dan begrijp ik niet goed, waarom...'

'Van wat ik ervan begrepen heb,' nam Essie het woord. 'En jullie moeten me maar verbeteren als ik het verkeerd zeg, is dat Alessia Mylona het in haar hoofd heeft gezet om de wijngaard uit te breiden met enkele tientallen hectares grond, die nu nog aan Sophia's vader toebehoren. Zodra Xander zijn handtekening onder het huwelijkscontract heeft gezet, heeft hij recht op die hectares. En daar is het Alessia om te doen.'

Sophia knikte. 'Dat klopt, Noëlla,' zei ze zacht. 'Alessia Mylona chanteert me met mijn relatie met Leonora. Ze dreigt het aan mijn vader te vertellen, en u weet hoe hopeloos ouderwets hij in dat soort dingen is!'

'En Xander gaat akkoord met het huwelijk, omdat je moeder hem dreigt te onterven als hij niet zijn jawoord geeft,' verklaarde Essie.

Noëlla was met stomheid geslagen. 'Hoe is het in hemelsnaam mogelijk?' riep ze uit. 'We leven toch niet meer in de middeleeuwen? Je mag jonge mensen niet dwingen of chanteren te trouwen met iemand met wie ze helemaal niet willen trouwen.'

'Uw moeder denkt van wel, *kyria*,' zei Leonora.

'Er is een afspraak,' zei Sophia. 'En Xander en ik hebben afgesproken dat we uiteindelijk weer zullen scheiden.'

'En wanneer is dat dan?' gromde Leonora. 'Hoelang moeten jullie dat toneelstukje opvoeren? Een jaar, twee jaar? Sophia, ik hou met heel mijn hart van je en zal op je wachten. Maar dit is onmenselijk!'

'Dat is het ook,' was Essie het met haar eens.

‘Maar wat kunnen wij ertegen doen?’ stamelde Sophia. ‘Ik wil jou niet kwijt, maar wat kan ik anders?’

‘Waarom vertel jij je vader gewoon niet de waarheid?’ vroeg Noëlla. ‘Dat je niet met Xander wilt trouwen, maar dat je van Leonora houdt?’ Ze kon niet geloven dat Sophia’s vader er zulke ouderwetse ideeën op na hield. Dat was toch niet meer van deze tijd?

‘Pap wil daar niets van weten.’

‘Hoe weet je dat?’ Het was Essie die dit vroeg. ‘Je hebt het immers nog niet met hem besproken?’

‘Ik ken mijn vader,’ zei ze, scherper dan ze wilde. Maar dat kwam door de emoties. ‘Hij is een godvrezend man, die volgens de Bijbel leeft. In zijn ogen is er alleen plaats voor heterostellen.’

‘Nogmaals,’ zei Essie. ‘Hoe weet je dat? Omdat hij volgens de regels van de Bijbel leeft, wil nog niet zeggen dat hij jullie relatie afkeurt?’

‘Mijn idee,’ vond Leonora. Ze keek haar vriendin liefdevol aan. ‘Misschien moeten we het hem gewoon vertellen, *to agapiméno mou*. Denk je niet dat hij het beste voorheeft met zijn dochter?’

‘Als het helpt, ga ik met jullie mee,’ stelde Noëlla meteen voor. Beschermend legde ze een hand op die van Sophia, die het duidelijk moeilijk had. ‘Leonora heeft gelijk. Je vader is dol op je. Hij wil het beste voor je. En ik ook!’

Leonora schoot nu ook vol. ‘Dank u wel, *kyria* Mylona. Dank u wel. Dat betekent heel veel voor mij.’

‘Voor ons,’ vulde Sophia aan, die ineens een sprankje hoop aan de horizon zag gloren. ‘Voor ons, Leonora. Voor ons!’

Wat geen van de vier vrouwen wist, was dat ze vanaf de parkeerplaats in de gaten werden gehouden door een man die eruitzag als een filmster uit een ver verleden.

Het was Kristos Galifianakis...

Niet lang daarna schoof Essie aan voor het ontbijt in de ontbijtzaal van het Grand Hotel Kalamáta. Na haar gesprek met Noëlla, Sophia en Leonora had ze afscheid van hen genomen. De drie hadden zoveel te bespreken, daar hadden ze haar echt niet bij nodig.

Bij het afscheid had Noëlla haar omarmd en een stevige knuffel gegeven. 'Ik ben blij met je, Es,' had ze met een door tranen verstikte stem gefluisterd. 'Jij bent mijn zusje, wat iemand anders er ook van zal vinden. Jij bent mijn vlees en bloed. Ik zal mijn verantwoording nemen en moeder hierop aanspreken.'

'Zou je dat wel doen?' had Essie gevraagd. 'Ik wil niet voor nog meer problemen tussen jou en Alessia zorgen.'

Daarop had Noëlla hardop gelachen. 'Daarvoor is het nu te laat. Een probleempje meer of minder, daar draai ik mijn hand niet voor om!'

En zo waren ze uit elkaar gegaan, in de heerlijke wetenschap dat ze echte zussen waren.

Essie prikte met haar vork in het schaaltje fruit, dat ze bij het buffet had opgehaald. Om haar heen klonk het gezellige geroezemoes van stemmen, zachte muziek uit de luidsprekers in de plafonds en het getik van bestek op het servies.

Er was geen bloedband tussen haar en Xander. Hij mocht dan misschien wel dezelfde achternaam als haar vader hebben, hij was een aangenomen kind. Geadopteerd door een neef van Ionnis. De verliefde gevoelens tussen hen waren puur en zuiver geweest. En daar was ze blij om.

Noëlla had beloofd Sophia en Leonora bij te staan in hun poging Sophia's vader te overtuigen van hun liefde voor elkaar. Misschien dat, als hij zou zien dat dit de keuze van zijn dochters hart was, hij hun zijn zegen zou geven. Er was nog geen contract getekend, dus zowel Xander als Sophia konden eronder uit.

Maar voor haar en Xander was het te laat. Hij zou haar de leugens over haar afkomst nooit kunnen vergeven. Ze hadden intens van hun nacht samen genoten, maar er kon gewoon geen toekomst zijn voor hen beiden. Ze deed er beter aan gewoon weg te gaan en niet achterom te kijken; de heerlijke nacht met Xander snel te vergeten en gewoon weer door te gaan met haar leven.

Vanavond zou ze het vliegtuig naar Engeland terugnemen om daar de kerstdagen in het winterse Brighton door te brengen.

Bij binnenkomst in het hotel had ze de receptie meteen gevraagd te informeren of het alweer mogelijk was om naar Engeland te

vliegen. Daarna was ze naar haar kamer gegaan om zich te verkleeden. Nog voor ze daarmee klaar was geweest had de receptioniste gebeld en haar verteld dat alle vliegvelden in Europa in de middag vrijgegeven zouden worden. London City Airport dus ook. Haar ticket kon worden omgezet naar vandaag. Dat was een geluk bij een ongeluk.

Het zou een bitterzoet afscheid worden, dacht ze, terwijl ze een aardbei in haar mond stak. Ze had haar zus gevonden, maar Xander zou ze moeten opgeven.

‘Dat is de vrouw over wie ik je sprak,’ hoorde ze plotseling een mannenstem zeggen. Toen ze opkeek, zag ze twee mannen op haar toe lopen. Ze voelde haar hartslag versnellen toen ze hen herkende. Het waren Vasilis Creco en Xander Mylona!

Alessia liet de telefoon een paar maal rinkelen voor ze de hoorn van de haak nam. ‘Mylona Krasíá. Met Alessia Mylona.’

Aan de andere kant van de verbinding hoorde ze een gejaagde stem. Het was Kristos, haar advocaat. ‘Alessia, met mij,’ zei hij. ‘Er zijn problemen.’

Ze tuitte haar mond van ergernis. Werkelijk waar. Nog meer problemen?

‘Wat voor problemen?’

‘Vasilis Creco is terug in Kalamáta. Hij heeft Xander ontmoet. Ik zag ze het Grand Hotel binnengaan en ben ze gevolgd.’

Alessia voelde haar hart samenkrimpen. Vasilis Creco? De jongen die ze destijds uit Kalamáta had weten te verbannen.

‘En?’ vroeg ze, omdat ze aan Kristos’ stem kon horen dat dit niet alles was wat hij te melden had.

‘Essie Davis verblijft in het hotel. Op dit moment praten ze met haar. Maar dat is niet alles.’

Alessia rolde met haar ogen. ‘Maak het niet zo spannend, Kristos. Kom ter zake!’

‘Ik ben Essie gevolgd naar het hotel, nadat ik haar zag zitten op een terrasje bij het strand. Ze was in het gezelschap van Noëlla, Sophia en nog iemand die ik niet herkende. Het leek me nogal een emotioneel gesprek dat die vier voerden!’

Alessia's ogen werden groot van ergernis. 'Het huwelijk!' riep ze uit. 'Die griet die jij niet herkende moet Sophia's vriendin zijn! Sophia heeft natuurlijk haar verhouding met haar opgebiecht aan Noëlla. Ben je nog steeds bij het hotel?'

'Ja, ik zit buiten op het terras.'

'Blijf daar dan,' snauwde Alessia in de hoorn. 'Ik kom er nu aan!'

Met een klap gooide ze de hoorn op de haak. Dit ging mis! Haar plannen dreigden te mislukken. Daar moest ze een stokje voor steken!

Het was gezellig druk in het Grand Café. Gasten ontbeten op het terras of in het café, waar obers met rode hoofden van inspanning af en aan liepen om het de gasten naar de zin te maken.

Essie keek naar de twee mannen die zojuist aan haar tafeltje waren verschenen.

Haar hart begon sneller te kloppen en ze voelde haar maag pijnlijk samentrekken, toen ze Xander in zijn ogen keek. Onwillekeurig kreunde ze. Hoezo, gewoon weggaan en niet achterom kijken? Hoezo, die heerlijke nacht met deze prachtige man vergeten en gewoon doorgaan met haar leven? Wie hield ze nu voor de gek? Hij had meer indruk op haar gemaakt dan ze voor mogelijk had gehouden.

Xander probeerde nonchalant te doen, alsof hij afstand van haar had genomen en haar al was vergeten, maar niets was minder waar. Integendeel zelfs. Sinds ze zijn suite was uit gevlucht zag hij telkens weer haar knappe en lieve gezicht voor zich. Ze hadden samen een heerlijke nacht beleefd, een nacht waarin hij voor het eerst had gedacht zijn soulmate gevonden te hebben. Iemand die hem begreep en met wie hij naar de toekomst kon kijken. Maar ineens was het voorbij geweest, en sindsdien pijnigde hij zijn hersens om daarvan de oorzaak te vinden. Had hij iets gezegd of gedaan wat haar kopschuw had gemaakt? Hij wist het niet. Maar wat hij wel wist, was dat hij van haar hield.

'Essie!' Vasilis trok een stoel onder de tafel weg en ging tegenover haar zitten. 'Wat leuk om je weer te zien.'

Zijn stem bracht beiden weer bij hun positieven.

‘Je vindt het toch niet erg als ik bij je aanschuif?’ vroeg Vasilis.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde Essie, een beetje van haar apropos door deze spontane actie. ‘Ga zitten. Jij ook, Xander. Eten jullie mee?’

Na een lichte aarzeling nam Xander aan haar linkerkant plaats. ‘We willen je niet storen bij je ontbijt,’ mompelde hij.

Ze glimlachte, maar in haar hoofd speelde zich een conflict af. Ze had gedacht hem niet meer terug te zien, en nu zat hij ineens zomaar naast haar!

‘Dat doen jullie niet, hoor.’ Ze wendde zich tot Vasilis. ‘Hoe is het met je?’ vroeg ze. ‘Heb je geen last meer van kramp gehad?’

‘Nee, gelukkig niet,’ antwoordde de oudere man. Hij zag iemand van de bediening lopen en stak zijn hand omhoog. ‘Ober?’

Xander keek Essie vragend aan. ‘Jullie kennen elkaar dus?’

Ze legde haar bestek neer. ‘Ja. We kwamen elkaar vanmorgen tegen op de strand.’

Xander boog naar haar toe. ‘Weet je wie hij is?’

Ze knikte. ‘De eerste liefde van Noëlla. Ze is hem nooit vergeten en hij haar ook niet.’

‘Wat smoezen jullie daar?’ vroeg Vasilis, met glimmertjes in zijn donkere ogen. ‘O ja, de liefde. Jullie zijn perfect voor elkaar!’

Hij schoot in de lach toen beiden hem met open mond aanstaarden.

‘Kinderen toch,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Zelfs voor een blinde is het overduidelijk dat jullie van elkaar houden. Waarom zo moeilijk? Het leven is al zo kort. Grijp jullie kans.’

Zijn woorden kwamen hard binnen bij de twee. Vasilis had gelijk, ze voelden het allebei. Hij hield van haar en zij hield van hem.

De ober verscheen aan hun tafeltje en Vasilis vroeg om twee borden en bestek voor hem en voor Xander.

‘Waar hadden we het ook alweer over?’ vroeg hij toen de ober weer was verdwenen. ‘O ja, de liefde. Volg je hart, kinderen. Dat heb ik nooit gedurfd, tot nu. En nu is het te laat.’

‘Het is nooit te laat,’ zei Xander. ‘Noëlla houdt nog steeds van je. Dat is ze altijd blijven doen.’

Vasilis zocht oogcontact met Essie, die hem toeknikte.

‘Xan heeft gelijk. Dat heeft ze mij ook verteld.’

De oudere man raakte ontroerd, zijn ogen werden vochtig. ‘Maar toen ik haar vanmorgen na al die jaren weer terugzag, raakte ze overstuur en liep ze weg.’

‘De schok,’ herhaalde Xander, die zich vanbinnen helemaal warm begon te voelen. Essie noemde hem nog steeds bij zijn koosnaam. Was alles misschien nog niet verloren? ‘Dat heb ik je daarstraks ook al gezegd. Al die jaren is ze aan je blijven denken, maar ze had nooit kunnen vermoeden dat jullie elkaar weer tegen zouden komen. En voilà, daar sta jij ineens voor haar neus.’

Vasilis haalde zijn schouders op. ‘Misschien hebben jullie wel gelijk, maar wat heb ik haar nu nog te bieden?’

‘Heel veel,’ zei Essie resoluut. ‘Jullie kunnen nog heel wat jaren samen zijn als jullie dat willen.’

Vasilis pakte zijn glas water van de tafel, dat de ober voor hem had ingeschonken. ‘Dat zou fijn zijn...’

‘Zal ik haar bellen?’ stelde Xander spontaan voor. ‘Dat ze hierheen komt?’

Vasilis verslikte zich bijna in het water. ‘Wat zeg je? Nu?’

Xander grijnsde. ‘Waarom uitstellen als het nu geregeld kan worden?’

Essie lachte met hem mee. ‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’ Raar, dacht ze. Nog geen kwartier geleden was ze er zeker van geweest Kalamáta te verlaten en Xander te vergeten, maar nu... Ze voelde hoe het deurtje naar haar hart, dat ze resoluut dacht te hebben gesloten, van het slot sprong en wagenwijd openzwaaide.

Vasilis dacht even na en knikte ten slotte. ‘Ja, waarom ook niet? Nee heb ik, ja kan ik krijgen, nietwaar?’

Xander stond op en diepte zijn iPhone op uit zijn broekzak. ‘Ik ben zo terug,’ zei hij en liep het restaurant uit.

Essie keek hem na. Wat een man! Het was jammer dat hij zo plichtsgetrouw was dat hij per se de wens van zijn oudoom wilde vervullen.

Ze voelde Vasilis’ hand op de hare. ‘Je houdt van hem, nietwaar?’

Wat kon ze anders doen dan de waarheid toegeven? Ja, ze hield van hem. Had ze hem eerst maar een arrogante en hooghartige

neanderthaler gevonden, nu zag ze hem alleen maar zoals hij echt was: liefdevol, aardig en onbaatzuchtig.

Xander kwam terug lopen. 'Ze komt eraan,' zei hij met een lach. 'Ze heeft Sophia en een andere vrouw bij Sophia's vader afgezet, zegt ze.'

'Leonora,' legde Essie uit. 'Sophia's vriendin.'

'O!'

Vasilis kwam nerveus overeind. 'Dan ga ik me snel even opknappen in het toilet. Ik zie jullie zo!' En weg was hij.

Geamuseerd keek Essie hem na. 'Wat heerlijk dat die twee elkaar na al die jaren opnieuw hebben teruggevonden. Weet je, Vasilis is nooit getrouwd omdat hij Noëlla nooit heeft kunnen vergeten.'

Xander ging weer zitten en keek Essie met een zachte blik aan. 'Ik weet het. Hij heeft het mij ook verteld.' Hij aarzelde even, alsof hij met zichzelf overlegde hoe hij het moest vragen. 'En hoe staat het nu met ons? Waar staan wij in dit hele avontuur? Als ik je nu zeg dat ik van je hou, dat ik constant aan je moet denken, dat ik...'

Hij haalde zijn schouders op en ze zag dat hij het moeilijk had om zijn gevoelens onder woorden te brengen.

'Ik had nooit gedacht dat ik het ooit nog eens tegen een vrouw zou zeggen, maar ik hou van je. Ik hou van je, Essie Davis. Ik weet dat ik je nog maar pas ken, maar het voelt zo vertrouwd, zo...'

Hij hield van haar! Haar hart maakte een voorzichtige radslag in haar borstkas. Ze hield ook van hem, maar ze wilde niet tussen hem en Alessia komen. En als Sophia zelf de knoop niet doorhakte en haar vader op de hoogte stelde van haar liefde voor Leonora, dan had het helemaal geen zin om daar ook maar een seconde over na te denken.

'Essie, zeg iets?' drong hij aan. 'Zeg in ieder geval dat je me aardig vindt.'

Haar hart smolt voor deze man, maar ze moest sterk zijn. Sterk voor zichzelf, maar ook voor hem.

'Ik vind je aardig, Xander. Meer dan aardig zelfs, maar ik durf niet aan die gevoelens toe te geven.'

Hij slikte teleurgesteld. 'Waarom niet?' Zijn stem klonk schor. 'Alsjeblieft zeg het me, Es. Misschien kan ik je op andere gedachten

brengen.'

'Dat kan ze niet!' klonk een scherpe stem aan het tafeltje naast hen.

De stem deed beiden omkijken, en Essie schrok. Want aan het tafeltje zaten Alessia Mylona en haar advocaat, Kristos.

'Wat bedoel je?' vroeg Xander verbaasd.

Alessia keek Essie met een ziedende blik aan. 'Xander, mag ik je even voorstellen? Essie Davis, de buitenechtelijke dochter van je geliefde oudoom, Ionnis. Zijn bastaardkind!'

De vrouw had zo luid gesproken dat het rumoer om hen heen verstomde en alle gezichten op Essie en Xander werden gericht.

Van het ene op het andere moment werd Essie bleek en ze had het gevoel dat er een zware steen op haar maag werd gedrukt. Naast haar zag ze de uitdrukking op Xanders gezicht veranderen. Ook hij werd bleek.

Alessia keek haar met fonkelende ogen aan. 'Wanneer had je dat Xander willen vertellen?'

'Ik...' Koortsachtig dacht Essie na. Wat moest ze zeggen? Ze keek Xander met grote ogen aan, maar hij leek ongevoelig voor haar blik.

'Ja, wanneer had je me dat willen vertellen?' vroeg hij op scherpe toon. 'Je bent Noëlla's jongere zusje! Dat wist je toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, toen we –'

'Natuurlijk wist ze dat,' zei Alessia met een valse grijns. 'Ze is naar Kalamáta gekomen omdat ze denkt dat hier geld te halen is. Veel geld. Maar dan heb je aan mij een verkeerde, Miss Davis!'

'Er zijn geen bewijzen,' merkte Kristos minzaam op.

Essie probeerde rustig te blijven. 'Ja, die zijn er wel degelijk,' zei ze. 'Ik heb een geboortebewijs waarop Ionnis Mylona mij erkent als zijn dochter.'

'Ongetwijfeld een vervalsing!' merkte Alessia op. 'Mijn man is mij altijd trouw gebleven, hij heeft nooit iets gehad met een andere vrouw!'

De omstanders smulden van dit gesprek en hoopten op nog meer spektakel. En daarin werden ze niet teleurgesteld.

'Je weet dat dat een leugen is! Vader heeft een verhouding gehad met Essies moeder. Dat weet je net zo goed als ik!'

Aan de arm van een trots kijkende Vasilis betrad Noëlla de eetzaal. Alle ogen richtten zich nu op haar. Zelfs de obers en het barpersoneel keken met rode oortjes toe.

‘Noëlla!’ waarschuwde Alessia. Haar ogen werden groot van verbazing toen ze Vasilis zag. ‘Ik wil niet dat jij je –’

‘Ik ga me er wél mee bemoeien, moeder!’ snoerde Noëlla haar de mond. ‘Het wordt hoog tijd voor de waarheid. Je hebt me mijn geluk ontnomen door Vasilis weg te sturen. Maar nu hij terug is in mijn leven, heb ik eindelijk de kracht gevonden om jou ter verantwoording te roepen!’

Alessia schoof haar stoel achteruit en stond op. ‘Hier ga ik niet naar luisteren. Kristos, meekomen!’

‘Blijf zitten, Alessia!’ kwam Xander Noëlla te hulp. Hij wilde nu wel eens eindelijk weten wat er aan de hand was.

‘Ja, ga zitten!’ riep een gast, die helemaal in het verhaal opging.

Bedremmeld liet Alessia zich terugvallen op de stoel. Ze had gedacht Xander over te kunnen halen met haar mee te komen, maar het zag ernaar uit dat dit vooreerst niet ging gebeuren.

Noëlla wisselde een blik van verstandhouding met Essie, die erbij zat als een gewond vogeltje. ‘Het is goed, zussie,’ zei ze liefdevol. ‘Het komt allemaal goed.’ Ze keek Xander aan. ‘Hou jij van Essie?’

Xander voelde zich voor het blok gezet. ‘Noëlla...’

‘Ze houdt namelijk wel veel van jou,’ ging Noëlla verder. ‘Maar ze dacht dat jullie biologisch aan elkaar verbonden waren. Daarom hield ze de boot verder af. Ik heb haar duidelijk gemaakt hoe de vork precies in de steel zit. En wat jouw huwelijk betreft...’

Naast haar ontving Vasilis een appje.

‘Op dit moment is Sophia bij haar vader om hem te vertellen over haar grote liefde, Leonora. Om hem te vertellen dat ze afziet van het huwelijk.’

Xanders mond viel open.

‘Nee!’ hijgde Alessia geschokt.

Noëlla keek haar moeder minachtend aan. ‘Ja, toch wel.’

‘Ze zijn onderweg naar het hotel,’ liet Vasilis weten. Hij liet Noëlla het tekstberichtje zien dat Sophia hem had gestuurd. Er verscheen een brede lach op haar gezicht.

‘Sophia’s vader heeft zijn schoondochter in zijn hart gesloten!’

‘Nee!’ verzuchtte Alessia, die haar plannen in rook zag opgaan.

Xander was intens bleek geworden. Nu het huwelijk niet doorging, was zijn kans om de erfgenaam van zijn oudoom te worden verkeken. Dat trof hem zwaar, want hij had zijn hart verknocht aan de wijngaard.

Alessia kwam met een ruk overeind. Met een trillende vinger wees ze op Xander. ‘Als jij ook maar één moment denkt dat jij –’

‘Mylona Krasiá is en blijft zijn erfenis, moeder!’ beet Noëlla haar toe. ‘Zoals de wens van mijn vader was. Onze vader,’ herstelde ze zich snel, met een lach naar Essie. ‘Bovendien staat het zo in zijn testament.’

‘Xander is niet eens mijn vlees en bloed!’ tierde Alessia. ‘Wanneer ik denk dat hij er geschikt voor is om mijn taken... Ho!’

De anderen zagen de oudere vrouw op haar benen wankelen en weer kreunend in de stoel terugzakken. Van het ene op het andere moment was haar gezicht veranderd in een asgrauw masker.

Het was alsof Noëlla een ijskoude hand om haar hart voelde. In een paar passen was ze bij haar moeder. Bezorgd knielde ze voor Alessia neer en pakte haar handen vast, die ijskoud aanvoelden. Haar ademhaling ging met horten en storten en de glans in haar ogen was verdwenen.

‘Moeder, wat heb je?’

De anderen hielden geschrokken hun adem in en bleven op een afstand. Xander stond op en liep weg, terwijl hij via zijn iPhone om een ambulance belde.

Iedereen was zo druk bezig met Alessia, dat niemand opmerkte dat Essie opstond en het restaurant verliet. Alleen Vasilis zag haar weglopen.

In de deuropening bleef ze nog even staan en keek over haar schouder. Vasilis wierp haar een kushandje toe, dat zij met een verdrietige glimlach beantwoordde. Toen draaide ze zich om en ging naar boven om haar koffers te pakken.

Hoofdstuk 12

‘Het vliegtuig naar London Airport staat klaar bij gate 2!’ De stem van de omroepster schalde door de hal. ‘Passagiers worden verzocht naar de gate te gaan. Herhaling: het vliegtuig naar London...’

‘Dat ben ik!’ zei Essie tegen zichzelf. Ze was blij dat ze het vliegtuig naar huis kon pakken. De laatste uren waren een rollercoaster aan emoties geweest. Het was nu wel genoeg geweest. Ze wist nu wie haar familie was, en daarmee moest ze het maar doen.

Ze keek door de hoge ramen naar buiten, waar de strakblauwe lucht zich langzaam begon te vullen met wolken. Het weer sloeg om. Waarschijnlijk kreeg dit stukje Griekenland nu ook een staartje van de winter mee die de rest van Europa in de ban hield.

Ze was blij dat de vliegvelden vrij waren gegeven, maar het was niet gezegd voor hoelang. Misschien was dit wel de enige vlucht naar Engeland, voor de sneeuwstormen opnieuw de vluchtschema’s in de war zouden schoppen.

Essie liep in de richting van Gate 2. Haar bagage was reeds door het grondpersoneel aan boord van het vliegtuig gebracht. Ze sloot aan in de rij en hield haar ticket klaar, zodat ze meteen kon doorlopen na de check.

Ze dacht terug aan wat zich de laatste uren in Kalamáta had afgespeeld: Sophia had voor Leonora gekozen en waar ze zo bang voor was geweest, was gelukkig uitgebleven. Haar vader had zijn schoondochter omarmd. Na meer dan dertig jaren hadden Noëlla en Vasilis elkaar eindelijk weer gevonden. Ze was blij voor hen en hoopte dat ze nog lang gelukkig samen mochten blijven. Voor Xander hoopte ze dat de wens van zijn oudoom toch zou worden vervuld en dat hij van Mylona Krasiá een nog groter en succesvoller bedrijf zou weten te maken dan zijn oudtante had gedaan. Dat stond en viel natuurlijk met wat Alessia nu zou gaan doen.

Voor ze het hotel had verlaten, had ze nog even naar de gezondheidstoestand van Alessia geïnformeerd en gehoord dat ze slechts een flauwte had gehad. Ze had zich te veel opgewonden en was daarom niet goed geworden.

Voor Xander had ze een kort briefje achtergelaten:

Het spijt me dat het zo is gelopen, Xan. Het ga je goed. Je zult altijd een speciaal plekje in mijn hart behouden.

Jouw Essie

Haar koffers had ze al voor het ontbijt ingepakt en ook de hotelrekening was voldaan. Het was dus alleen een kwestie geweest van haar bagage op te halen en een taxi aan te houden die haar naar het vliegveld zou brengen. Ze had Xander niet opnieuw onder ogen willen komen. Hij had genoeg aan zijn hoofd en, eerlijk was eerlijk, ze had tegen hem gelogen. Hij moest zich bedrogen voelen. Ze had het met de beste bedoelingen gedaan, maar ja, het bleef liegen.

Nou ja, probeerde ze alle gebeurtenissen van de afgelopen dagen van zich af te schudden. Na vandaag zou ze hem niet meer terugzien. Ze zou zich concentreren op haar werk, de aanstaande modeshow en de uitbreiding van haar mode-imperium.

Ze lachte hardop. Mode-imperium. Ja, ja!

‘Gate 2 is geopend!’ riep de omroeper om. ‘Passagiers kunnen het vliegtuig betreden.’

‘Essie?’

Essie keek om zich heen. Iemand riep haar, maar wie?

‘Essie! Hier!’

En toen zag ze hem. Xander zigzagde tussen de mensen door die op weg waren naar hun vliegtuig of juist van boord kwamen. Maar hij was niet alleen, zag ze. Noëlla en Vasilis waren bij hem.

‘Essie!’ riep Xander weer. In zijn haast liep hij bijna een bejaard echtpaar omver, maar hij had alleen oog voor Essie. ‘Wacht! Ga niet weg!’

De rij liep verder en Essie liep vertwijfeld mee. Wat deed Xander hier? En wat had hij bij zich? Een schoudertas?

Eindelijk bereikte hij haar. Hijgend bleef hij voor haar staan tot hij weer op adem was gekomen. 'Essie,' zei hij toen. 'Mijn verloving is verbroken. Sophia is gelukkig met Leonora. Noëlla is gelukkig met Vasilis...'

Achter hem zag ze Noëlla en Vasilis staan die elkaars hand vasthielden en van oor tot oor glunderden.

'Alessia heeft eindelijk ingezien dat ze verkeerd bezig was. Ze heeft beloofd een stap terug te doen, zodat ik Mylona Krasiá kan gaan leiden. Alessia zal mij bijstaan, maar de beslissingen die er genomen moeten worden, neem ik.' Met een diepe zucht haalde hij zijn schouders op. 'Ik zou blij en opgelucht moeten zijn, maar dat ben ik niet.'

Hij keek haar aan met zijn donkerbruine ogen en Essie zag dat ze vochtig waren.

'Ik hou van je, Essie Davis. Waarschijnlijk al vanaf het allereerste moment dat ik je zag. Wat ik je wil zeggen...' Hij nam haar handen in de zijne. 'Blijf alsjeblieft bij me. Want ik hou echt heel veel van je.'

Zijn woorden troffen haar rechtstreeks in haar hart. In zijn ogen zag ze dat hij het meende, en haar hart smolt.

Ze hield van hem, dat wist ze nu wel zeker. Maar was er ook een toekomst voor hen samen? Als ze het niet probeerde, zou ze het nooit zeker weten.

Xander liet haar zijn schoudertas zien. 'Ik begrijp dat je nu liever niet in Griekenland wilt blijven, Es. Maar zou ik met je mee mogen vliegen naar Engeland? Onderweg wil ik namelijk proberen om jou van mijn liefde te overtuigen. En misschien kunnen we dan samen in Brighton kerst vieren?'

Essie voelde haar hartslag razendsnel versnellen. Xander wilde met haar mee omdat hij van haar hield! En er was geen twijfel mogelijk, waarom zou ze het nog langer ontkennen? Ze was tot over haar oren verliefd op hem!

Er verscheen een stewardess naast haar. '*Miss*, uw vlucht vertrekt over enkele ogenblikken,' zei ze.

Essie keek naar Xander, Noëlla en Vasilis. De drie keken haar vol verwachting aan. In Noëlla had ze een zus gevonden die ze altijd

had gemist, stelde ze. En in Xander trof ze de man van haar dromen. Een plus een was twee. Een eenvoudig rekensommetje.

‘Ik kom eraan, *miss*,’ bevestigde ze. ‘Is er nog plaats aan boord voor mijn vriend?’

Xander kon het wel uitschreeuwen van geluk. Essie noemde hem haar vriend. Ze wilde dat hij met haar meeding. Hij wierp een snelle blik op Noëlla en Vasilis. Noëlla’s lippen vormden een ga-ervoor-jongen. Vasilis stak glunderend zijn duim op.

De stewardess glimlachte. ‘Dat zal wel lukken. In de viproom is nog genoeg plaats. Maar dan moet u nu wel meekomen.’

Dat lieten Essie en Xander zich geen tweemaal zeggen. Snel namen ze afscheid van Noëlla en Vasilis en liepen toen met de stewardess mee naar de gate.

Hand in hand en met slechts oog voor elkaar.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Xander zachtjes. ‘Als je niet van me houdt... Ik wil je nergens toe dwingen.’

Ze keek hem diep in zijn diepbruine ogen. Ze maakte de juiste keuze. De enige, juiste keuze...

‘Jij dwingt me nergens toe, Xander Mylona,’ zei ze zacht, terwijl ze hem even in zijn hand kneep. ‘Dit is mijn eigen keus. Ik hou van je.’

Zijn ogen fonkelden van blijdschap en zijn hart zwol van trots. Toen pakte hij haar hand en drukte er liefdevol een kus op...

‘O, Xan!’

Essie kromde haar rug en een sterrenregen van genot barstte los in haar lichaam en geest. Een tintelende sensatie stroomde door haar lichaam, als belletjes die uiteenspatten in een glas champagne.

‘Es!’

Op datzelfde moment bereikte Xander zijn eigen hoogtepunt. Na nog een laatste, felle stoot stortte hij zich sidderend in haar leeg.

‘Ah!’

Xander rolde van haar af en ging op zijn rug liggen. Zijn lichaam was nat van het zweet, zijn ademhaling ging met horten en stoten en werd langzaam weer normaal.

Maar Essie gaf hem geen tijd om bij te komen. Voordat hij de kans kreeg om weer helder te denken, boog zij zich over hem heen en

drukte zachte kusjes op zijn borst en buik.

Voor Xander voelden haar volle, rode lippen aan als vlindertjes die over zijn lichaam fladderden. Iedere spier in zijn lijf spande zich en hij kreunde.

Grommend van wellust trok hij haar omhoog. Met gesloten ogen kustte hij haar en ging volledig op in de hartstocht, die hem opnieuw overspoelde als een warme golf. Zachtjes dwong zijn tong haar lippen van elkaar om hem binnen te laten.

Essie opende haar mond en verwelkomde zijn tong. Een siddering ging door haar lichaam en ze kreunde zachtjes.

Xander nam haar gezicht tussen zijn grote handen en drukte talloze kusjes op haar gezicht, haar slapen en het puntje van haar neus. Hij voelde haar welgevormde borsten tegen zijn borstkas. Hij rook haar parfum, een zinnelijke aroma van jasmijn en oranjebloesem, vermengd met haar eigen vrouwelijke geur.

Haar handen streelden zijn bovenbenen, wat een rilling door zijn lichaam veroorzaakte.

Essie keek door haar wimpers naar Xander. Wat een man! Haar man!

Xander ademde zwaar. Essies vingers speelden met zijn haar, terwijl ze hem hartstochtelijk op zijn mond kustte. Met zijn handen streelde hij haar ranke schouders, volgde met zijn vingertoppen de glooiing tussen haar schouderbladen naar haar stevige billen. Wat een vrouw! Zijn vrouw!

Essie kustte het kuiltje in zijn kin, zijn adamsappel, zijn borst. Speels beet ze in zijn tepels, die als harde knopjes uit het tepelhof omhoogstaken. Zijn handen streelden haar haren, terwijl ze zijn buik kustte. Ze opende een oog en wierp een blik op het raam.

‘Het sneeuwt!’

Xander opende verdwaasd zijn ogen. ‘Wat zeg je?’ vroeg hij beduusd en nog helemaal in de roes van het vrijen.

Essie rolde van hem af en stond op. Ze pakte zijn flanellen pyjamajasje van de grond, trok het aan en liep naar het raam.

Toen ze op Londen City Airport waren geland was het Essie en Xander al snel duidelijk geworden dat de wegen van en naar Londen

praktisch onbegaanbaar waren. De winterse buien hadden het Engelse verkeer bijna lamgelegd.

Het stel had daarom besloten hun plannen te wijzigen en de kerstdagen door te brengen in het Savoy, het prestigieuze vijfsterrenhotel in het hartje van Londen. Het was een taxichauffeur nog maar net gelukt om hen in een hevige sneeuwbus bij de receptie af te leveren.

Het hotel was prachtig versierd, zowel van buiten als binnen. In de lobby stond een gigantische, ruim versierde kerstboom onder het koepelvormige glazen dak, waarin het licht van de tientallen lampjes werd weerspiegeld.

Hun luxesuite keek uit over de bevroren Theems, waar werd geschaatst en plezier gemaakt. Maar Essie en Xander gunden zich geen tijd om naar buiten te kijken. Nog voor de deur achter hen in het slot was gevallen, had Essie de knopen van zijn broek al losgemaakt en had Xander koortsachtig haar jas los geritst...

En nu, enkele uren later, deed de winter Essie naar het raam lopen en naar buiten kijken.

Dikke sneeuwvlokken dwarrelden door de lucht en veranderden de Londense binnenstad langzaam in een wit winterwonderland. De takken van de bomen die een laan naar het hotel vormden, waren bedekt met een dikke laag sneeuw. In de straten probeerden sneeuwdiensten de wegen vrij te maken. De donkere hemel boven Londen was gevuld met grauwe wolken, waaruit gestaag dikke sneeuwvlokken vielen. Achter de wolken schitterden ontelbare sterren.

‘Wow, wat een mooi gezicht!’

Xander kreunde. Haar woorden hadden het effect van een emmer ijskoud water die over hem werd uitgestort. Langzaam verliet de hartstocht zijn lichaam.

‘Kom eens kijken!’ riep Essie enthousiast.

Xander lachte. ‘Ik geloof je zo ook wel, hoor. Kom in bed. Ik krijg het koud.’

Essie draaide zich met een lach naar hem om. Ze opende het pyjamajasje en gunde hem het uitzicht op haar naakte lichaam. ‘Kom hier, dan warm ik je op!’

Xanders ogen twinkelden ondeugend. Hij gleed onder de dekens vandaan, rommelde even in zijn schoudertas, die naast het bed stond, en sprintte op haar af.

De lucht was koud en overal op zijn lichaam verscheen kippenvel. In een paar passen had hij haar bereikt en viel in haar armen. Zij probeerde het pyjamajasje achter hem te sluiten, maar het was te klein om beiden te warmen.

Essie voelde zijn naakte lichaam tegen het hare, zijn hartstocht, die onverzadigbaar leek, tussen hen in.

‘Wat heb je daar?’ vroeg ze nieuwsgierig, toen ze het kleine, blauwfluwelen doosje in zijn hand zag.

‘Ik hou van je, Es,’ zei hij serieus en hij keek haar diep in de ogen. ‘Ik wil voor altijd bij je blijven.’ Hij opende het doosje. ‘En ik hoop jij ook bij mij...’

Essie snakte naar adem.

Op een robijnrood kussentje van fluweel lag een ring van gevlochten gouden draden. Hier en daar was de ring afgezet met kleine diamantjes.

Ze keek hem stomverbaasd aan. ‘Xan?’

Hij liet haar los, knielde voor haar neer en hief toen het doosje naar haar op.

‘Wil je met me trouwen, Essie Davis?’ Zijn stem klonk schor.

Essie keek op Xander neer. Deze heerlijke man vroeg haar in zijn blootje ten huwelijk! Ze hoefde er geen seconde over na te denken.

‘Ja, Xander Mylona,’ zei ze vol overgave en liefde. ‘Ik zal graag met je trouwen.’

Ze zag dat hij over zijn hele lichaam beefde. De temperatuur in de kamer was nog niet op peil. ‘Straks verkleum je nog.’ Ze opende opnieuw het pyjamajasje. ‘Kom hier.’

Xander stond op, kroop tegen haar aan en warmde zich aan haar heerlijke lichaam. ‘Ben je gelukkig, *to agapiméno mou?*’

De liefde die hij voor haar voelde zag ze weerspiegeld in zijn diepbruine ogen.

‘Ja, mijn lieve Xan,’ zei ze zacht. ‘Ik ben de gelukkigste vrouw van de wereld.’

Volg Harlequin op Facebook en Instagram

www.facebook.com/harlequin.boeken

www.instagram.com/harlequin.boeken

Colofon

Copyright © 2023 Fleur van Ingen

Oorspronkelijke titel: *Griekse kerstromance*

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

Zetwerk e-book: Mat-Zet B.V., Huizen

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

www.harlequin.nl

lezersservice@harlequin.nl

Tel: 0348-478019

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen. HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises ULC.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt. Alle in dit verhaal voorkomende

personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harlequin.nl